

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · tercer període · sèrie P · núm. 55

Ple del Parlament

Sessió 28, segona reunió, dimecres 23 de juliol de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç del primer any de la legislatura i sobre les responsabilitats per l'error en l'assignació de les places docents	3
317-00148/15	
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'assumpció de responsabilitats polítiques per l'error en l'assignació de les places docents i sobre el garantiment de l'inici del curs 2025-2026	4
317-00152/15	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la declaració de la comissaria de la Via Laietana, de Barcelona, com a lloc de memòria democràtica	6
317-00149/15	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació actual de Catalunya en comparació amb fa un any, quan va ésser investit president	7
317-00151/15	
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'estat de l'educació pública un any després de l'acord d'investidura	9
317-00146/15	
Pregunta al president de la Generalitat sobre el rebuig de la població catalana a la monarquia espanyola	11
317-00150/15	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la possible sanció a l'alcalde de Ripoll per haver prohibit el burquini a la piscina municipal	12
317-00147/15	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la línia de treball, les interlocucions previstes i els objectius del seu viatge a la Xina la situació política	13
317-00145/15	
Pregunta al Govern sobre la possible dimissió d'algun càrrec del Govern per la recurrència de notícies nefastes sobre educació	15
310-00250/15	
Pregunta al Govern sobre les mesures impulsades per a protegir i promoure la producció de mel	16
310-00241/15	
Pregunta al Govern sobre l'acord del Departament de Justícia i Qualitat Democràtica amb els sindicats de funcionaris de l'Administració de justícia amb relació al complement de productivitat	18
310-00242/15	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Pregunta al Govern sobre la nova línia d'ajuts per a ajuntaments, consells comarcals i entitats per a organitzar cursos de català	19
310-00243/15	
Pregunta al Govern sobre el maltractament a les professionals de l'educació	21
310-00249/15	
Pregunta al Govern sobre la situació dels centres especials de treball	23
310-00251/15	
Pregunta al Govern sobre els drets fonamentals dels llogaters	24
310-00252/15	
Pregunta al Govern sobre la situació del sistema públic de residències	26
310-00244/15	
Pregunta al Govern sobre les places universitàries	28
310-00245/15	
Pregunta al Govern sobre l'Administració de justícia	30
310-00246/15	
Pregunta al Govern sobre la gestió de les polítiques educatives	31
310-00247/15	
Pregunta al Govern sobre l'elevada criminalitat	33
310-00248/15	
Decret llei 13/2025, d'1 de juliol, pel qual s'adopten mesures urgents en matèria d'escolarització a partir del curs 2025-2026	35
203-00019/15	
Decret llei 14/2025, de 15 de juliol, pel qual es modifica la Llei 5/1994, de 4 de maig, de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments a Catalunya	46
203-00020/15	
Projecte de llei de canvi d'adscripció comarcal i veguerial del municipi d'Aiguafreda (continuació)	59
200-00012/15	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la justícia a Catalunya (posposada)	69
302-00142/15	
Proposició de llei de modificació de la Llei 5/2008, del dret de les dones a erradicar la violència masclista (debat de totalitat)	69
202-00054/15	
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques públiques per a afrontar el repte de l'envel·liment	82
300-00174/15	
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques públiques amb perspectiva de classe per a les persones grans	86
300-00180/15	
Interpel·lació al Govern sobre el finançament i el respecte de les competències exclusives sobre la dependència	94
300-00182/15	
Interpel·lació al Govern sobre la situació de la indústria a Catalunya	99
300-00178/15	
Interpel·lació al Govern sobre el pacte nacional per a la indústria	107
300-00181/15	
Interpel·lació al Govern sobre el millorament continu de l'atenció a les dones durant l'etapa perinatal	114
300-00175/15	
Interpel·lació al Govern sobre els equipaments educatius	118
300-00176/15	
Interpel·lació al Govern sobre l'estat precari i la restauració de l'escola catalana	126
300-00179/15	

Sessió 28.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç del primer any de la legislatura i sobre les responsabilitats per l'error en l'assignació de les places docents

317-00148/15

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral, i comencem amb el capítol de preguntes al president de la Generalitat. I la primera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics, i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Molt honorable president del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, membres del Govern, diputats i diputades, bon dia i bona hora a tothom.

President, acaba el seu primer curs polític i crec que podem reconèixer que això no va. President, això no va. Vostè va dir en la seva investidura que la seva màxima aspiració era governar, gestionar..., «governar tan bé com sàpiga», va dir textualment, i la realitat és que el seu Govern és un desgovern: Catalunya col·lapsada en infraestructures, crisi diària a rodalies i, a més a més, el seu Govern, conjuntament amb el Partit Popular i VOX, el PSC, nega el dèficit de les inversions de l'Estat a Catalunya, com vam veure al Ple de la setmana passada.

Un govern sense pressupostos –la seva primera promesa: «l'1 de gener, pressupostos»–, amb decrets lleis al dictat dels Comuns de la senyora Albiach i del senyor Cid. Un govern dèbil, incapaç d'aprovar decrets, havent de retirar decrets: el decret llei de renovables, la taxa turística o el de càmpings. La crisi de la DGAIA, Sixena o el retard en el pagament de les nòmines que hi ha hagut al Departament de Presidència i a Funció Pública. O, aquesta mateixa setmana, el que potser és més greu, perquè és el futur del nostre país: el sistema educatiu. Al que s'hi suma una gestió del departament molt poc professional, amb 57.000 professors que han patit aquesta gravíssima gestió per assignació de places, al que se li sumen els pitjors resultats educatius de la història de Catalunya. Pensàvem que havíem tocat fons amb el conseller Cambray, però ja veiem que la consellera Niubó segueix el seu camí. Han buscat un cap de turc i potser el problema el té a la conselleria.

President, hauria de prendre alguna decisió. Això és un desori i això és un desgovern. I el problema són les condicions en què vostè va assumir la presidència, sense majoria, sense estabilitat i amb total dependència de Madrid, del PSOE i de Pedro Sánchez.

President, aprofiti les vacances d'estiu per reflexionar.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor Batet. Aprofitaré les vacances d'estiu per descansar una mica, i desitjo que també vostè i tots els diputats ho puguin fer. Efectivament, el 10 d'agost,

no?, farà un any de la meua investidura. Un any dona per al que dona –dona per a molt–, però a Catalunya encara li queda molt per fer, no? Miri, a mi no m'agrada fer balanços; m'agrada reflexionar com van anant les coses. Estic raonablement satisfet. Crec que hem fet les coses tan bé com hem sabut. Crec que a Catalunya el propòsit que ens hem marcat nosaltres, el de prosperitat compartida, doncs ha generat prosperitat, ha seguit generant prosperitat. Això, que ho donem tots per fet, no és tan obvi. Miri els països de l'entorn que tenim, d'Europa. Ja en generava quan jo vaig començar a ser president de la Generalitat, però, almenys en la meua etapa, n'ha seguit generant: miri França, miri Alemanya, miri Itàlia, miri com està el món, no? I aquí amb taxes de creixement per sobre del 2,5 per cent, no?

Crec que les decisions que hem pres hi ajuden; per exemple, la millora de l'aeroport Josep Tarradellas - el Prat, amb infraestructures, doncs l'inici del traspàs de rodalies –en aquest Consell de Ministres de la setmana que ve esperem una notícia que ho consolidi. En matèria d'infraestructures d'aigua, afortunadament, la sequera ens ha donat pas a una etapa millor, però seguim amb les infraestructures d'aigua, hídriques. Hem intentat prendre acords també en matèria d'energies renovables i hem pres decisions per simplificar el funcionament de l'Administració. Coses que ajuden, crec jo, a que se segueixi generant prosperitat, no?

I en l'àmbit de compartir-la, doncs jo crec que hem iniciat processos de reforma interessants en algunes polítiques públiques, no? En particular, en l'àmbit sanitari, amb el projecte CAIROS. A l'àmbit educatiu, efectivament, va haver-hi una errada a l'assignació de places. S'ha corregit en menys de tres dies i s'ha actuat amb contundència respecte a les persones que, no sé si amb bona fe o amb no bona fe... –ho sabrem quan tinguem conclòs l'expedient informatiu–, però s'han apartat de les seves responsabilitats les persones que no han actuat conforme a la normativa que el departament havia aplicat i s'ha corregit amb severitat. I, tot i això, les places estan adjudicades abans que ho estaven el curs passat, no? També a l'àmbit de reformes interessants, en l'àmbit de drets socials, i amb el pla més ambiciós que jo conec de cap comunitat autònoma en matèria d'habitatge, que és el que realment impedeix que la prosperitat que es genera a Catalunya avui sigui compartida.

Aquest és el balanç que jo en faig. Queda molta feina per fer. M'agradaria que el seu grup polític, que és el principal grup de l'oposició, acompanyés en algunes coses. Bé, espero que després de l'estiu pugui ser així.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Miri, Junts per Catalunya l'acompanyaríem si tinguéssim un president que defensés Catalunya. I en el que no l'acompanyarem és en el desori i el desgovern que vostè no reconeix.

President, el rei va nu, vostè va despallat, i ho ha de començar a veure.

El president

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'assumpció de responsabilitats polítiques per l'error en l'assignació de les places docents i sobre el garantiment de l'inici del curs 2025-2026

317-00152/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. President Illa, darrera sessió de control d'aquest curs polític i, pel que veiem les darreres setmanes, al seu Govern, en minoria, se li està fent llarg aquest període de sessions. Cada dia que passa els costa més dissimular els casos de mala gestió, però sobretot els costa d'acceptar els errors i fer propòsit d'esmena.

Aquesta setmana n'hem tingut un exemple més, perquè la cadena de despropòsits per adjudicar les places docents és un espectacle indigne. Ha deixat a l'estacada les direccions dels centres, mestres i famílies, i, a sobre, el Govern reincideix en espolsar-se la responsabilitat política en un nyap de gestió que té, òbviament, responsables polítics. L'errada descomunal en les adjudicacions de places ha tensionat al màxim el sistema educatiu i podria posar en risc fins i tot l'inici del curs escolar. Tothom ha de complir la normativa, evidentment, president, i l'error d'una sola persona, d'un sol funcionari, pot passar, i tant que pot passar, però no explica ni pot explicar en cap cas que es doni per bona la resolució final d'un procés que és complex i que decideix el futur de 57.000 docents. Tot això només recau en una sola persona, president? De veritat? I tota la cadena de comandament política? De debò que no han supervisat ni participat en un procediment tan crític? A més, la resposta de la seva consellera, de la consellera Niubó, és esquivar de nou les responsabilitats polítiques i assenyalar públicament un tècnic del departament. No és la primera vegada que ho fan membres del seu Govern, que estigmatitzen la funció pública, i els subdirectors generals en concret.

President, no és això el que s'espera d'un govern que diu estar al costat dels treballadors públics i de la comunitat docent. Si, com dèiem ahir, volem dignificar la política, quan ens equivoquem hem de ser honestos i reconèixer humilment els nostres errors i assumir-ne les responsabilitats, totes, president, les polítiques també. Per això els exigim que assumeixin responsabilitats polítiques i que els cessaments, si n'hi ha d'haver, arribin allà on han d'arribar, al nivell polític, i no s'escudin en els tècnics.

I, president, li deia al començament que estan arribant justos a final de curs. Els que tenim una edat recordem allò de les recuperacions de setembre. Vostè potser no hi havia hagut d'anar mai, però a qui li tocava anar es passava l'estiu treballant per aprovar. Li desitgem també un bon estiu, però poques vacances, president, perquè tenen molta feina endarrerida a fer, molta a esmenar i molta per complir, i el setembre és aquí a la cantonada.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Senyor Jové, les responsabilitats polítiques, el meu Govern les assumeix totes, senceres, enteres. No m'escudo, ni jo ni ningú del meu Govern, darrere de cap servidor públic. Ahir, vostè, en una part del debat que vam tenir, em semblava que alertava sobre la meritocràcia. No passem d'un costat a l'altre. Totes les responsabilitats polítiques les assumim, quan hi són.

Políticament, el que ha fet el Departament d'Educació, l'estructura política del departament, és, quan ha tingut notícia de que no s'havien seguit les instruccions que s'havien donat, acordades amb sindicats i amb la comunitat educativa per assignar places, corregir-ho i detectar d'on venia l'error. Hi ha un expedient informatiu obert. Quan arribi l'expedient, quan en tinguem notícia, prendrem decisions. De moment, el que sabem ja ha sigut suficient com per poder rellevar de les seves responsabilitats el subdirector general responsable d'aquest procés. Jo no vull dir res més que això. No sé si ho ha fet..., hi ha hagut bona o mala fe –ja ho veurem–, però no ha tingut un compliment, una actuació d'acord amb aquelles instruccions que s'havien

donat. Si hi hagués responsabilitats que anessin més enllà, les escatirem també. Políticament, el que hem fet és això.

S'ha reaccionat amb rapidesa, i en menys de tres dies s'han reassignat les places, afectant un cinc per cent de persones, unes dos mil i escaig, que han tingut un destí diferent d'acord amb els criteris, hi insisteixo, que s'havien acordat. Què haguesin fet vostès si un tècnic, un responsable, un funcionari del departament en aquest cas, no segueix les instruccions que s'han donat? No hi ha un altre camí que actuar d'aquesta forma. Responsabilitats polítiques, totes; contundència en fer complir aquells acords als que s'arribi amb els sindicats, també. I l'inici del curs està garantit, senyor Jové.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la declaració de la comissaria de la Via Laietana, de Barcelona, com a lloc de memòria democràtica

317-00149/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Señor Illa, ¿qué siente al oír a los sindicatos de la Policía Nacional en Cataluña asegurar que se sienten humillados tras las últimas decisiones en relación con la comisaría de Via Laietana?

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El Govern de Catalunya, ni cap decisió que prengui el Govern de Catalunya, humilia ningú.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Mire, señor Illa, el Gobierno de España, de su partido, ha decidido convertir la comisaría de Via Laietana en lugar de memoria democrática. No se trata de una decisión que lleven ustedes en su programa electoral, sino que responde a un chantaje especialmente inmoral, porque no pretenden ustedes rendir homenaje a las personas que fueron allí torturadas, algo que tendría todo el sentido si fuera cierto. (*Remor de veus.*) No. En realidad, lo que pretenden es convertir a la actual Policía Nacional en símbolo de la represión franquista. Es normal, en consecuencia, que la Policía Nacional de hoy se sienta humillada –diga lo que diga usted, señor Illa–, como han trasladado sus sindicatos.

Los edificios no torturan, señor Illa, lo hacen las personas. Y los actuales policías nacionales, de impecable servicio democrático y conducta ejemplar, no tienen ninguna culpa de las tropelías que allí se cometieran hace cincuenta o sesenta años. Con su decisión, señalan y estigmatizan a servidores públicos honrados, tratándolos como si fueran fuerzas de ocupación; exactamente la retórica que les exige el separatismo, pero obviando el hecho indiscutible de que hasta el propio CEO señala que Policía Nacional y Guardia Civil tienen mucha mejor valoración entre la ciudadanía catalana que el Gobierno que usted preside –ojo al dato.

La decisión parece ser que está tomada y no hay vuelta de hoja, pero es divisiva, señala y es profundamente injusta. Y, por lo tanto, no espero nada de usted al respecto, pero sí quisiera aprovechar estos segundos finales para trasladar, en nombre del Partido Popular de Cataluña, nuestro apoyo a Mossos, Guardia Civil, Policía Nacional y policías locales. Por unos motivos u otros, llevamos más de una década en las que en esta cámara se les insulta, se les falta al respeto y se les veja, cuando son profesionales ejemplares. Por lo tanto, algunos que van dando aquí lecciones de moral y de ética podrían aprender muchísimo de ellos.

Muchísimas gracias.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El que és divisiu és el seu plantejament. No fa cap favor, vostè, a cap dels cossos i forces de seguretat –ni als Mossos, ni a la Policia Local, ni al Cos Nacional de Policia, ni a la Guàrdia Civil, ni a ningú d'ells– intentant patrimonialitzar-los. Són cossos al servei de tot el conjunt de la ciutadania i són una mica de tots. I vostè confon desitjos amb realitat i vol fer venir l'aigua al seu molí. Jo no he parlat mai malament de ningú.

La policia a l'època franquista va torturar, sí. La policia actual no tortura. És una policia democràtica i és mèrit de tots. I, sí, a l'edifici de Via Laietana es va torturar. I no passa res, jo ho defenso, que hi hagi un record de que allà es van produir unes pràctiques que el Cos Nacional de Policia avui ha deixat enrere.

Quin problema té amb això vostè, senyor Fernández? És que no ho entenc. Es fa un «lio», es fa un embolic vostè mateix. Descansi a l'estiu.

El president

La següent pregunta també és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació actual de Catalunya en comparació amb fa un any, quan va ésser investit president

317-00151/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao, que té la paraula.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, se cumple un año, dentro de poco, de su nombramiento como presidente de la Generalitat, y yo le quiero preguntar si cree que Cataluña está mejor que cuando usted llegó.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Sí.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, hoy Cataluña es más insegura, más pobre y más irreconocible. Más insegura, sí, porque en el último año se han disparado las violaciones, se han duplicado los intentos de homicidio y se extienden las zonas *no-go*, esos barrios en los que se ataca a la policía y se impone la ley del más fuerte. Usted ya obtiene el récord de ser el gobierno en el que más policías han sido agredidos.

Cataluña es más pobre y más decadente, sí. Y no intente hacer estrategias con los datos del PIB, porque las familias y los trabajadores han perdido poder adquisitivo, señor Illa, familias a las que usted podría, por ejemplo, bajar tasas, bajar impuestos o hacer algo para revertir al más de medio millón de catalanes que están en riesgo de pobreza o exclusión social.

Podríamos hablar también en materia de vivienda, donde sus políticas han disparado los precios por encima de un catorce por ciento o han reducido la capacidad de vivienda disponible por debajo de cuarenta mil viviendas. Y usted, señor Illa, es el responsable de que hoy los catalanes tengan que destinar más de la mitad de sus ingresos anuales a pagar un alquiler.

Y hoy Cataluña, señor Illa, cada día podemos decir que es menos Cataluña. Y lo es porque, con su mirada cómplice y el dinero de los catalanes, permite el avance del islamismo. Porque usted ha logrado que en 2025 sea más fácil estudiar lengua árabe o cultura marroquí que escolarizar a nuestros hijos en español en un colegio de Cataluña. (*Remor de veus.*) O usted y sus políticas han convertido que el nombre de Mohamed sea el más común de los nacimientos en Cataluña. (*Remor de veus.*)

En definitiva, señor Illa, usted, y después de este año, ha demostrado que es una estafa política. Usted prometió gestión y ser alternativa. Y podemos hablar de educación, y tenemos los peores datos históricos y ha condenado a más de 57.000 profesores a no se sabe qué el día 1 de septiembre. Podríamos hablar de política energética y resumirlo en «apagón». O podríamos hablar de materia presupuestaria y no tenemos ni idea de dónde están los presupuestos para Cataluña.

En definitiva, hoy los catalanes se preguntan: ¿para qué ha servido que el señor Illa llegue a la presidencia de la Generalitat? Y yo les contesto: ha servido para que usted asegurara la acción del Gobierno de todos los gobiernos separatistas. En definitiva, usted ha demostrado ser una estafa política, y frente a usted siempre estará VOX para conformar una alternativa de esperanza, prosperidad y libertad.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

La millor manera de respondre a les seves falsedats, senyor Garriga, és respondre amb dades objectives.

Dades de criminalitat a Catalunya el primer semestre del 2025: disminueixen el conjunt de fets delictius a Catalunya durant el primer semestre del 2025. Els delictes contra el patrimoni són els que més baixen, un 8,9 per cent menys, especialment per la disminució dels furtus, un 4,23 per cent menys, i dels robatoris amb força, un 13,39 per cent menys. I creix l'eficàcia policial a Catalunya: un de cada tres fets delictius s'acaba resolent. Si anem a Barcelona, la capital de Catalunya, el nombre de delictes a Barcelona es redueix un 8,8 per cent respecte al primer semestre del 24. En nombres absoluts, hi ha hagut 8.056 menys fets delictius, la dada més baixa des de la pandèmia. Ha augmentat el nombre de detencions fins a 14.959, un 5,4 per cent més. Els delictes associats amb la multireincidència han disminuït un deu per cent; els delictes contra el patrimoni s'han reduït un 9,9 per cent, i hi ha hagut 3.246 furtus menys que l'any passat, un menys 6,8 per cent, la dada més baixa de tota la dècada, exceptuant-ne els anys de la pandèmia. S'ha reforçat la lluita contra les drogues amb setanta-un punts de venda desmantellats, noranta-quatre detencions i més de tres-cents quilograms de droga intervinguts. Són dades que vostè no deu conèixer o no vol conèixer.

Miri, senyor Garriga, prou d'atjar..., i de posar en risc la convivència. En això han fracassat, o estan fracassant. No es pensi que em passa per alt –no es pensi que em passa per alt– l'activitat del seu partit polític i dels seus regidors a diferents festes de diferents municipis de Catalunya, on van a encendre focs. De moment no n'han encès cap, no n'encendran cap, perquè Catalunya vol convivència i vol uns cossos i

forces de seguretat que treballin per garantir l'ordre i la seguretat. I vostè està treballant just pel contrari: per encendre la convivència als barris. I no se n'està sortint. Fracassa i seguirà fracassant.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'estat de l'educació pública un any després de l'acord d'investidura

317-00146/15

I per formular-la té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, el diputat senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Senyor Fernández, *tropelías* no: tortures. Miri, avui fa vuitanta-nou anys es va fundar el PSUC, el partit de l'antifranquisme a Catalunya. (*Remor de veus.*) La senyora Tomasa Cuevas, el senyor Ángel Rozas...

El president

Silenci, si us plau!

David Cid Colomer

...el senyor Sebastià Piera, en aquest cas, per exemple, el senyor Miguel Núñez, el que van patir tortures, no *tropelías*. (*Aplaudiments.*)

President, el proper 8 d'agost farà un any que vostè va ser investit president gràcies a un acord d'investidura amb els Comuns. Un dels seus principals compromisos era posar al dia els serveis públics, la sanitat i l'educació. I és cert que en els darrers anys, amb els governs de Junts i Esquerra Republicana, el Departament d'Educació va patir fortes crisis i un gran desgavell. Li voldríem preguntar quin creu que és l'estat de l'educació pública avui a Catalunya.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Per sota de les possibilitats que el nostre país té. Per això estem treballant per posar més recursos, per posar les eines i per, en un horitzó a mig termini, millorar la qualitat de l'educació a casa nostra. Que hi ha llocs on es fa de forma excel·lent –que hi ha llocs on es fa de forma excel·lent–, hi ha experiències d'èxit, i hi ha llocs on ha de millorar molt. Però el conjunt del sistema educatiu català està per sota de les possibilitats del país.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Sí, en aquests dies hem vist un nou desgavell a Educació. Miri, li exigim dues coses. La primera és que el procés, el nou procés d'assignació, s'hagi fet bé. Hi han docents que encara es queixen. Cal acabar amb el decret de plantilles. I sobretot, sobretot li demanem que el curs comenci quan toca i com toca. Les famílies i els alumnes no en tenen cap culpa.

Miri, el seu Govern continua amb deures, deures pendants en rodalies, deures pendants en habitatge, deures pendants en renovables i ara també deures pendants en educació. Fa un any que governa, li hem donat més de 4.000 milions d'euros, i cal que els ciutadans notin els canvis ja en el seu dia a dia. Deixin de despistar-se amb les *ryder cups* i amb l'aeroport. Centri's en cinc prioritats clares: habitatge, trens,

escoles, renovables i centres d'atenció primària. Mirin, la seva nota final de curs és que el Govern necessita millorar, necessiten millorar. Veurem si al setembre progressa adequadament.

I ja li dic, senyor Batet, que tant de bo si a Catalunya governéssim els Comuns. Li aniria millor al país i suposo que una mica pitjor a Junts.

El president

Vull recordar al diputat David Cid que aquesta és una sessió de control al president de la Generalitat, no a d'altres grups parlamentaris, i, per tant, l'adverteixo en aquests termes. Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies. Jo no demano a ningú, ni a vostè ni a cap grup, que assumeixin responsabilitats que ens toca assumir a nosaltres com a govern, en matèria, en aquest cas, del procés d'assignació de places. Ho he dit: les assumim nosaltres. Estaria bé que vostès expliquessin què haguessin fet si haguessin trobat que no s'han seguit els criteris que s'havien acordat amb sindicats. Nosaltres hem actuat amb transparència, ho hem explicat a tothom, hem donat la cara i hem corregit la situació. I és responsabilitat nostra.

I, efectivament, hi han coses a millorar, en aquest departament i en molts altres. I en matèria d'educació també, i ho estem fent. I si alguna cosa no fem prou bé vostès estan aquí per fer-nos avinent, diguem-ne, que el seu criteri és que no fem bé i per donar-nos, si pot ser, alguna alternativa. En aquest cas, crec sincerament que s'ha actuat amb rapidesa, amb contundència i amb fermesa, i que ho seguirem fent així.

Mai està fet, un país; sempre s'està fent. I mai està acabada, la feina d'un govern. I jo en soc conscient, d'això, i no vinc amb cap discurs, ni molt menys –no ho entenguí així–, triomfalista. Però sí que vull dir dues o tres coses, ja que estem una mica, en fi, en mode balanç, avui.

Primer, els acords d'investidura els estem complint tots, en particular els que fan referència a la seva formació política, a un ritme crec que superior fins i tot al que s'espera d'una legislatura que ha de durar quatre anys.

Segon, crec que les prioritats les tenim ben assignades: generar prosperitat i que aquesta prosperitat sigui compartida. I especialment en l'àmbit de compartir la prosperitat, una cosa que el seu grup hi ha posat sempre molt èmfasi històricament, i jo ho reconec, i, a més a més, té una actitud positiva, que és en matèria d'habitatge, crec que aquí s'ha avançat. Fa onze mesos no teníem un pla per fer cinquanta mil habitatges protegits a Catalunya, avui el tenim. Fa onze mesos no teníem un pla que permetés finançar el vint per cent d'entrada a persones joves que es volen comprar un pis. Tot això ho tenim, hem fet un avenç important en matèria d'habitatge.

En matèria de transport i de rodalies, hem seguit els compromisos, les línies que havia iniciat el Govern Aragonès, i avui també s'ha avançat en tots els àmbits: en la millora de les infraestructures, en la millora de trens i en la millora de Rodalies.

Per tant, crec que el país va en una bona direcció. Al setembre continuarem treballant.

Gràcies.

El president

La següent pregunta també és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el rebuig de la població catalana a la monarquia espanyola

317-00150/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

President, sap quin és el suport de la població catalana a la monarquia espanyola?

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

No, no tinc la data exacta en aquest moment. Deu haver-hi de tot: deu haver-hi gent que ho veu bé i deu haver-hi gent que no ho veu tan bé.

En tot cas, jo sé quin és el meu paper com a president de Catalunya. Sempre he dit quin seria el meu capteniment en aquesta qüestió, que és tenir un comportament institucionalment escrupolós, que és el que intento fer.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Miri, el 2023, un setanta-dos per cent de la població catalana es declarava a favor d'una república, i la puntuació mitjana que posaven a la monarquia va ser d'1,7 sobre deu; el 2024, dos sobre deu. És cert que són dades del 23 i del 24, perquè no en tenim de més recents, ja que, des de que vostès van arribar al Govern de la Generalitat –oh, sorpresa!–, el CEO ja no pregunta res sobre aquesta qüestió.

Suposem que el seu partit monàrquic, espanyol, que vol transmetre una imatge de normalització de relacions..., no volen explicar-li al Borbó que aquest país continua ferm en defensa de la república. Tot i això, continuem amb una majoria aclaparadora de catalans i catalanes que rebutgen la monarquia espanyola.

Però vostè s'entesta en portar-lo a casa nostra i passejar-lo pels nostres carrers, sigui a Caldes, a Lloret, a Montserrat, encara que després ho hagin de militaritzar absolutament tot i hagin d'estomacar tothom. Pensen fer el mateix avui a Barcelona o demà a Sant Martí Vell?

Sap? Vostès, els monàrquics, ja han perdut, perquè en un poblet com Sant Martí Vell, de 264 habitants, es veuen obligats a omplir-lo d'ARRO i Brimo. Més ARRO i Brimo que habitants té el municipi, perquè hi pugui passejar la reialesa. Ja hem guanyat perquè aquesta és la normalitat de Catalunya: quan ve la família reial, la ciutadania surt al carrer per rebutjar-la.

Al PSC, PSOE només els preocupa mostrar una normalitat institucional i ser els llepabotes dels hereus del franquisme. Les seves prioritats haurien de ser altres: l'habitatge, la sanitat, l'educació, la llengua, l'emergència climàtica. Però no, vostè a intentar fer veure que el conflicte a Catalunya s'ha acabat i és gràcies al PSC. Doncs no s'equivoqui, continuem aquí dempeus per denunciar aquesta colla de lladres i corruptes, que no estan entre reixes perquè els salva la seva santa Constitució.

Des d'aquí volem animar tothom a participar a les mobilitzacions d'avui a Barcelona i demà a Sant Martí Vell, perquè la lluita per la independència del nostre país, la lluita per una república catalana, continua més viva que mai. D'Espanya ni llei ni rei, foc als borbons.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Torno a dir-li, senyor Cornellà, el meu comportament serà el de respectar les institucions d'una forma escrupolosa. És el que he estat fent i és el que seguiré fent.

A partir d'aquí, respecto les opinions de tothom, també la seva, tot i que no la comparteixo; i respecto, naturalment, el dret de protesta que pugui tenir la gent. També demano que es respecti els que pensem de forma diferent o els que ens captenim de forma diferent.

Sobre les prioritats del meu Govern, o no les ha volgut llegir o no les ha volgut escoltar, quan les he explicat aquí, o malgrat que les llegeixi i les escolti segueix dient coses que no són certes. El meu Govern està treballant per generar prosperitat i per compartir-la, i crec que puc exhibir un full de serveis bastant notable en aquest sentit, bastant notable. I crec que les coses han avançat aquests onze mesos de forma bastant –bastant– positiva, fins i tot en alguns àmbits pactant amb la seva formació política, en matèria d'habitatge, fixi-s'hi, cosa que jo no m'hagués pensat mai, però ha sigut possible. Una sorpresa agradable, per cert, sempre que puc trobar punts de referència en aquestes matèries que m'ajudin a millorar l'habitatge.

I, doncs, així estem. A seguir treballant i a passar un bon estiu tots plegats.

El president

La següent pregunta també és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la possible sanció a l'alcalde de Ripoll per haver prohibit el burquini a la piscina municipal

317-00147/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Diu la premsa que la conselleria d'Igualtat i Feminisme, que presideix la senyora Eva Menor, estudia sancionar-me per haver prohibit el burquini a la piscina municipal de Ripoll. Em pot confirmar si és certa aquesta informació?

L'Ajuntament de Ripoll ha fet el que haurien d'haver fet fa molt de temps les administracions superiors, garantir la seguretat i la higiene dins les piscines públiques, garantir els drets i llibertats de les nenes i dones, independentment del seu origen o de les pràctiques polítiques i religioses de la seva contracomunitat.

Ara alguns mitjans de comunicació afirmen que el seu Govern em sancionará, no seria pas el primer cop que rebo una carteta de la Generalitat. Ja em va sancionar el Govern del senyor Illa, en aquell cas, deu mil euros per dir obvietats com que l'islam és incompatible amb els valors europeus. Quant em costarà aquest cop la defensa de la civilització occidental?

En comptes de valorar sancionar-me, en comptes d'erigir-se en inquisidors i defensors de la misogínia islàmica, farien bé d'imitar-me i de decretar-ne la prohibició arreu del Principat de Catalunya per garantir que les platges i piscines públiques, cobertes i descobertes, no acabin esdevinguent un espai de normalització d'aquesta indumentària que estigmatitza i assenyala greument la dona.

Em jugo l'import de la sanció que als hotels on vostès estiuengen no hi ha ni rastre d'aquest fenomen. M'equivoco? Mentre vostès s'enlluernen i embadaleixen amb la mitja lluna, Ripoll marca el camí.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Vostè, defensora de les dones? Quina broma és aquesta? Vostè, defensora dels drets humans? Quina broma de mal gust és aquesta? Sí que és poc viatjada, vostè. Veu la televisió –veu la televisió? Què sent quan veu les imatges de Gaza?

Quan a la passada sessió vostè va acusar el Govern de Catalunya... –vagi alerta quan fa aquestes acusacions de terrorisme, a propòsit d'això. Què sent quan veu aquestes imatges? Què sent –què sent? No sent res?

Va començar en aquest plenari estrenant-se referint-se a una diputada que vesteix el vel islàmic. I vostè em parla de defensar els drets de les dones? Vostè el que fa és encendre el país. Si seguíssim els seus plantejaments polítics, a Catalunya ni extremerys ni murcians ni andalusos ni gallecs ni madrilenys haurien pogut integrar-se a casa nostra. Vostè expulsa la gent, vostè practica un discurs d'odi. Vostè no és digna de representar Catalunya.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Soc, mal que li pesi, la digna representant de més de 120.000 catalans. Dic «de més» perquè les enquestes afirmen i auguren que hi haurà puja pel que fa a votants i, per tant, també a nombre de diputats, malgrat el seu cordó sanitari, malgrat el seu pacte antifeixista.

Em demana què sento quan veig les imatges de Gaza. Realment són escàndols i fereixen la sensibilitat de tothom. I d'aquesta manera encara es fa més incomprendible entendre per què no retornen els hostatges que van segrestar aquell dia a la ràtzia islamista, en aquell atemptat islamista gravíssim que van cometre. Un no pot entendre com es sacrifiquen el seu propi poble només per odi contra el poble jueu. És realment escandalós i fereix tota sensibilitat humana. Té tota la raó.

Però vostè ho enfoca malament i vostè dedica recursos catalans, recursos dels contribuents catalans a promoure...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps. Insisteixo que quan s'exhaureix el temps automàticament per a tots els diputats d'aquesta cambra es desconnecta el micro. Aquest és el criteri que ha establert la Mesa per a tots.

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Catalunya ha sabut sempre integrar tothom que ha vingut a casa nostra a guanyar-se la vida i a contribuir a tirar endavant el país. Ho hem fet de forma més que notable durant els darrers anys amb gent que ha vingut d'altres parts d'Espanya. I ho estem fent ara amb gent que ve d'altres parts d'Europa i d'altres parts del món a guanyar-se la vida aquí.

El seu discurs impedeix això, el seu discurs va contra això, el seu discurs empetiteix Catalunya, el seu discurs està a les antípodes del que jo penso.

El president

La darrera pregunta al president de la Generalitat...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la línia de treball, les interlocucions previstes i els objectius del seu viatge a la Xina la situació política

317-00145/15

...la formula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, que té la paraula.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Avui està sent una sessió de control amb un punt de balanç i de reflexió. Jo volia començar amb una reflexió, que és preguntar-me qui humilia i menysté el Cos Nacional de Policia? Qui concep i entén que és un cos plenament d'un país democràtic o qui munta una policia patriòtica? Qui humilia i menysté les víctimes de la tortura del franquisme? Qui vol honorar-les amb espais de memòria o qui nega, fins i tot posa en qüestió, que s'hagin produït aquestes tortures? És una reflexió que jo crec que val la pena que avui ens fem.

En segon terme, pel que fa al balanç. S'ha estat fent un balanç sobre si el Govern necessita millorar. Jo crec que qui perd l'ambició de millorar, perd la possibilitat de progressar adequadament. I jo li he de dir que segurament tinc un biaix, però a mi em sembla que aquest és un govern amb assoliments notables, que, sens dubte, la ciutadania valora, crec, en la seva justa mesura.

I fixin-se, si volen, en el darrer baròmetre d'opinió política del CEO. Aquest Govern que els hi sembla un desori, doncs, és el més ben valorat dels darrers temps per part dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. Que cadascú faci la seva reflexió sobre la connexió que té amb la realitat social catalana en aquest moment.

Però el curs no clou avui, no clou amb aquesta sessió de control. Vostè el clourà desplaçant-se a la República Popular de la Xina amb altres consellers del seu Govern en representació dels interessos de la ciutadania de Catalunya i anant, efectivament, a un país que és ja avui, de ple dret, una potència econòmica industrial global.

I, per tant, li volem demanar quina és la línia de treball d'aquest viatge, quines són les interlocucions que hi té previstes i quin és el fruit que s'espera d'aquest viatge que vostè empenirà aviat.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor Pedret. Catalunya forma part d'Espanya i d'Europa i estem en el marc, en l'espai públic compartit d'Europa amb unes fortes vinculacions atlàntiques. Aquest és el nostre espai cultural, econòmic, polític.

En un món que està canviant molt ràpidament, a vegades en direccions no sé si massa encertades, dins d'aquest espai del que formem part hem d'estar oberts, penso jo, a tot el món, al continent asiàtic.

Vaig fer un primer viatge al Japó i a Corea i ara farem un segon viatge a la Xina, que és una potència econòmica indiscutible, tecnològica també. Amb quin objectiu? Amb l'objectiu de reforçar els llaços, sobretot a nivell econòmic. Crec que hi ha possibilitats d'enfortir les inversions xineses a Catalunya com a porta d'entrada a Espanya i a Europa, i crec que també hi ha possibilitats d'ajudar amb aquest viatge les empreses catalanes, que són moltes les que estan tenint relacions econòmiques importants amb la Xina, bé produint allà, bé venent productes catalans.

I aquest és el propòsit fonamental del viatge, eh?, enfortir aquesta relació, que ha de ser una relació a llarg termini, que retorna d'alguna forma la visita que ens va fer el president del comitè permanent del congrés xinès en ocasió de la presentació dels primers models de vehicles de la marca Ebro, fets en associació amb l'empresa xinesa Chery. Per tant, retornem aquest viatge i explorarem aquests acords bàsicament en l'àmbit econòmic.

Crec que és, hi insisteixo, una línia que Catalunya ha de treballar reforçant també la nostra presència en el continent asiàtic.

Moltes gràcies.

El president

Obrim, tot seguit, el capítol de preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre la possible dimissió d'algun càrrec del Govern per la recurrència de notícies nefastes sobre educació

310-00250/15

La primera és sobre la possible dimissió d'algun càrrec del Govern per la recurrència de notícies nefastes sobre educació. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga i Doménech.

Joan Garriga Doménech

Señora Niubó, su gestión en materia educativa y la del Govern socialista amenaza el futuro de los catalanes. En tan solo un año, peor nota media de selectividad desde 2017. Y, por cierto, dos de las tres mejores notas son estudiantes, niñas, de escuelas diferenciadas de niñas, que ustedes discriminan retirando cualquier apoyo económico, convirtiéndolas en colegios de élite, la Vall y Canigó.

El nivel de matemáticas de los alumnos de sexto de primaria, el más bajo de la historia de las competencias básicas. En las competencias básicas de cuarto de ESO, tres de las cinco competencias evaluadas, suspendidas. O sea, la calidad educativa de la escuela catalana, por los suelos.

Y, por supuesto, también suspende ustedes en libertad. Cuatro ejemplos, libertad para escoger escuela, restringida, porque no planifican en virtud de la demanda de los padres y no hay cheque escolar que garantice poder ir a cualquier escuela con independencia de la capacidad económica de los padres.

Sin libertad para escoger modelo educativo o educación sexual y afectiva para los hijos, porque imponen su ideología. Y sin libertad..., per poder escollir la llengua vehicular dels nanos, perquè imposen el català sense respectar la llengua materna ni el vint-i-cinc per cent de l'espanyol de les sentències.

I, a part de tot això..., también suspenden en gestión: nula colaboración público-privada en la formación profesional. Ya hacen falta más de setenta mil empresas que no tienen para cubrir las prácticas, setenta mil.

Y lo último, esta última semana un nuevo episodio, un nuevo suceso, con 878 adjudicaciones arbitrarias de profesores que ha obligado a reiniciar el proceso y ha mantenido en vilo a unos cincuenta mil docentes.

Señora *consellera*, error tras error, fracaso tras fracaso. Y ustedes siguen con sus políticas liberticidas y totalitarias en materia de educación.

Por eso, desde VOX, ante este drama y este fracaso, le exigimos que dimita como consejera de Educación.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Esther Niubó i Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Bon dia. Gràcies, president. Diputat, miri, començaré pel final, per aquest procés d'adjudicacions que, com sap tothom, s'ha hagut de repetir. I a partir d'aquí, doncs, vull començar reiterant les meves disculpes al conjunt de la comunitat educativa i especialment a aquests 57.000 docents que durant aquests tres dies han viscut amb incertesa aquesta modificació de les destinacions, i, per descomptat, també a les direccions, que han estat tres dies més esperant per poder tancar definitivament els horaris del proper curs.

I la responsabilitat l'assumeixo plenament. I ahir ho deia a la Comissió d'Educació, on vaig demanar, doncs, poder comparèixer. La responsabilitat hi és tota, però no hagués estat just ni hagués estat responsable fer com si la cosa no l'hagués vist. I a partir d'aquí penso que la responsabilitat hagués estat molt major d'haver permès la vulneració dels drets de 57.000 treballadors públics per la decisió d'una persona, contravenint la normativa i sense consultar-ho ni a la seva direcció general, ni a la secretaria general, ni tampoc a mi mateixa. I, per tant, penso que hem actuat, hem

fet bé i ho hem fet de la millor manera, perquè hem pogut anul·lar un procés que no tenia les garanties. En el moment que vam ser coneixedors d'aquesta incidència, vam anul·lar aquest procés. Hem treballat intensament..., i vull donar les gràcies també als professionals del sistema educatiu i del CTTI que han estat treballant intensament tres dies, cap de setmana, dia i nit, per poder refer aquest procés amb les màximes garanties i amb transparència. I això ho hem de posar en valor. I el dilluns passat teníem la publicació de les llistes, dies abans de la que es va tenir el curs passat, i, per tant, això també fa que puguem garantir cap problema amb l'inici de curs. I això és important posar-ho en valor.

I a més a més, depurant responsabilitats. Hem de poder saber què ha passat i, sobretot, com ha pogut passar. I a partir d'aquí, doncs, tenim un expedient informatiu que pot derivar en un de disciplinari o en altres causes que puguin prosseguir.

I el més important de tot, hem posat mesures perquè fets com aquests que causen tant mal a la credibilitat i a la fiabilitat del sistema educatiu no es tornin a produir, i, per tant, incrementar la robustesa tècnica, la seguretat de processos complexos delicats que tenen afectacions en el conjunt de la comunitat educativa. Perquè, efectivament, defenso la integritat del sistema educatiu. En aquest any hem fet moltíssimes mesures per millorar els resultats, molt importants, no només d'una legislatura sencera, i estem enfocats a reforçar la formació professional, a millorar els resultats educatius d'aquest país i a enfortir també la inclusió, que això sí que, en general, doncs, vostès l'equitat, doncs, no la contemplan tant.

Moltíssimes gràcies.

El president

Perdoni, li quedaran cinc segons si els vol fer servir després, que no ho he aturat a temps. *(Pausa.)*

Per repreguntar, si ho desitja, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga i Domènech. Vol repreguntar? No? *(Pausa.)* Molt bé. Doncs així ho tenim resolt.

Pregunta al Govern sobre les mesures impulsades per a protegir i promoure la producció de mel

310-00241/15

Passem a la següent pregunta, que és sobre les mesures impulsades per protegir i promoure la producció de mel. I per formular-la, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana..., en nom del Grup Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Neus Comes i Pon.

Neus Comes Pon

Sí. Membres del govern, diputades i diputats, conseller Ordeig, les abelles són insectes que no només són productors d'un dels nostres aliments més preuats i saludables, la mel, sinó que són garantia de vida. Abelles per viure. L'abella de la mel és un dels éssers vius més necessaris per a garantir la vida a la Terra, ja que s'encarrega de la pollinització de més d'una tercera part dels aliments que consumim, doncs cal protegir-la de les amenaces com de les adverses condicions climàtiques, els pesticides, els canvis en l'ús de les terres i els monocultius, de l'acció de les espècies invasores que estan provocant la seva disminució accelerada, així com del frau, que cada cop és més estès.

La pollinització que duu a terme l'abella és importantíssima per a l'equilibri dels ecosistemes i de l'entorn natural. Per produir una cullerada de mel és necessària la feina que fan dotze abelles al llarg de la seva vida. Per produir un quilo de mel, una abella ha de visitar 4 milions de flors i recórrer una distància equivalent a donar la volta al món quatre vegades.

L'apicultura és una pràctica mil·lenària. Les abelles han estat valorades pels humans des de l'antiguitat, tant en l'antic Egipte com els antics grecs i romans en desenvoluparen les primeres tècniques avançades.

Cal, doncs, contribuir a crear una consciència social per divulgar la importància de les abelles en l'entorn i en la societat, per garantir que continuïn exercint el seu paper vital al nostre món; reconèixer la tasca que fan les apicultores i els apicultors, i posar en valor la mel, per una mel d'origen, qualitat i proximitat garantida.

Conseller Ordeig, darrerament hem vist un clar impuls per part del departament cap al reconeixement i promoció de la mel produïda a Catalunya. Ens podria detallar les principals línies d'actuació del departament per promocionar la mel catalana? Especialment pel que fa al segell de qualitat i la nova marca col·lectiva.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, president. Diputades, diputats... Diputada, gràcies per la pregunta. Curiosament, aquest mes de novembre farà quinze anys que la UNESCO va declarar la dieta mediterrània com a patrimoni de la humanitat i una de les dietes més sostenibles i saludables del món. I, per tant, jo crec que la pregunta que ens hauríem de fer tots plegats –i llavors em referiré a la pregunta que em deia– és: quin sistema alimentari volem a Catalunya? Si el volem substituir per altres sistemes alimentaris que no són ni sostenibles ni saludables o volem incidir i anar també a vegades contracorrent sobre aquestes inèrcies per definir el millor dels sistemes alimentaris per a casa nostra?

I aquest pla d'acció de la mel per als propers anys precisament va en aquesta línia, com ja hem fet amb la ramaderia extensiva, com ja hem fet amb el pla d'acció de l'oli d'oliva i com anirem fent també amb els cítrics de l'Ebre, etcètera, etcètera. El que necessitem és estructurar, enfortir, garantir la viabilitat. Jo els hi diria: com més apicultors, menys incendis. Jo els hi diria: com més ramaderia extensiva, menys incendis. Jo els hi diria: com més vinya, com més agricultura, menys incendis; com més món rural, menys incendis –ara que estem amb el tema–, i també més sostenibilitat, i també més salut. Per tant, més ens val que ens ho agafem «en sèrio».

Vostè ha dit, 4 milions de flors per fer un quilo de mel. Això vol dir que la pol·linització d'aquest país depèn de l'apicultura, una apicultura que ha perdut la meitat de la producció els últims quinze anys, més de mil i escaig explotacions, però també moltes empreses que es dediquen al seu cultiu.

Per tant, el primer que els hi demanaria és complicitat de tots vostès, de les administracions públiques, també del Parlament de Catalunya. Als nostres aparadors, com el bar, com els restaurants, com a la regió mundial de la gastronomia, posar també en valor la mel, tots els seus derivats, que són molts, d'alt valor afegit. Resulta que tenim hotels de luxe a Nova York que estan utilitzant la mel per als seus clients i en canvi aquí no som capaços de posar-ho en valor.

Per això què farem? Mesures molt ràpides... I agraïment, evidentment, a la Fundació Maresme que ens va acollir en la presentació del pla d'acció de la mel. Bàsicament, per primera vegada, marca de mels catalanes amb un segell de qualitat. Premis nacionals, per primera vegada els premis nacionals de la mel; serviran per fer la guia de les millors mels de Catalunya. Farem per primera vegada el mercat de la mel a Barcelona, com donar suport a les fires que tenim per tot el país. I un pla de lluita contra el frau. La Unió Europea –no nosaltres, la Unió Europea– diu que el cinquanta per cent de les mels de Catalunya, de l'Estat, tenen productes fraudulents, d'acord?, i additiu. I, per tant, enfortir promoció, regió mundial de la gastronomia i també a través de la restauració per prescriure a tots els ciutadans i a tots vostès mels a totes les cases...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre l'acord del Departament de Justícia i Qualitat Democràtica amb els sindicats de funcionaris de l'Administració de justícia amb relació al complement de productivitat

310-00242/15

La següent pregunta és sobre l'acord del Departament de Justícia i Qualitat Democràtica amb els sindicats de funcionaris de l'Administració de Justícia amb relació al complement de productivitat. I la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Rosa Maria Ibarra i Ollé, que té la paraula.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Moltes gràcies, president. Honorable conseller, des del Grup Parlamentari Socialista i Units per Avançar volem preguntar-li sobre una iniciativa que considerem d'enorme transcendència per al bon funcionament del servei de justícia a Catalunya. L'entrada en vigor de la Llei orgànica 1/2025, relativa a l'eficiència del servei públic de justícia, ha comportat una transformació profunda de l'oficina judicial al nostre país.

La creació dels tribunals d'instància i les oficines de justícia municipals són una aposta clara per fer la justícia més eficient, propera i coordinada. I l'impuls als mètodes adequats de solució de controvèrsies, com a pas previ obligatori en alguns casos, deixa de ser un mer recurs retòric per convertir-se en una eina real per descongestionar els tribunals i obrir la porta a formes més àgils i participatives de resoldre els conflictes.

Per fer realitat aquesta nova oficina judicial, ha estat imprescindible adequar els edificis judicials a la nova oficina, però igualment assolir acords amb les organitzacions sindicals i adaptar les resolucions de llocs de treball i el complement específic al nou model, un procés culminat el passat mes de març.

El passat 18 de juliol, el departament que vostè encapçala va subscriure un acord amb totes les organitzacions sindicals del sector que introdueix per primera vegada un complement de productivitat per al personal funcionari del servei de justícia, un avenç rellevant, ja que vincula el reconeixement econòmic al rendiment, al compromís i a la qualitat del servei públic que es presta a la ciutadania.

Aquest acord incorpora, a més, un sistema d'avaluació rigorós i transparent basat en dos grans eixos: les competències personals i professionals i l'assoliment d'objectius específics de centre i de lloc de treball; un model que afavoreix la responsabilitat individual, estimula la motivació i impulsa una dinàmica de millora contínua.

Per tot això, li demanem, conseller, quins són els objectius i quines les competències que s'avaluaran; quina valoració fa el Govern de Catalunya sobre l'impacte d'aquest acord en la modernització del sistema judicial català i en la dignificació del treball dels professionals del sector, i com se situa en el context de reformes de l'Administració de justícia que el Govern de Catalunya i el d'Espanya estan impulsant en la present legislatura?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Ramon Espadaler i Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè deia, aquesta és una legislatura de reformes. De fet, l'alternativa era molt simple, en l'àmbit de la justícia: o era continuar en la congestió o afrontar les reformes; reformes que en una part ens venen donades de la legislació estatal –en aquest sentit, la Llei 1/2025, que hem tingut oportunitat de debatre-la mantes vegades en aquest Ple i en comissió– i reformes també, doncs, que promovem des del propi departament, més enllà d'aquesta llei.

Reformes que van acompanyades d'acords, perquè seria molt difícil fer canvis tan profunds en l'organització, en els procediments, si no fóssim capaços d'anar d'acord. D'acord amb qui? D'acord amb les administracions, amb el Ministeri de Justícia; d'acord, doncs, amb la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya; d'acord amb el Consell General del Poder Judicial –de fet, aquesta setmana hem tingut una excel·lent notícia amb la signatura, per part del president de la Generalitat i la presidenta del Consell General del Poder Judicial, de la continuïtat de l'Escola Judicial, doncs, a la ciutat de Barcelona, d'una manera indefinida. I acords, també, amb una peça important, amb els sindicats. I vull posar en valor i vull agrair la feina feta per ambdues parts, per la part de l'Administració, la Secretaria de Relacions amb l'Administració de Justícia, i tots els sindicats, i subratllo la paraula «tots», perquè els quatre sindicats que tenen representació varen subscriure la setmana passada precisament un acord que es pot fer per primera vegada de com distribuïm l'acord de productivitat.

Dic «per primera vegada», perquè és la primera vegada que Funció Pública, doncs, delega aquesta competència al Departament de Justícia. I ho agraïm. I ho hem fet, doncs, com vostè deia, en base a dos àmbits: les competències i, sobretot, també els objectius. I els objectius, ens va semblar que era de sentit comú –deixi-m'ho dir així mateix– «aplastant» que fossin aquells que tenim en el pla de govern, i aquells que tenim en el pla departamental, i que fonamentalment són quatre: la descongestió judicial, l'aplicació de la llei 1/2025, la digitalització –són cinc, perdó–, la potenciació de la justícia de proximitat i *també* el foment de l'ús del català, perquè ens sembla que aquest és un àmbit, el de la justícia, en el que tenim molts deures per fer i també ho hem debatut moltes vegades en aquest Parlament.

Per tant, voldria deixar constància de l'agraïment a totes les parts que han fet possible aquest acord, que, sumat als altres acords per al desplegament de la llei, ens permet avançar, d'una manera alineada, administracions, poders i, doncs, Administració i representants dels treballadors.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la nova línia d'ajuts per a ajuntaments, consells comarcals i entitats per organitzar cursos de català.

Pregunta al Govern sobre la nova línia d'ajuts per a ajuntaments, consells comarcals i entitats per a organitzar cursos de català

310-00243/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Joaquim Paladella i Curto.

Joaquim Paladella Curto

Moltes gràcies, president. Bon dia, senyor conseller. Que la llengua és peça fonamental per a la vida en convivència i la cohesió social d'una societat és gairebé indiscutible. Que és bo que la gent que viu i treballa a Catalunya pugui entendre i expressar-se en català, crec que la pràctica totalitat d'aquesta cambra hi estem tots d'acord, i que aquest fet pot ser garantia d'una major igualtat d'oportunitats també segurament és motiu de consens de la majoria. És llavors molt rellevant que les iniciatives que prengui el Govern vagin encaminades a que tothom que vulgui lliurement, si vol, pugui estudiar i aprendre amb garanties i en condicions el català, visqui on visqui de Catalunya.

En aquest sentit, voldria ressaltar la importància que tenen les polítiques d'aprenentatge i ensenyament del català per a les persones adultes, que és sense dubte un eix estratègic de la política del Govern. El pla de xoc que va aprovar el Govern per fer front a l'augment de la demanda dels cursos ho demostra, una dotació extraordinària de 8,8 milions d'euros, i el pacte nacional per la llengua fica el seu accent també en l'ensenyament i dinamització del català entre les persones adultes, però aquestes polítiques no són completes si no arriben a tots els racons i viles de Catalunya. El creixement de la immigració, que també arriba als pobles petits i arreu de tota la geografia catalana, és un element més a tenir en compte i fa necessari que aquestes iniciatives s'estenguin arreu del territori.

És destacat el paper que ha jugat i juga el Consorci per a la Normalització Lingüística, però hi ha municipis que queden fora de l'abast del consorci i que no disposen de recursos per oferir a la seva població la possibilitat d'aprendre el català, fet aquest que és clarament una prova de desigualtat d'oportunitats a la qual cal donar resposta i solució. És per això rellevant, important i significativa la notícia que el Govern obre una nova línia de subvencions adreçada a ajuntaments, consells comarcals i entitats privades sense ànim de lucre d'aquests municipis, amb l'objectiu d'organitzar cursos gratuïts de català durant els cursos 2025-2026.

És per això, senyor conseller, que li preguntem: ens pot explicar amb més detall en què consisteix aquesta nova línia d'ajuts i com contribuirà a garantir que el dret a aprendre català arribi també als municipis i barris que fins ara no disposaven d'una oferta formativa suficient?

Moltes gràcies, senyor conseller.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Francesc Xavier Vila Moreno, conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Gràcies, president. Gràcies, diputat Paladella. Com vostè acaba d'explicar, davant de la demanda de formació en llengua catalana, al març vam llançar el pla de xoc per a l'ensenyament de català a persones adultes. És un pla que està servint per obrir les possibilitats d'ensenyar la llengua. D'entrada, ha permès incrementar de manera substancial els cursos del consorci; també servirà perquè des de les escoles d'adults hi hagi més oferta, però tot i la capillaritat que tenim amb aquestes institucions, sabem que hi ha molts pobles –pobles i micropobles– on no s'hi arriba i això posa en dificultats les persones, sobretot aquelles que no poden desplaçar-se, que no poden accedir a una formació en condicions.

Per tot això, dins de les línies del pla de xoc, hem decidit llençar una línia d'ajut que aquesta mateixa setmana es farà pública; una línia d'ajut que s'adreça a dos col·lectius principals: d'una banda, a ajuntaments, consells comarcals i, d'altra banda, entitats. Pel que fa als municipis que podran sol·licitar la línia d'ajuts, són aquests municipis de menys de 17.500 habitants i consells comarcals no adherits al Consorci. D'una altra banda, també les podran sol·licitar les entitats privades sense ànim de

lucre amb seu a Catalunya. En aquest cas, en qualsevol municipi de Catalunya per poder cobrir els horaris de més difícil cobertura per a escoles i consorci.

La subvenció està destinada sobretot a la contractació del professorat i també a l'adquisició de materials didàctics per als cursos. És una subvenció que és no competitiva i que es podrà anar demanant per a activitats que es facin al llarg del curs 25-26. Els cursos que subvencionarem són cursos de nivell A1 i A2. Poden ser cursos multinivell, que combinen els dos, i s'han d'ajustar bàsicament als requisits del Consorci per a la Normalització, amb una durada mínima de 45 hores i un mínim de set alumnes, entre set i vint-i-cinc alumnes. L'objectiu final d'aquests ajuts, com he dit, és facilitar que tothom, visqui on visqui i tingui els horaris que tingui, pugui accedir a formació en llengua catalana com una garantia d'equitat i igualtat de la ciutadania de Catalunya, tant la que ja hi és de tota la vida com els nouvinguts.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre el maltractament a les professionals de l'educació.

Pregunta al Govern sobre el maltractament a les professionals de l'educació
310-00249/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada i Cañón.

Laia Estrada Cañón

Consellera, com explica que un de cada tres docents vulgui plegar?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí, gràcies, president. Diputada, segurament, doncs, evidentment no hi ha una única causa. Hem de ser conscients que l'escola avui té una major complexitat social i una major diversitat i, per tant, atendre avui l'alumnat a les nostres aules és molt més complicat que el que era fa deu anys, evidentment fa vint anys. I l'escola, com sempre diem «no és una bombolla aïllada», és un reflex de la societat.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Certament, té a veure amb això que vostè deia i el fet que no hi hagi prou recursos i això s'acaba traduint en un maltractament constant i permanent. Miri, el passat 1 de juliol, el director general de Professorat i Personal va assegurar que a vostès els hi preocupava molt el malestar docent i resulta que dues setmanes més tard esclata l'escàndol de la paralització de les adjudicacions d'estiu perquè s'havien reservat vuit-centes places perfilades i això ha comportat, com vostè sap perfectament, greuges a milers de funcionàries i d'interines de l'educació.

Ja hi ha hagut un cessament i ho aplaudim; però, consellera, vostè no es pot expulsar les responsabilitats: bàsicament perquè no quadra que això hagi estat responsabilitat d'una sola persona i que cap superior –que cap superior– veiés que s'estava infringint la normativa a aquest nivell; no quadra. I tampoc no quadra que en l'últim procés d'adjudicacions publicat el passat dilluns també hi hagi errors perquè vostès van decidir no començar-lo de zero i li explico que el principal sindicat d'educació l'impugnarà –l'impugnarà–, consellera.

Miri, el problema és que tot això s'afegeix al cúmul d'errors en els processos d'adjudicacions dels darrers anys. Això no és una cosa nova i el pitjor és que s'afegeix a aquest maltractament constant i permanent del qual li parlava al principi i que té a veure amb la pèrdua de poder adquisitiu de les professionals del sistema educatiu; té a veure amb la sobrecàrrega de treball i la manca de recursos que li explicava també al principi; té a veure amb que les nostres professionals del sistema educatiu han de fer de treballadores socials, han de fer de psicòlogues, han de fer de personal administratiu, informàtic, han de fer de sanitàries, han de fer tots els papers de l'auca, i té a veure amb l'excés de burocràcia que els hi treu temps per ensenyar i per educar; i per tant, això és insostenible, consellera, vostè ho sap perfectament i calen mesures reals per revertir aquesta situació.

I aquestes mesures reals són imprescindibles si realment volem incidir també en els mals resultats acadèmics de la nostra canalla. Perquè una cosa té a veure directament amb l'altra. Què cal? Tres coses, consellera, molt senzilles: en primer lloc, amb relació al procés d'adjudicacions, depurar totes les responsabilitats i compensar les persones afectades; en segon lloc, derogar d'una vegada per totes el decret de plantilles, i en tercer lloc, millorar de forma real les condicions laborals i retributives. Està disposada a fer-ho? Perquè si no, ja cal que plegui, que li estan demanant les professionals.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí, gràcies de nou. Miri, diputada, vostè sap que el compromís d'aquest Govern en la millora de les condicions dels docents és ferm: primer perquè és de justícia, però a més a més, perquè té un impacte en la qualitat educativa a les aules i, per tant, amb això sap que estem d'acord. Vostè ha fet servir la paraula «maltractament»; penso que és una paraula que no s'ajusta a la realitat. Primer, perquè aquest procés d'adjudicacions que hem hagut de repetir perquè no tenia les garanties arran d'aquesta decisió que vam estar comentant llargament a Irún –en aquest cas, que la responsabilitat era d'aquesta subdirecció–..., estava enfocada precisament a reforçar, a reforçar l'estabilitat, reforçar l'estabilitat de les plantilles, reforçar l'estabilitat dels centres i, de retruc, dels projectes educatius, que això té un impacte també en la millora dels resultats.

No portàvem ni cent dies de govern que vam incrementar els recursos, especialment destinats a reforçar l'escola inclusiva, a reforçar la formació professional i a reforçar les aules d'acollida –ni cent dies portàvem de govern–, i sap, i hem anunciat, que el proper curs incrementem en més de 1.650 noves dotacions, també, novament enfocades en aquestes prioritats, que són les prioritats que reflecteixen aquestes escoles i instituts. A més a més, sap que estem fent passos a nivell de desburocratització. Una de les qüestions que més ens fan arribar és la necessitat de reduir aquestes tasques administratives, burocràtiques i de gestió que acaben restant temps a les tasques més pedagògiques, que són fonamentals, i sap que hi ha un grup de treball iniciat de fa mesos que està treballant activament en aquesta qüestió. I a més a més, sap que tenim el compromís, que així ho hem acordat amb la mesa sindical, de revisar els perfils i així ho estem fent i, per tant, hi ha un compromís ferm de revisió dels perfils per trobar aquells que són realment necessaris i idonis, i també d'anar avançant en, per exemple, les substitucions del professorat. Hem trobat la manera de fer nomenaments diaris, que ens sembla que serà molt més útil no només per al conjunt del sistema, sinó també per fer aquestes substitucions de les baixes de docents. I concursos de trasllats anuals. Tot això contribuirà a aquesta estabilitat que penso que demanen els sindicats, que demana el conjunt de la professió docent i que demana també la millora del sistema educatiu. Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació dels centres especials de treball.

Pregunta al Govern sobre la situació dels centres especials de treball

310-00251/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia, que té la paraula.

Joan Ignasi Elena Garcia

Bon dia, president. Diputades, diputats... Conseller, miri, un dels tresors que té el nostre país són els centres especials de treball i les fundacions –que els acullen– d'iniciativa social, que van néixer totes elles d'una pulsio, d'un impuls de les famílies de negar-se, de rebel·lar-se..., que els seus fills i filles amb discapacitat estiguessin tancats a casa i que tinguessin esperança, que tinguessin futur, que tinguessin acompanyament, que tinguessin una vida plena. Tenim un privilegi amb aquestes entitats i presten serveis molt diferents, des de vida independent en residències, centres ocupacionals i centres especials de treball respecte dels quals li volia preguntar.

Miri, fa un any que no cobren re del salari mínim interprofessional. L'any passat, el 24, el mes de juliol, van cobrar el vuitanta per cent corresponent a l'any 24. Al gener, van justificar el vint per cent de l'any anterior i encara no l'han cobrat i enguany encara no han cobrat el vuitanta per cent d'aquest any. I ara els diuen que segurament d'octubre a novembre en cobraran una part, el vint-i-cinc per cent. Això sí, se'ls dona una alternativa, que és que vagin a l'ICF per buscar crèdit, per buscar un préstec, amb tot el que suposa de papers, d'aval i també, naturalment, d'interessos.

Vostè creu que això és raonable i amb quin sentit pensen corregir aquesta situació?

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, president. Gràcies, diputat per la seva aportació i em penso que, a més, és oportuna i per tant li agraeixo sincerament. Dir-li que efectivament hi ha hagut aquesta demora, però que també hem de posar en coneixement d'aquest Parlament que hi han hagut unes recents reformes pactades; pactades, a més, amb el sector. Estic parlant de la nova ordre que ha de regular precisament les subvencions amb què fem aquestes millores que jo ara li descriu.

Una primera, una ampliació del suport econòmic. Com vostè bé deia ara, a les persones amb discapacitat severa en el grau 1 passarem d'aportar un vint-i-cinc per cent a un trenta; les que tenen un grau 2, passarem d'aportar d'un cinquanta-cinc a un seixanta. Una segona modificació amb aquestes noves bases: una agilització administrativa amb menys tramitació, menys burocràcia i intentant pràcticament eliminar les revocacions. Una de molt important: com vostè sap fins ara es feien els pagaments de forma anual; ara, introduïm la possibilitat que es puguin fer cada quatre mesos, per tant, que es puguin justificar i cada quatre mesos cobrar-los i evitar l'endarreriment que vostè encertadament ens deia que passava. I malgrat això, doncs un millor, també, suport financer en el qual l'ICF, quan hi ha una sol·licitud, tingui una resposta més ràpida com està tenint, i un de més genèric, si m'ho permet, que és que realment la inserció sigui real i que sigui un compromís, que no només siguin paraules, sinó que sigui realment així.

Tot això en el marc d'una doble reforma que vostè coneix perfectament, com és la llei de l'economia social i solidària, i una de més específica i probablement molt més important, com és el decret de registres dels CETs, precisament per evitar que hi hagin interessos mercantils i que es pugui defensar la iniciativa social.

Aquest mateix mes publicarem, també, la convocatòria Innvess amb la subvenció per millorar la competitivitat dels CETs, bàsicament industrials.

I en tot lo que em digui li donaré la raó, perquè, efectivament, hi ha un camí molt llarg per recórrer, per millorar els drets de totes les persones amb discapacitat i que puguin inserir-se en el mercat laboral.

El president

Per repreguntar, té la paraula l'honorable diputat senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...corresponia és fer el mateix que l'any passat. És a dir, ens omplim la boca i s'hi escarrassen molt i em sembla..., i ens tindran al seu costat amb intentar-ho amb la simplificació administrativa, però si allò que només depèn de nosaltres, que és treure una convocatòria i pagar-la, resulta que em un any zero aportacions, és difícil creure que se'n puguin sortir en les millores, perquè en aquest cas el que hem fet és anar enrere, com per exemple en el suport a l'envel·liment, que és un altre dels ajuts que es presten per part de l'Administració, que enguany han decidit que començaran a pagar el mes de maig i que al gener, febrer, març, abril i maig se...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat. Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpel Rodríguez)

Gràcies, president. Només dir-li, senyor Elena, diputat Elena, que les millores que hem introduït amb aquesta nova ordre han sigut pactades íntegrament amb el sector.

El president

La següent pregunta és sobre els drets fonamentals dels llogaters.

Pregunta al Govern sobre els drets fonamentals dels llogaters

310-00252/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada senyora Mar Besses i Casanovas, que té la paraula.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Bon dia, consellera Paneque. Compartim, segurament, que un dels grans reptes que té actualment el nostre país és garantir el dret d'accés a un habitatge digne. I per fer-ho no només cal regular el mercat de l'habitatge, sinó que també cal augmentar el parc d'habitatge públic de forma exponencial.

Per això vam incorporar a l'acord d'investidura aquesta prioritat de construir cinquanta mil nous habitatges abans del 2030. Ara bé, de poc acabarà servint, si abans no aturem la desprotecció dels habitatges que actualment ja estan protegits perquè, en aquest mateix període, quaranta mil habitatges protegits poden perdre aquesta condició. És a dir, que si no ho revertim, construirem cinquanta mil habitatges nous i alhora en perdrem 43.000, que a dia d'avui són habitatges protegits. Per tant, tan sols haurem augmentat set mil habitatges nous.

Som conscients que està en tràmit el Decret 2/2025, que, entre d'altres coses, prorroga la protecció oficial en molts casos, una mesura que és necessària, però que no s'aplica, malauradament, en aquells casos que ja estan en aquest procés de desqualificació.

Davant d'això, consellera, li preguntem quines mesures està estudiant el Govern per impedir que això passi.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputada Besses, permeti'm que comenci, precisament, coincidint amb aquesta resposta institucional. I dic «institucional» perquè crec que és el camí a seguir.

Les forces d'esquerres d'aquest Parlament ens hem pogut posar d'acord amb una actuació proactiva orientada a resultats en l'àmbit de l'habitatge. Jo crec que aquest és el camí, i ho hem de celebrar. En qualsevol cas, des del Govern hem posat la defensa del dret de l'habitatge com a prioritària al capdavant de la defensa dels drets. Per tant, la ciutadania de Catalunya ha de tenir ben present que té un govern al seu costat a l'hora de defensar el seu habitatge.

Com? Ampliant el parc d'habitatge públic, efectivament. Algunes dades: d'aquí al juny del 2026 podrem rebre 5.816 habitatges que en aquests moments estan en producció a Catalunya. De la reserva..., de la primera reserva, la primera crida de solars públics, 174 en aquests moments ja tenen finançament des del 15 de juliol. Ja s'ha activat i, per tant, ja començaran a ser una realitat. I el fons d'emancipació, que ha rebut, a hores d'ara, 1.875 sol·licituds.

Per tant, ampliar el parc públic d'habitatge i, efectivament, actuar també en el marc normatiu. Per tant, aquest és el camí del Govern. Des del primer dia estem absolutament determinats i agraïm la feina que s'està fent des del Parlament, des de les forces d'esquerres, per situar l'habitatge, efectivament, i l'habitatge assequible, com una de les prioritats legislatives d'aquest mandat.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Consellera, el que jo li mencionava és el cas de moltes de les promocions d'habitatge protegit que en el seu moment la Fundació Obra Social la Caixa va construir entre el 2002 i el 2012, amb una inversió pública de més de 25 milions d'euros; habitatges, la majoria, en sòl públic, que ara es pretenen privatitzar i ser objecte de negoci expulsant els seus veïns i veïnes de casa seva.

A aquests casos dels pisos de La Caixa cal sumar-hi nombroses pràctiques abusives que han denunciat els llogaters i llogateres, setze clàusules il·legals en més de 1.700 contractes, sobrepreus, cobraments irregulars i manca de manteniment, entre d'altres.

Davant d'això, consellera, què faran per protegir les famílies de Sentmenat, de Banyoles, de Sitges o de Palau-solità i Plegamans que estan en vaga des del mes d'abril per defensar el dret a l'habitatge protegit? Nosaltres els hi demanem, com ho fa el Sindicat de Llogateres, que exigeixin a La Caixa que no deixin aquestes famílies al carrer i que, en els casos on la pròrroga de la protecció no es pugui aplicar, continuïn amb la feina iniciada per l'anterior Govern per tal que sigui l'Incasòl qui adquireixi aquests habitatges i blindar, d'aquesta manera, que siguin públics i protegits de forma indefinida.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí, moltes gràcies. Efectivament, vostè apunta a una línia de treball ràpida fins que no tinguem aquest parc d'habitatge públic que arribi al quinze per cent.

Algunes dades: entre setembre del 24 i juliol del 25 s'han adquirit 1.467 habitatges. Entre juliol i el proper setembre, tenim en cartera... De fet, avui hi ha representants d'Incasòl al notari per 521 habitatges més, per valor de 43 milions d'euros. En conjunt, haurem invertit, en aquest primer any de govern, 160 milions d'euros en tanteig i retracte i compra. Això vol dir més de dos mil habitatges protegits de manera permanent.

Això és molt o és poc? Miri, li diré: és el triple de la mitjana que s'ha destinat els últims quinze anys a Catalunya en matèria de tanteig i retracte. Per tant, l'esforç, el compromís del Govern en aquesta matèria pensi que hi serà i hi està siguent. Ara bé, nosaltres continuarem protegint drets i deures dels llogaters. Això és així, però no pot guanyar-hi sempre el privat. I, per tant, aquí també hi ha d'haver una responsabilitat d'aquests fons que s'estan desprenent d'aquests habitatges, que, per tant, han...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre la situació del sistema públic de residències

310-00244/15

La següent pregunta és sobre la situació del sistema públic de residències. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Consellera, l'atenció a la gent gran en situació de dependència és una assignatura pendent després de dinou anys. El febrer parlàvem de Barcelona, però l'emergència és de país. Les llistes d'espera i un sistema incapaç d'agilitzar valoracions i prestacions invaliden el dret de la ciutadania més vulnerable i les seves cuidadores. Residències tancades amb compromís de reforma semiabandonades, persones amb grau dos esperant residència un any i mig, places insuficients... La llista seria interminable.

Reus, Manresa, Mataró, Terrassa, Osona, Tarragona són només alguns exemples del col·lapse i incapacitat de resposta del sistema. Quins recursos té el nostre país per garantir les necessitats de la població en situació de dependència? I la gent gran? Creu que són suficients? Quina és la planificació per crear noves places cent per cent públiques? Quantes persones hi ha en llista d'espera? Quant hauran de seguir esperant? Poden garantir que les altes als centres sociosanitaris responen a criteris clínics i no a la saturació i falta de places? Quines alternatives hi ha per a les persones que no poden tornar a casa o rebre cures al seu domicili?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Diputada, compartim la preocupació per l'àmbit de la gent gran i és, de fet, una de les prioritats d'aquest Govern. I, per això, en els últims mesos, doncs, hem fet un abordatge global per adreçar aquest col·lectiu i, sobretot, en el model de cures i envelliment.

Primer, augmentant la quantitat, la quantitat de places amb finançament públic, perquè el compromís del Govern era arribar a les sis mil places durant aquesta legislatura. Ens podíem haver esperat a l'últim dia per fer-ho una realitat i no ho hem fet.

Hem generat places amb finançament públic des del primer dia, i avui ja tenim un terç assolit d'aquest objectiu de tota la legislatura, amb dos mil noves places residencials amb finançament públic. Però no només això. Hem, també, reiniciat la construcció d'equipaments residencials de titularitat de la Generalitat.

Aquest és un àmbit, diputada, hi estem d'acord, on ens hem trobat molts deures pendants per fer. La Generalitat portava més de deu anys sense generar residències públiques. Justament, aquesta setmana passada vaig posar la primera pedra a la primera residència pública a Sabadell, i això serà tot un canvi de ruta, perquè hem de construir més residències públiques.

Però el repte de l'envelliment és molt gran i no ens en sortirem només des del Govern de la Generalitat. Per això és cabdal, també, que es generin més residències en altres àmbits. I ho estem fent possible amb una línia de crèdit de l'ICF que hem posat a disposició de l'àmbit privat, dels ens locals i també d'altres entitats públiques per construir més residències.

També estem abordant la qualitat dels espais residencials amb un pla de xoc de 20 milions d'euros per reformes urgents. I també estem avançant cap a redefinir un nou model de cures amb suports intensius a la llar, que esperem, doncs, poder compartir a la tardor.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Alguns exemples. I no s'hi val Sabadell, consellera, perquè és fruit d'una reivindicació veïnal molt intensa durant vint-i-cinc anys i el mèrit li pertoca a les veïnes.

U. Residència ICASS de Reus, tancada per dèficits estructurals amb compromís per escrit d'inversió de 14 milions en la seva rehabilitació després de queixes a la Sindicatura de Greuges. Un any després, les famílies denuncien, en una concentració, la deixadesa i abandonament que estan vivint. Han recollit dotze mil signatures, però no tenen respostes. Per què tanta pressa en treure la gent, si no fan res per mantenir una residència cent per cent pública? No els importa el desarrelament de les residents i la dificultat per rebre visites? A què esperen? Què han fet amb els 14 milions pressupostats?

Dos. Manresa, novembre de 2024. La secretària d'Afers Socials i Famílies es compromet amb la plataforma en defensa dels drets de la gent gran a fer propostes en una reunió al febrer. Encara esperen. Febrer de 2025. Petició de reunió a la coordinadora de la regió social de la Catalunya Central. Sense resposta. 8 de juliol. Suspenen la reunió entre la plataforma i la delegada territorial del Govern només unes hores abans. La seva inacció fa el diàleg impossible. Quina actuació tenen prevista al terreny del barri del Xup que l'ajuntament ha posat a disposició de la Generalitat? Amb quin calendari? És urgent la residència que redueixi el greu dèficit de Manresa en places residencials superior als quinze punts.

Tres. Terrassa, 28 de juliol. Concentració ciutadana per reclamar la residència de Ca n'Anglada i gestió cent per cent pública a Sant Pere Nord. No volem més pegats...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada. *(Veus de fons.)* Se li ha acabat el temps. Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, diputada. És cert que hi han molts moviments associatius i veïnals darrere de l'impuls d'aquestes residències, però hi ha també una diferència: poden trobar, a l'altra banda de la taula, governs que recullin aquestes recomanacions i posin fil a l'agulla, accelerin la gestió perquè aquestes residències siguin una realitat, o no tenir-los.

En el cas de Sabadell és el que hem fet, i d'això és fruit aquesta primera pedra que hem posat. En tots els altres casos, molt concret a Reus, estem en coordinació directa amb l'alcalde per accelerar aquesta qüestió. I totes les altres indicacions em sorprenen perquè tinc un equip destinat...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre les places universitàries

310-00245/15

La següent pregunta és sobre les places universitàries i la fórmula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté, que té la paraula.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Honorable consellera Montserrat, un dels principals problemes de la sanitat catalana és la manca de metges, sobretot de metges catalans.

El 2024, el cinquanta-sis per cent dels nous col·legiats van ser extracomunitaris. Amb un dels millors sistemes de formació del món –grau i MIR–, de més de la meitat dels nous metges en desconexem la formació. I això és un dels motius de la vulneració dels drets lingüístics. Segons els col·legis de metges, el tretze per cent dels metges catalans no entenen el català, el trenta-u per cent no el saben parlar, el quaranta per cent no el saben escriure i el cinquanta-dos per cent utilitza habitualment el castellà amb els pacients.

I el pecat original d'això és la dificultat d'accés d'estudiants catalans a facultats catalanes. El curs passat, el quaranta per cent dels estudiants de medicina a Catalunya van ser de fora de Catalunya. El setanta per cent, a Lleida i a Rovira i Virgili. La majoria, quan acaben, tornen a casa seva. Destinem un quaranta per cent de recursos públics a formar excel·lentment metges que no treballaran a Catalunya.

La causa? Un districte universitari únic amb unes notes molt desiguals. A Extremadura treuen excel·lent un tretze per cent dels alumnes a batxillerat i un dinou per cent a selectivitat. A Madrid, un vuit i un catorze. A Catalunya un 3,6 i un 7,7. Excel·lents estudiants catalans que volen estudiar medicina i no poden.

La pregunta és obligada: tenim dades de la matrícula del curs vinent? Què s'ha fet per a evitar-ho? O més fàcil: què pensen fer per a evitar-ho?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Núria Montserrat Pulido, consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Molt bon dia. Moltes gràcies, president. Diputat, des del Govern de Catalunya defensem que estudiar a la universitat no pot ser un privilegi, sinó que és un dret. I per això aquest curs que comença a les universitats públiques ho fa amb un preu únic per als graus i màsters habilitants i amb una rebaixa del trenta per cent en els màsters no habilitants, i eliminem així diferències injustificades i facilitem l'accés als estudis superiors.

Pel que fa a l'anomenat «districte únic» que vostè comentava, cal que recordem que es tracta d'un marc legal establert al Reial decret 69/2000, que regula que els procediments d'ingrés als centres universitaris, doncs, siguin amb aquest model de districte obert. Amb això també garantim que els estudiants de Catalunya puguin estudiar a la resta de comunitats autònomes. I aquest principi, a més a més, garan-

teix l'equitat territorial i la lliure circulació dels estudiants per tot el territori de Catalunya. I pensem que això és molt positiu i coherent amb el sistema universitari que volem, que és obert i que és integrador.

I quant a la programació universitària, i no només per als estudis de medicina, també volem remarcar que els drets vigents que regulen aquesta programació són obsolets, disten de l'any 96 i de l'any 97. I és per això que en aquesta legislatura hem treballat en l'elaboració d'un projecte de decret de programació i ordenació del sistema universitari de Catalunya que el 27 de maig el Govern en va prendre coneixement i que actualment ja ha finalitzat el tràmit de consulta pública.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Consellera, la defensa de la universitat pública també està a l'ADN de Junts per Catalunya, sempre hi ha estat. Però és que el problema és que els estudiants catalans, per a estudiar medicina, no tenen les mateixes oportunitats. I la solució és eliminar el districte universitari únic o, com a mínim, reservar un setanta per cent de places per als estudiants catalans, com demana el Consell de Col·legis de Metges de Catalunya. El problema és que el seu tripartit ultraespanyolista de VOX, PP i PSC ho ha rebutjat al Parlament en dos ocasions, al febrer i la setmana passada. I això no només és una preocupació de Junts; és una preocupació de tot el país, amb universitats i els col·legis de metges al capdavant.

Si l'unionisme impedeix acabar amb el districte universitari únic o reservar places, doncs, hi han alternatives. Les universitats i els col·legis han treballat una proposta d'accés que iguala oportunitats per a tots els estudiants, també per als catalans. Consellera, s'hi ha reunit?, ho ha començat a moure? Faci-ho pels estudiants catalans que s'han quedat sense plaça a Medicina i que s'hi quedaran si no fa res; faci-ho pels catalans que volen ser atesos en català i pel millor professional possible, i faci-ho també perquè vostès això ho van votar aquí fa tres mesos en una moció de Junts per Catalunya i hauria d'entrar en vigor el proper curs.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Gràcies, diputat. He volgut explicar amb rigor com es fa la programació universitària i el decret i els passos que estem fent per avançar. Si ens concentrem en medicina, nosaltres en aquesta legislatura ja estem desplegant una estratègia integral per donar resposta a l'alta demanda d'aquests estudis i, de fet, ja estem fent un increment de l'oferta formativa en aquests graus, un increment que arribarà a les quatre-centes places noves al final d'aquesta legislatura. I l'increment sostingut de les places, a més a més, facilitarà la mobilitat dels estudiants per tot el territori; hem començat amb Terres de l'Ebre, i això també garanteix aquest equilibri territorial.

També estem treballant amb el Departament de Salut per elaborar un mapeig de les necessitats reals que tenen els professionals sanitaris i en l'adscripció de nous hospitals com a hospitals adscrits a les universitats. Hem reduït la tramitació en aquesta legislatura de tretze a set mesos. I a més a més estem fent una carrera perquè els professionals de salut puguin esdevenir recercadors i puguin esdevenir professors universitaris.

Moltíssimes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre l'Administració de justícia.

Pregunta al Govern sobre l'Administració de justícia

310-00246/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Isaac Padrós i Suarez.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Conseller Espadaler, recentment hem sabut de l'acord del Departament de Justícia i Qualitat Democràtica amb els sindicats, un acord que introdueix complements de productivitat als treballadors i funcionaris públics que utilitzin el català. Hi insisteixo, complements per als funcionaris públics i treballadors de l'Administració de justícia que utilitzin el català a Catalunya.

Conseller, fer ús de la llengua de la nació, fer ús del català a Catalunya ha de ser un requisit, no pot ser un motiu de compensació, ha de ser una obligació. Conseller, Junts a Madrid, amb el seu Govern del PSOE, hem acordat promoure una llei que reservi places a l'Administració de justícia per als catalanoparlants. Això sí que és una mesura que garanteix els drets lingüístics dels catalanoparlants i l'estabilitat laboral. De fet, vull entendre que també sap que el Comitè de Ministres del Consell d'Europa ha requerit al Govern de l'Estat espanyol, al seu Govern, que garanteixi que jutges i magistrats coneguin i promoguin les llengües cooficials. Conseller, això no només és un compromís internacional i, per tant, no pot quedar en paper mullat.

Conseller, li faig una pregunta, només una, molt concreta i molt clara: pensen donar suport a la nostra iniciativa, a la iniciativa de Junts, de promoure i modificar l'article 231 de la llei del poder judicial perquè aquest requisit esdevingui efectiu i, per tant, es compleixi aquest deure?

Gràcies, conseller.

El president

Per respondre té la paraula el senyor Ramon Espadaler i Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Estarem d'acord, senyor diputat, en una qüestió, que l'ús del català a l'àmbit de la justícia és plenament deficitari: des de l'any 2001, que és el moment en el que van haver-hi més sentències en català, arribàvem al vint per cent, i ara estem per sota del set per cent. Per tant, jo crec que en això estem d'acord.

Estem d'acord en que en els tràmits parlamentaris, doncs, es posin a sobre iniciatives que vagin en aquest camí. Però m'acceptarà que incorporar entre els requisits en els complements de productivitat un dels que són els objectius que tenim com a departament, posat en el mateix pla nacional de normalització de la llengua per a l'ús del català, doncs entri en la més absoluta normalitat.

Fixi's, ara vostè em diu: «Com pot ser que posin el català entre els requisits, quan hauria de ser una obligació?» I hi havia alguns titulars de diaris que anaven exactament en sentit invers, deien: «El president Illa imposa el català a la justícia.»

Miri, nosaltres agafem el camí del pragmatisme i el camí dels acords, i acordar amb tots els sindicats, que vol dir amb Comissions, amb UGT, amb STAJ i amb CSIF, l'ús del català en l'àmbit de l'Administració de justícia, i en l'àmbit dels tramitadors, perquè d'això estem parlant, doncs em sembla que és un pas endavant en la bona direcció, perquè a més a més té la solidesa de la unanimitat. Una unanimitat que no hem aconseguit –tenim un vuitanta per cent– en el desplegament de l'1/2025. Per tant, jo sí que no menystindria això.

Respecte a tot el que és el tràmit parlamentari del que estan fent en el Congrés dels Diputats, evidentment el seguim amb atenció. I, evidentment, nosaltres serem proactius. Jo ho he dit amb molta claredat, en aquesta cambra, però ho he dit a la sala de govern, quan hi he set convidat, del Tribunal Superior de Justícia de Catalu-

nya, ho he dit en el pacte nacional per la llengua i ho he dit allà on s'ha escaigut, que l'ús del català en l'àmbit de la justícia no és un caprici, és un dret.

I en aquest sentit en la present legislatura s'ha avançat, i s'ha avançat en positiu, amb la llei que garanteix els drets, un dels quals, evidentment, és l'ús de les llengües en cadascun dels territoris.

Per tant, nosaltres serem sempre proactius en la defensa de l'ús del català, perquè venim d'una situació realment dolenta, i hem fet moltes accions, algunes propositives, com les que esmentava, d'altres de normatives, que tindrem oportunitat de discutir-les en aquest torn o en posteriors ocasions.

Gràcies.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Isaac Padrós i Suarez.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, president. Conseller, vostè ho ha dit: si per als catalanoparlants és un dret, algú té la responsabilitat de complir que per a uns altres sigui un deure. Vostès tenen la responsabilitat de que els que han de complir la seva part de deure..., així sigui.

Conseller, amb la seva resposta m'ha donat a entendre que potser no té gaires ganes de resoldre el problema. De fet, no només això, sinó que m'ha semblat fins i tot que li dona poc valor a l'acord...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat. Per respondre té la paraula el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Ganes, totes; compromís, tot. I fets també, senyor diputat.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la gestió de les polítiques educatives.

Pregunta al Govern sobre la gestió de les polítiques educatives

310-00247/15.

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Judith Toronjo Nofuentes.

Judith Toronjo i Nofuentes

Gràcies, president. Bon dia, consellera. Cinquanta-set mil, són els professionals que es van veure afectats per l'error d'adjudicació de places docents la setmana passada. Vostès, des del Departament d'Educació, van tardar fins a tres dies en retirar-les, però mentrestant milers de docents havien de reorganitzar les seves vides basant-se en informació que era invàlida: des de canvis en contractes d'habitatge, des de trasllats, renúncies d'altres feines..., un llarg etcètera, tot a l'aire, com la planificació del nou curs per part de les direccions de centres.

Davant d'això, vostès insisteixen, com ahir va fer a la Comissió d'Educació, en que era una decisió deliberada, voluntària, conscient, unilateral, però poc més lluny de la realitat, això sembla poc creïble, incompetent, i també d'un gran descontrol. Com una sola persona pot estar al càrrec i pot tenir en joc la vida de 57.000 professionals? Com és que no hi ha cap tipus de protocol? Com és que no hi ha cap tipus de supervisió? Per sobre d'un subdirector no hi ha un director, no hi ha un secretari, no hi és vostè mateixa com a consellera? O és que no tenen control del que està passant a dins del Departament d'Educació?

Més enllà, per tant, de cessar un cap de turc, ens agradaria avui saber veritablement quines són les mesures que pensa implementar per revertir aquesta situació i per recuperar la confiança de tota la comunitat educativa, que és la dels docents però també és la de les famílies i dels alumnes.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Gràcies, president. Diputada, miri, al mateix moment que vam saber aquest fet, aquesta incidència greu en el procés d'adjudicació –i quan dic «coneixement d'aquest fet» vol dir que la persona responsable va dir que havia fet aquesta reserva inadequada d'aquests 878 llocs perfilats per a interins quan havien d'haver estat per a funcionaris–, en aquell mateix moment, un cop el dia abans s'havia publicat la llista, es va paralitzar, perquè no tenia, no reunia les garanties que necessitava ni complia la normativa, a més a més, que havíem acordat amb els sindicats.

Va ser un acte de justícia i també de responsabilitat. És que la responsabilitat alternativa d'haver fet veure que no ho vèiem, d'haver posat el cap sota l'ala, hagués estat molt pitjor, i no permetrem que es vulnerin els drets de 57.000 treballadors públics d'aquest país.

I, per tant, el que vam fer immediatament va ser, primer, despenjar-ho, per donar..., és a dir, que el perjudici fos el menor possible. Vam informar immediatament aquestes persones que havien participat d'aquest procés que aquest procés s'havia de repetir i era nul. I en tres dies, comptant efectivament el cap de setmana, hem pogut publicar la llista definitiva, i la data és anterior, fins i tot, a la que es va fer el curs passat sense haver-ho de repetir.

Per tant, penso que la diligència i la transparència en el fet, en el com hem actuat, penso que s'ha de posar en valor. I vull tornar a donar les gràcies, tornar a donar les gràcies als professionals de la Direcció General de Professorat, als professionals del CTTI, que han fet possible aquesta diligència en el fet de poder repetir aquest procés amb garanties.

I reitero les disculpes. La responsabilitat és plena, i l'assumeixo plenament. Però és que la responsabilitat també és plena en poder haver fet aquesta repetició d'aquest procés amb garanties i de posar les mesures...

Em preguntava per mesures. Doncs hem pres mesures, hem demanat mesures per reforçar aquesta robustesa tècnica i de seguretat de processos tan complexos, tan sensibles, que afecten tanta gent. Perquè, efectivament, necessitem, a través també d'aquest expedient informatiu, saber de quina manera ha passat, per evitar que això no torni a passar, perquè aquí ens hi juguem la credibilitat i la confiança, també, del sistema educatiu.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada senyora Judith Toronjo i Nofuentes.

Judith Toronjo i Nofuentes

Consellera, dilluns vostès van publicar una nova llista que també presenta errades. I no ho dic jo: ho diuen tots els sindicats, els que són més i els que són menys afins a vostès. Les prioritats no s'han fet de zero. Consellera, era molt difícil fer-ho pitjor que el conseller Cambray. I estem aquí.

Per tot això, des del nostre grup parlamentari, i també responent a aquesta cacera que vostès han fet amb aquest cap de turc, en demanem la compareixença, d'aquest responsable, per saber i per arribar al fons de la qüestió. Crec que tothom es mereix una explicació.

Reiterar, per tant, que exigim responsabilitats, una auditoria externa, compensacions econòmiques i transparència per arribar amb el calendari, amb temps i forma,

al proper 1 de setembre. Perquè en només un any la seva gestió fa moltes errades: des de la selectivitat, des del català, des de la formació professional, els mals resultats educatius... El president ens deia que el proper curs s'iniciaria en les millors condicions, però de nou veiem aquest escàndol.

Miri, consellera, aprofitant les vacances, facin les maletes, dimiteixin, si no poden estar al capdavant del Departament d'Educació.

El president

Per respondre té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Gràcies, president. Miri, vacances en farem poques, perquè no marxarem fins que no acabem el procés d'assignació de les places de formació professional. Ho deu recordar, perquè la gestió, diguem-ne, històrica d'aquest procés també ha estat per recordar-la. *(Aplaudiments.)*

Però en tot cas, miri, el que farem és..., no ens hem amagat en cap moment. Hem actuat amb transparència, com li deia abans, i amb diligència. Ho hem fet informant-ne la junta de professorat, la junta central de les direccions. I ja m'he disculpat i he assumit tota la responsabilitat. Poden fer les compareixences que sigui. De fet, aquest expedient informatiu no ha finalitzat. Tot just...

El president

Consellera, se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre l'elevada criminalitat

310-00248/15

I l'última pregunta al Govern és sobre l'elevada criminalitat. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. *Consellera*, por segunda vez, y a raíz de los últimos incidentes, ¿qué va a hacer este Gobierno para garantizar que los catalanes puedan salir seguros a las calles de sus pueblos y ciudades?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Bon dia. Gràcies, president. President de la Generalitat, consellers i conselleres, diputats i diputades..., i una salutació també al públic assistent a la sessió. Doncs diputat, nosaltres treballem amb humilitat, de la mà del món local, escoltant atentament, reforçant els nostres operatius perquè puguin fer bé la seva feina.

I, de fet, vam ser molt prudents en la valoració de les dades del primer trimestre, que demostraven que en el conjunt de les comunitats autònomes del país la que més abaixava la criminalitat era la comunitat autònoma de Catalunya, que doblava la bona xifra amb relació a l'Estat. Ara estem ja en el segon semestre i continua aquesta tendència a la baixa. Per tant, jo crec que és un moment en el qual no podem abaixar la guàrdia, hem de continuar treballant en la línia que hem marcat, i també és un moment, doncs, per reconèixer la feina de tots i totes les professionals.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Consellera, finaliza el primer año de gobierno igual o peor de como lo empezó. Hace unos días tuvo la osadía de afirmar en este Parlament que no hay barrios donde los vecinos tengan miedo de salir a la calle y que decir lo contrario es directamente mentir. Mire, *consellera*, con todo el respeto: aquí quien miente es usted y su Gobierno. Es una mentira, y peligrosa, seguir insistiendo que en Cataluña no pasa nada. No pasará nada para usted, pero sí pasa para los vecinos que tienen miedo de volver de noche a su casa y sí pasa para los comerciantes que se han visto obligados a cerrar la persiana, hartos de robos.

Usted y su Gobierno viven en su Matrix particular, de espaldas a los datos y, lo que es más preocupante, de espaldas a la realidad de los ciudadanos. En Cataluña hay ciudades donde la multireincidència campa a sus anchas, donde los Mossos están desbordados y donde los ciudadanos no denuncian porque ya no sirve de nada. En Cataluña tenemos un problema de seguridad cuando el Gobierno, en lugar de expulsar a los inmigrantes que delinquen, se dedica a expulsar a la Policía Nacional y a la Guardia Civil de Cataluña. ¿Acaso cree que los vecinos de Salt, del barrio de la Mariola de Lleida o de Hospitalet se inventan los asaltos, los tiroteos o los altercados?

La culpa no es ni de los medios, ni de la oposición, ni de un supuesto alarmismo. La culpa es de una gestión blanda, cómoda y muy alejada de la realidad. Ustedes tienen una obsesión patológica con maquillar la realidad. La inseguridad no se combate ni mirando hacia otro lado, ni con ruedas de prensa, ni con tuits, ni tampoco vacilando a la oposición. La inseguridad se combate asumiendo el problema, dotando a la policía de herramientas, enfrentando la multireincidencia con firmeza, expulsando a los inmigrantes que cometen delitos y endureciendo las leyes.

Mientras usted se escuda en cifras, hay una Cataluña real, de carne y hueso, que está perdiendo la confianza en las instituciones. Y cuando eso ocurre la inseguridad deja de ser un problema policial: se convierte en una amenaza para la convivencia y para el estado de derecho.

Mire, *consellera*, despierten. Aún están a tiempo; pero no les queda mucho más.

El president

Per respondre té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

L'exercici de transparència després d'una junta de seguretat, ja sigui a Barcelona, a Badalona o a qualsevol ciutat de Catalunya, per explicar quin és el resultat de les dades, tant quan deixen veure una bona tendència com quan no, és un exercici de transparència i no de propaganda.

Jo ja sé que a vostè no li agraden les dades quan són bones, i la veritat és que em preocupa, perquè quan les dades són bones, són bones per al conjunt del país, també per als seus alcaldes i alcaldesses i els seus veïns i les seves veïnes. Quan vostè vol fer veure que no es pot sortir al carrer a Catalunya... Home, vostè pot anar a un fet concret; a un fet concret d'una persona a qui li ha succeït, doncs, un fet delictiu que li afecta directament, i aquesta persona té aquesta sensació. Però això no és responsable des d'un punt de vista polític.

El que és responsable és treballar amb tots els mitjans per tenir les dades que ara mateix tenim: una reducció dels delictes contra el patrimoni a Catalunya del 8,9 per cent. És veritat que hem de continuar treballant en els delictes que tenen a veure amb la llibertat sexual, i no abaixarem la guàrdia. Però, escolti, si anem a les dades concretes, als fets concrets –i per això jo creia que era important recollir sobretot la feina que s'està fent a nivell policial–, hem fet tants dispositius per combatre el crim organitzat arreu de Catalunya, amb la col·laboració de tots els cossos de seguretat, hem interceptat un munt de bandes criminals i un munt de drogues en tots aquests operatius, que d'això podríem treure pit i dir que a Catalunya hi ha tanta seguretat que no parem de treballar. Jo això no ho faig. Tampoc agafi vostè el cas particular

d'una persona per dir que als barris de Catalunya no es pot sortir. Perquè la policia treballa; les dades ho demostren.

Estem abaixant la criminalitat per sota de tota Espanya. Doncs home, una mica de...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Decret llei 13/2025, d'1 de juliol, pel qual s'adopten mesures urgents en matèria d'escolarització a partir del curs 2025-2026

203-00019/15

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 13/2025, d'1 de juliol, pel qual s'adopten mesures urgents en matèria d'escolarització a partir del curs 2025-2026. (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau!

En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el Govern per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional, l'honorable senyora Esther Niubó Cidoncha.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Bé, moltes gràcies. Bon dia, president. Membres del Govern, diputades i diputats, vivim moments en què la responsabilitat política, doncs, no sempre permet l'espera, i davant dels reptes que afronta el nostre sistema educatiu no és admissible ajornar decisions que són imprescindibles per garantir i sostenir un servei públic essencial.

I amb aquest objectiu el Govern de Catalunya, actuant amb celeritat i per assegurar la continuïtat del servei públic, va aprovar el dia 1 de juliol el Decret llei 13/25, pel qual s'adopten mesures urgents en matèria d'escolarització a partir del proper curs, 25-26, amb tres mesures que són imprescindibles, fruit del pacte polític amb els grups d'Esquerra i de Comuns, per donar resposta urgent a unes necessitats peremptòries del sistema educatiu, que són molt concretes i acotades i amb un impacte molt rellevant en la qualitat i l'equitat educatives.

Aquest decret llei neix, doncs, d'una urgència acreditada per la realitat, i comparec aquí per demanar-ne el suport d'aquesta cambra i poder convalidar un text que és una resposta institucional a les necessitats socials de la ciutadania.

Aquest decret llei, molt concret, molt definit, dona resposta a tres àmbits d'intervenció primordials; tres àmbits que s'han vist afectats per un context pressupostari complex, condicionat per la pròrroga pressupostària i, per tant, per la manca de llei d'acompanyament i unes necessitats socioeducatives que són creixents i que són urgents. I per això les modificacions normatives que recull el text aborden els següents aspectes.

Primer, s'actualitza el finançament del primer cicle d'educació infantil amb una revisió del mòdul econòmic, que passa dels 1.600 als 1.800 euros per plaça i curs. I, tal com havien estat les últimes lleis de mesures, doncs, s'havia modificat la llei d'educació de Catalunya per concretar-hi, a través d'una disposició addicional, el finançament de les escoles bressol municipals, a càrrec del departament, en un calendari que finalitzava precisament aquest curs que ja hem tancat i, a més a més, que fixava el mòdul en 1.600 euros per curs.

Doncs bé, per tal, per una banda, de donar continuïtat al suport pressupostari del Govern al món local per al sosteniment amb garanties de la prestació d'aquest servei públic tan important per a la igualtat d'oportunitats, per al desenvolupament dels infants i també per a la conciliació de les famílies, i també per millorar aquest finançament, per dotar-lo d'estabilitat recuperant els terços de corresponsabilitat en aquest servei que s'havien acordat fa més d'una dècada, s'actualitza aquesta dispo-

sició, que és necessària davant l'evolució dels costos del servei i l'augment de la demanda, que per descomptat, doncs, és una magnífica notícia que amplia l'accés de molts infants a aquesta primera etapa educativa.

Una actualització que, en trobar-nos, doncs, en un context de pròrroga pressupostària, ens veiem obligats a incorporar via decret llei si volem que s'executi el proper curs, 25-26, i poder començar així a corregir com més aviat millor el dèficit financer actual. Una mesura que és indispensable per sostenir el model de gratuïtat a l'I2 i per assegurar que cap municipi, per petit que sigui, hagi de renunciar a oferir aquest servei educatiu per manca de recursos.

En segon lloc, es crea el marc legal per a la concertació dels programes de formació i inserció, per als programes de noves oportunitats, que és un pas per dotar-los no només de reconeixements, sinó també d'estabilitat pressupostària, que la necessiten, un canvi que substitueix l'actual sistema de subvencions anuals per un model molt més robust, previsible, eficient, que permetrà consolidar l'oferta formativa adreçada a joves que no han completat l'educació secundària obligatòria i que cerquen noves oportunitats educatives i vincular-se amb diferents itineraris educatius i formatius professionalitzadors.

I voldria, doncs, fer una petita aturada aquí, perquè penso que ens hi juguem una part molt important de la solució al repte de l'abandonament escolar prematur, i no els podem fallar. Per a molt joves, doncs, aquesta oferta formativa representa l'última porta oberta per reconnectar amb l'aprenentatge, per construir un futur digne, amb oportunitats de prosperar. Vostès són coneixedors que parlem de programes formatius valuosos, necessaris per donar resposta a aquests joves, i necessitem establir també unes bases legals que permetin subscriure fórmules d'estabilitat financera, com són els concerts, amb entitats, doncs, que prestin aquests serveis vinculats als PFI, als programes de formació i inserció, i també als programes de noves oportunitats. Una necessitat llargament reivindicada per una àmplia majoria política d'aquesta cambra.

I en tercer lloc, el reforç de la capacitat del món local per intervenir en la millora dels equipaments escolars. Hem de dir que molts ajuntaments ens han expressat que tenen la voluntat, tenen la disponibilitat de recursos per actuar en l'adequació, reforma, ampliació i millora dels equipaments educatius, però, no obstant, fins ara no disposaven d'un marc legal clar per fer-ho, com sí que existia, en canvi, doncs, un marc d'acord i col·laboració quan es tracta de construir nous centres educatius.

Doncs bé, a través de la modificació, a través d'aquest decret llei, de l'article 164 de la LEC..., permetrà, ara sí, establir expressament les condicions per a una col·laboració efectiva amb el departament, i especialment en actuacions de reforma, ampliació i adequació dels centres públics.

Però vull remarcar, perquè quedi ben clar, que parlem de participació, en cap cas de deure, i per tant és aplicable als casos en què n'existeix la voluntat per part d'un ajuntament, i en cap cas implica, doncs, ni una obligació ni una delegació de la competència, que òbviament preserva el Departament d'Educació i Formació Professional.

I poso en valor aquesta col·laboració perquè de ben segur ens permetrà avançar en la millora dels espais educatius, sigui en seguretat, sigui en salubritat, sigui en accessibilitat, funcionalitat o adequació climàtica. I estem parlant d'una mesura que també és imprescindible i inajornable per preservar el funcionament ordinari dels centres educatius, per garantir les condicions òptimes d'aquests, i, alhora, que dona resposta, d'alguna manera, i empara legal a la col·laboració amb el món local.

I finalment, i fruit de la negociació, doncs, també amb el Grup dels Comuns, la modificació de l'article 165 de la mateixa LEC estableix les bases per promoure l'ús social dels centres educatius públics fora de l'horari lectiu i això ens permetrà, mitjançant acords amb els ens locals i amb entitats socials, donar més vida a l'escola

com a espai de comunitat, de reforç educatiu i de cohesió territorial. Per tant, cohesió i equitat social.

En definitiva, són tres mesures concretes justificades per les circumstàncies d'urgència i necessitat extraordinària que preveu el nostre ordenament, que en cap cas suposen reobrir el debat ideològic o estroncar el consens de la llei d'educació de Catalunya, sinó que permeten incrementar el finançament de les escoles bressol, de 1.600 a 1.800 euros plaça/curs, assegurar un finançament més estable als centres de noves oportunitats educatives que prestin serveis a joves en risc d'exclusió i d'abandonament escolar prematur i facilitar que aquells ajuntaments que voluntàriament vulguin invertir en obres de millora, reforma, adequació i ampliació dels centres educatius ho puguin fer; tres mesures, com deia, fruit d'un pacte polític que ens permetran millorar el nostre sistema educatiu i guanyar en qualitat i en equitat.

Per tant, diputades i diputats, acabo. És una mostra de com, malgrat les dificultats pressupostàries, en un context de pròrroga que limita l'acció del Govern però no limita les necessitats educatives, les institucions del país no renuncien al compromís amb el dret a l'educació a tots els nivells i per a tothom. Els demano, doncs, que convalidin aquest decret llei, perquè ha estat fruit de la cerca de l'acord polític, però també del món local a través de la comissió mixta, perquè és just i perquè també és necessari.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, passem a la intervenció dels grups parlamentaris per tal de fixar la seva posició. Segons que es va acordar a la darrera Junta de Portaveus, cada grup parlamentari tindrà un torn de cinc minuts. En primer terme, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Sònia Martínez i Juli.

Sònia Martínez i Juli

Gràcies, president. Consellers, consellera, diputats, diputades, avui debatem la convalidació d'un decret llei que incideix en tres àmbits estratègics per garantir el dret a l'educació. I és evident que tracta de qüestions rellevants i urgents, però també cal dir les coses pel seu nom. El fet que avui ens enfrontem a aquest decret llei respon a una anomalia política, perquè parlem ja del tercer any consecutiu amb pressupostos prorrogats i aquesta manca de planificació, doncs, ens obliga a recórrer a fórmules extraordinàries per atendre necessitats que haurien d'haver estat previstes i dotades en un marc pressupostari estable i amb mirada de país.

Compartim la urgència d'aquestes mesures però, consellera, no podem continuar gestionant l'educació a cop de decret. Aquest sistema educatiu nostre necessita estabilitat, planificació, recursos suficients i sense pressupost, doncs, aquests grans reptes estructurals queden pendants: reducció de ràtios, millora d'equipaments escolars, dignificació de la tasca docent, les seves condicions laborals, els mals resultats educatius, el retrocés del català com a llengua vehicular, l'abandonament escolar o la manca de recursos per desplegar veritablement l'escola inclusiva.

I és precisament en aquest context que valorem positivament les millores, algunes de les millores d'aquest decret. En primer lloc, com vostè deia, la modificació de la LEC per reforçar el paper dels ajuntaments en la millora dels equipaments escolars, perquè els municipis són l'Administració més propera, l'Administració que coneix perfectament les necessitats reals de cada centre i dotar-los d'eines legals, doncs, és avançar cap a aquest sistema educatiu de manera més àgil, de manera més eficient i, sobretot, de manera més arrelada al territori.

També considerem encertada l'ampliació de l'ús social dels centres fora de l'horari lectiu, perquè les escoles doncs no són només aquests espais d'ensenyament formals, sinó que són actius comunitaris que poden i que han d'estar al servei de la cohesió social. I obrir-los cap a fora, doncs, amplia totes les oportunitats educatives

i reforça el seu paper com a espais de convivència, com espais d'inclusió, especialment en contextos més vulnerables.

Cal, però, ser exigents perquè algunes mesures es queden curtes i és el cas de l'increment del mòdul de finançament de les places d'infantil i de l'I2. Celebrem, evidentment, aquest pas endavant, però cal reconèixer que aquest és insuficient per fer front al cost real –que vostè sap quin és, consellera– del servei, perquè fa anys que les administracions locals van assumint, doncs, tot aquest cost i 1.800 euros per plaça encara queda molt lluny del necessari, sobretot en municipis petits i veïns.

Des de Junts, sempre hem estat al costat dels ajuntaments i reconeixem que aquest avenç també és fruit de la feina persistent que han fet les entitats municipalistes que han defensat sempre aquesta millora. Però també hem de tenir present que el primer cicle d'infantil és plural i també inclou altres llars i escoles bressol, no només les municipals. I si volem garantir l'equitat i la qualitat del servei, doncs, cal un finançament suficient que tingui en compte tota aquesta diversitat.

I pel que fa als programes de formació i inserció, parlem d'un àmbit que arrossegava aquest buit legal que vostè comentava des de feia molts anys i en dificultava la continuïtat, i diversos actors del sector, com per exemple la Fundació El Llindar, amb la seva directora, Begonya Gasch, que ha comparegut ja dues vegades al Parlament, també a iniciativa de Junts, ho han denunciat d'una manera clara i sostinguda. I en una de les seves intervencions, ella ho resumia així. Deia que aquest és l'assumpte: trobar l'encaix jurídic; no només una qüestió de finançament, sinó que era una qüestió de concepte. I tenia raó perquè no podem construir educatius sòlids i transformadors amb subvencions curtes, incertes i finalistes. Els centres de segona oportunitat fan una tasca imprescindible per combatre l'abandonament escolar i per oferir aquesta segona oportunitat als joves.

I en definitiva, doncs, aquest decret podríem dir que va en bona direcció, però evidentment no és suficient per si sol. L'educació requereix una estratègia global, una estratègia consensuada i ambiciosa.

I des de Junts per Catalunya, hi contribuïrem amb propostes, amb exigència, amb voluntat d'acord i per això avui ens abstindrem, perquè nosaltres compartim, doncs, l'objectiu del decret i reconeixem la necessitat d'actuar en aquests tres fronts, però no acabem de confiar en la seva gestió.

Gràcies.

El president

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès i Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, president. Consellers, consellera... Bé, aquest decret que avui el Govern porta a validar respon a donar compliment a un dels molts acords i compromisos que el Partit dels Socialistes i Esquerra Republicana vam signar per facilitar la investidura del president Illa. I no és cap casualitat que Esquerra Republicana posés com a prioritat l'etapa de l'educació del zero a tres anys.

Quan Esquerra Republicana vam arribar al capdavant d'Educació, les polítiques d'austeritat que s'havien desplegat havien ofegat el sistema i les conseqüències de l'infrafinançament es van arrossegar durant molts anys. L'escola catalana havia patit enormes retallades que van afectar diversos àmbits del sistema educatiu, entre ells, l'abandonament de l'etapa educativa dels zero als tres anys.

I malgrat aquest context advers, vam impulsar una política pública pionera, la gratuïtat per a les famílies de l'infantil 2. Aquesta iniciativa responia a un triple objectiu: prioritzar una etapa fonamental en el desenvolupament infantil, facilitar la conciliació laboral i familiar i evitar que moltes dones es veiessin forçades a triar entre tenir cura de la canalla, dels seus fills i filles, o bé continuar la seva trajectòria professional.

Per tant, ara cal enfortir aquest sistema de finançament del món local, que té un paper fonamental i central en la prestació i també el manteniment d'aquest servei educatiu i, per tant, cal garantir-ne aquesta viabilitat econòmica mitjançant un sistema que sigui..., un sistema de finançament que sigui just i també suficient.

I aquest decret llei recull explícitament aquest compromís d'investidura, que ha estat possible gràcies a la insistència i la capacitat de negociació que ha tingut Esquerra Republicana i que hem volgut prioritzar aquest finançament directe als ajuntaments i que s'ha situat un cop més l'educació zero-tres com una política clau i una aposta de país. I no només es consolida l'etapa d'I2 com a gratuïta, sinó que s'avança també cap a un model que reforça el rol dels ens locals i garanteix la sostenibilitat del servei.

Ho ha comentat la consellera, aquest decret, no?, incorpora aquest augment del mòdul de finançament per plaça escolar del curs infantil 2, que passa de 1.600 euros a 1.800 euros per plaça i any, a partir ja d'aquest curs 25-26; i, per tant, a aquesta millora també s'indica que s'implementarà a través d'un calendari d'execució quadri-mestral. Per tant, aquest increment no és un fet aïllat, sinó part d'una estratègia clara per consolidar la gratuïtat del servei i ampliar la seva cobertura territorial.

I ara bé, el pas definitiu per garantir aquesta igualtat d'oportunitat serà establir per llei el caràcter gratuït i universal de l'etapa zero-tres. Aquesta llei també forma part de l'acord d'investidura amb Esquerra Republicana i que ha aconseguit incloure aquest compromís legislatiu per garantir que aquesta etapa educativa sigui equitativa, sigui inclusiva i assegurada arreu del territori; també aprovem i defensem molt que aquest decret inclogui altres àmbits clau, com és l'estabilitat amb aquestes entitats que desenvolupen els programes de formació i inserció i els programes d'oportunitats, de noves oportunitats.

Pensem que són..., la seva feina és clau per anar treballant en la línia d'anar reduint l'abandonament escolar i garantir itineraris formatius per a joves que, d'alguna manera en el seu moment, no van poder superar aquesta etapa obligatòria de l'educació secundària, però amb aquests programes se'ls hi ofereix l'oportunitat de la continuïtat educativa i la inserció laboral i també aquest impuls de la cooperació interadministrativa amb els ajuntaments; aprofitar aquests espais fora de l'horari lectiu beneficia tota la comunitat..., reforça també l'educació a temps complet i, per tant, ajuda a millorar l'equitat territorial pel que fa a les igualtats i a les oportunitats educatives. Per tant, un decret que no només desplega compromisos polítics, sinó que representa també una victòria concreta de polítiques d'esquerres i republicanes.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari del Partit Popular a Catalunya i té la paraula la diputada Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Gràcies, vicepresidenta. Consellers, consellera Niubó... Per posicionar el Partit Popular sobre el decret..., sobre el decret llei 12/2025, que pretén comprometre recursos públics en una decisió que a primera vista podria semblar necessària, però que en el fons mostra una clara manca de rigor i de responsabilitat també per part del Govern.

Parlem d'un decret que vol aplaçar una partida econòmica fins a l'any 2026 sense tenir ni tan sols pressupostos aprovats per a aquest mateix any, com així es va comprometre el president Salvador Illa. I això, senyores i senyors, no és només una irresponsabilitat, sinó que afecta directament les polítiques dels catalans. El Partit Popular volem expressar la nostra preocupació perquè, davant d'aquesta proposta, doncs no s'aporta cap garantia clara ni cap pla de viabilitat sòlid per assegurar que aquests diners estaran efectivament disponibles quan arribi el 2026.

No és raonable, per tant, ni prudent comprometre recursos públics amb una planificació tan poc clara i amb una previsió pressupostària tan feble. Ens trobem davant d'unes polítiques educatives en qüestió de la gratuïtat d'I2, la universalitat de l'etapa zero-tres i la sostenibilitat també del servei en els ajuntaments, doncs, unes polítiques que tenen un impacte econòmic total de 16,7 milions d'euros, dels quals només 2,1 milions corresponen al 2025.

I què fa el Govern amb aquesta xifra? Doncs, en lloc de destinar recursos ordinaris o buscar altres vies de finançament, opten per recórrer a fons finalistes provinents del pacte de salut mental. Estem parlant de diners, doncs, que haurien d'anar destinats exclusivament a millorar la salut mental dels catalans, una de les grans emergències socials d'aquesta època, no?

I com s'explica que uns fons pensats per reforçar l'atenció psicològica, la prevenció del suïcidi, el suport a joves i famílies vulnerables, doncs, s'estigui destinant a finançar l'augment d'un mòdul educatiu que, en realitat, hauria d'assumir el Govern de la Generalitat amb recursos propis?

Miri, aquest és un exemple de la improvisació, de la manca de planificació i de la frivolitat amb què aquest Govern, administra els diners públics, i no només això, sinó que també és una mostra flagrant de com es manipulen fons amb finalitats concretes, amb finalitats garantides, no?, per tapar, doncs, aquests forats pressupostaris que poden haver-hi. I mentre tot això passa, resulta que la major part de la despesa, prop de 13 milions d'euros, es trasllada en el pressupost del 26, és a dir, es deixa per més endavant.

A Espanya, doncs, els socialistes funcionen amb un pressupost del 2023, d'una altra majoria parlamentària; a Catalunya, els socialistes funcionen amb pressupostos del 2023 també, d'un altre partit, d'un altre govern. Per tant, els socialistes és que no són capaços d'aprovar un pressupost que és la principal eina que té un govern i que, per tant, pot generar, doncs, incertesa financera, dificultats per assignar recursos, dificultats per implementar polítiques i impacte, també, en l'economia; i, per tant, avui tenim una prova més d'aquesta manca del resultat..., de l'efecte que té la manca de tenir un pressupost aprovat.

Nosaltres, des del Partit Popular, creiem que la responsabilitat i la transparència són valors irrenunciables i, per això, anunciem que no votarem en contra d'una iniciativa que, en el fons, pretén una bona causa, però tampoc podem donar un suport explícit a una proposta doncs que no està fonamentada en la realitat pressupostària, ni tampoc en un pla que sigui clau i que sigui efectiu i executiu. Per tant, ens hi abstindrem. I aquest és el posicionament del Partit Popular amb relació a aquest decret llei que presenta el Govern de Catalunya sense tenir un pressupost aprovat ni per a enguany ni sabem..., els propers mesos, probablement, tampoc.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, president. Senyors consellers... Molt bon dia, senyors diputats. Del preàmbulo de este Decreto ley 13/2025 se extrae que el objeto del mismo es adoptar una serie de medidas urgentes y transitorias en materia de escolarización para garantizar el inicio del curso 25-26 en plenas condiciones, garantizar también su buen desarrollo y mantener unos servicios educativos esenciales; pero, hay que decirlo también, en medio de un contexto de prórroga presupuestaria de la Generalitat.

Las medidas principales que recoge este decreto ley son cinco y las vemos en el artículo primero, en la modificación del artículo 164 de la LEC, sobre la responsabilidad de los ayuntamientos de mantener, suministrar y vigilar los centros públicos, independientemente de su titularidad.

El artículo segundo se..., modifica el artículo 165 de la LEC de una forma poco concreta y poco desarrollada, también hay que decirlo, sobre el uso social de los centros educativos fuera del horario lectivo y sobre los convenios con entidades locales y sociales para actividades comunitarias y de refuerzo educativo.

Y el artículo 3 contempla una modificación de la disposición adicional trigésima, de la LEC también, donde se establece o se regula un nuevo módulo de financiación para I2 que ya aprobó el Govern en sus *acords de govern* de 1.800 euros por plaza y año en I2 desde 2025-26, curso 25-26.

El artículo 4 es una modificación de la disposición adicional decimoséptima de la Ley 2/2021, que actualiza la cofinanciación del Departament d'Educació con los ayuntamientos y con un cronograma cuatrimestral para asegurar liquidez, una liquidez continua y estable.

Y, finalmente, el artículo 5 es una modificación de la disposición adicional cuarta del Decreto ley 3/2016, sobre el régimen de conciertos educativos para programas PFI y programas de nuevas oportunidades.

Bien, desde el punto de vista competencial, por lo tanto, no hay nada que objetar; no obstante, hay que recordar que la figura del decreto ley en nuestro ordenamiento jurídico estatal y autonómico está reservada a situaciones de extraordinaria y urgente necesidad, y, en el caso que nos ocupa, este decreto ley que estamos ahora debatiendo..., vemos que no hay una justificación objetiva, real, de urgencia, sino una excusa técnica basada en la situación de prórroga presupuestaria. Es decir, la incapacidad del Govern de la Generalitat del Partido Socialista de tener unos presupuestos en 2025, como consecuencia de su debilidad de ser un gobierno en minoría y de su ineptitud en alcanzar consensos, se disfraza de una excusa falaz para seguir gobernando a golpe de decreto ley, evitando al máximo el debate parlamentario.

Y este decreto ley modifica tres normas legales –las he comentado– sin exposición de motivos sistematizada y ni siquiera tiene una clara delimitación de los efectos temporales y permanentes. Algunas disposiciones, como por ejemplo el uso de los centros educativos para funciones sociales fuera del horario lectivo, presentan una ambigüedad operativa enorme y dejan excesivo margen a la reglamentación posterior, y, además, no consta en ningún momento que se haya tenido en cuenta una consulta pública previa, ni el dictamen del Consell Escolar ni el dictamen de garantías estatutarias, ni siquiera los ayuntamientos han intervenido en su elaboración. Por lo tanto, el Govern carece de talante participativo y consultivo; actúa de forma totalitaria –eso no es una novedad.

No obstante –no obstante, y aquí acabo–, aunque denunciemos la deriva autocrática del Govern de la Generalitat del Partido Socialista, estamos, lógicamente, a favor del aumento de la financiación de la plaza de I2, del municipalismo y del uso de centros para ocio y conciliación, y, evidentemente, también a favor de la posibilidad de nuevos conciertos para programas PFI y programas de nuevas oportunidades.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari dels Comuns i té la paraula la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, consellers... Aquestes mesures legislatives donen resposta a àmbits del sistema educatiu català clau per garantir la continuïtat i equitat dels serveis públics abans de l'inici del pròxim curs, i ho fa amb mesures oportunes i necessàries davant d'una urgència i mancances estructurals que, sense actuació immediata, podrien comprometre el dret a l'educació i a la igualtat d'oportunitats.

En primer lloc, parlem de millorar la qualitat i la seguretat, també, dels espais escolars. Les escoles han envellit, tenen deficiències estructurals i, a més a més, les

condicions climàtiques extremes amenacen el benestar i la salut de l'alumnat i també del personal. Actuar ara vol dir protegir-los, vol dir garantir un entorn digne per aprendre. La col·laboració amb els municipis, sovint més àgils per intervenir, millora aquesta seguretat i funcionalitat de les escoles i permet, a més a més, aprofitar-les com a espais comunitaris, contribuint així a la cohesió social i a l'equitat territorial. Per tant, permetre que els ajuntaments col·laborin amb recursos propis a obres de reforma, ampliació i millora dels centres públics, ara mitjançant acords amb el Departament d'Educació, permet guanyar en agilitat. Ara bé, la reactivació de la regla de despesa limita també la seva capacitat d'inversió. Per tant, seria interessant mantenir intacte el compromís de finançament de la Generalitat, sigui avançant aquests fons o sigui amb compensacions als ajuntaments.

En segon lloc, parlem de la sostenibilitat del finançament del primer cicle d'educació infantil. Cal garantir la sostenibilitat financera d'un servei absolutament essencial com l'escolarització dels més petits. Les escoles bressol municipals són un pilar per a la prevenció de desigualtats educatives d'origen social i la conciliació familiar i laboral. La manca de pressupostos ordinaris, també la pressió econòmica sobre els municipis, fan imprescindible l'actualització del mòdul de finançament, ara a 1.800 euros, perquè reforça la gratuïtat progressiva d'aquesta etapa educativa i protegeix les famílies amb més recursos; tot i així, caldria revisar i actualitzar els criteris de càlcul durant el curs 25-26 per adequar-los a les necessitats reals del servei i garantir també una aplicació equitativa al conjunt del territori. D'altra banda, en relació amb el finançament de la gratuïtat de l'etapa zero a tres, convé no oblidar-se de l'exclusió del servei de menjador. Si volem reforçar aquesta equitat, cal un sistema que cobreixi el servei de menjador, igual que succeeix a l'etapa obligatòria. No podem deixar que la falta de recursos dels municipis posi en risc aquest dret fonamental per a milers de famílies.

En tercer lloc, hem de donar oportunitats formatives reals, estables, amb garanties de qualitat i continuïtat per a aquells que no han acabat l'educació obligatòria, perquè ningú quedi enrere. Reduir l'abandonament escolar, encara entorn al 13,7 per cent a Catalunya, és una obligació de caire moral, però també de tipus estratègic. Com es proposa fer-ho? Amb una oferta estable de programes formatius pensats per a joves sense l'ESO i essencials per reduir aquest abandonament escolar i evitar la desconexió social dels joves més vulnerables. És el cas dels PFIs o dels programes de noves oportunitats.

I, finalment, es tracta de promoure l'equitat i la cohesió social, fent que les escoles s'obrin als barris fora de l'horari lectiu. Per què? Perquè esdevinguin centres de vida comunitària on entitats i famílies puguin reforçar l'educació. Seria positiu que els equipaments es puguin posar a disposició de les entitats de l'entorn amb criteris clars i transparents. Actualment, aquesta qüestió és cert que sovint queda condicionada a la decisió de la direcció de cada centre en virtut de la seva autonomia, cosa que es podria traduir en una aplicació desigual al territori, que sí que és una dificultat amb la que ens estem trobant. Per això, considerem que seria convenient un marc normatiu més clar que facilités i garantís l'ús comunitari d'aquests espais fora de l'horari lectiu, sempre respectant, naturalment, la seva funció educativa i la seguretat. Aquesta habilitació dels centres permet desplegar activitats de lleure i de reforç educatiu, amplia les oportunitats d'aprenentatge, compensa desigualtats i enforteix la funció social de l'escola com a nucli de cohesió al territori.

L'adopció del decret llei està justificada per la seva urgència i pel seu impacte positiu, immediat i estructural sobre el nostre sistema educatiu. Perquè parlar d'educació és parlar de futur, i el futur no pot esperar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part, ara, del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, té la paraula la diputada Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Bé, doncs, som davant d'un nou capítol, l'enèsim capítol d'aquesta trama del PSC governant a cop de decret i a cop de suplement. Vint-i-sis decrets lleis en un any. Déu-n'hi-do, eh?, déu-n'hi-do.

Mirin, això –no ho diem només per vostè, consellera, ho diem pel seu Govern– és una presa de pèl. Això és una presa de pèl i un exemple claríssim de falta de democràcia. I permeti'ns que, fins i tot, els hi diguem que ens resulta familiar, perquè és una mena d'extrapolació del tarannà «caciquil» amb el qual el PSC acostuma a governar molts ajuntaments.

Entrem en matèria. Comencem pel final. Capítol 3. Miri, per nosaltres això és una mostra més de la seva voluntat de privatitzar l'educació. Vostès parlen de concertació dels programes de formació i inserció i els programes de noves oportunitats, però per naltros això, de nou, evidencia aquesta lògica de privatització que també estem veient en altres àmbits, com la formació professional, i que també volen experimentar amb el zero a tres. Perquè sabem que vostès volen concertar el zero-tres tant com sigui possible. Per tant, no ho compartim.

Anem al capítol 2. Nosaltres, evidentment, ja estem d'acord que s'incrementi el pressupost que destinem els ajuntaments per a l'I2, ja hi estem d'acord; el que passa és que ens sembla totalment insuficient i ens sembla que és una presa de pèl novament. És a dir, estem parlant de 1.800 euros, que és el mateix que la Generalitat donava fa quinze anys, amb l'encariment del cost de la vida que hi ha.

A vostè, consellera, jo l'hi pregunto sincerament..., a vostè li sembla suficient aquesta quantitat? Perquè segur que si és sincera em dirà que no. Per tant, no hi estem d'acord, no pel fet que s'incrementi la dotació, sinó perquè és totalment insuficient, i més tenint en compte la situació d'escanyament que pateixen els ajuntaments, concretament, quan parlem del zero a tres, del manteniment, de la garantia d'un servei, d'una etapa educativa que nosaltres, que la CUP, hem dit per activa i per passiva que això hauria d'estar sota el paraigua de la Generalitat, com totes les etapes educatives. No està el segon cicle d'educació infantil sota el sistema educatiu públic gestionat des de la Generalitat? Doncs el primer cicle d'educació infantil també. O és que no ens ho creiem? És que no ens creiem la importància del zero-tres i només entenem que és un aparcament perquè la classe treballadora no deixi de ser productiva? Per tant, home, doncs tampoc no compartim aquest augment, perquè pensem que és minso.

I voldríem recordar-li, consellera, quan parlem de l'I2, quan parlem del zero-tres, que el passat mes de maig vam debatre al voltant de les necessitats d'aquesta etapa educativa per tal de garantir no només la gratuïtat i la universalitat en el zero-tres, sinó sobretot per garantir la qualitat. I en la nostra moció es van aprovar qüestions com la reducció de ràtios a partir de la parella educativa, com, doncs, l'increment de recursos per atendre les necessitats específiques de suport educatiu o les millors laborals i salarials de les professionals. On és tot això? Hi estan treballant? Perquè no ho veiem per enlloc.

I, ja per acabar, doncs, anem al capítol 1. Nosaltres estem d'acord en donar un ús social als centres educatius públics. Falten espais públics perquè el teixit associatiu, més enllà de la comunitat educativa, pugui fer activitats lúdiques, formatives, esportives, però això és una part minúscula que no compensa ni la resta del capítol 1 ni la resta del decret.

Mirin, vostès estan dipositant la responsabilitat de fer aquestes obres de reforma, d'ampliació, d'adequació i de millora dels centres d'educació públics, davant aquesta realitat d'envelliment de les infraestructures, de deficiències estructurals que estan

enquistadíssimes i dels dèficits en matèria de climatització que s'han evidenciat especialment, doncs, ara al final de curs.

Hem tingut cops de calor a les escoles bressol del país, cops de calor de nadons. La responsabilitat, la tenen els ajuntaments. Vostè creu que no s'han fet aquestes millores perquè als ajuntaments els importen un rave els nadons de les seves escoles bressol? No. És perquè no poden fer-les. I, per tant, quan vostès estan dient que els ajuntaments podran fer aquestes obres, el que estan fent és dir-li a la gent: «Les poden fer. Per tant, població, aneu a reclamar a aquests ajuntaments que facin aquestes obres.» Això és el que li estem dient a la gent. I és normal, la gent, òbviament, protestarà davant de l'Administració més propera, que són els ajuntaments. Per tant, hi ha ajuntaments que tenen recursos? Potser sí, però no són la majoria. La majoria dels ajuntaments van escanyats, consellera, i vostè ho sap.

I per aquests motius nosaltres no votarem a favor d'aquest decret; hi votarem en contra.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Un nou decret llei, una mesura estructural del sistema educatiu que ens fa sospitar que els pressupostos encara no fan la xup-xup. Ens equivoquem?

Aquesta mecànica que han agafat de governar a cop de decret llei, prescindint de l'opinió de la resta de grups parlamentaris, evitant el debat, no és acceptable.

Quan encara no tenim clar si el curs podrà començar amb normalitat, atesa la mala praxi dels responsables del departament en l'adjudicació de places, vostès proposen reforçar la capacitat operativa de les administracions locals perquè puguin millorar equipaments i optimitzar-ne l'ús. Saben què passa? Que els ajuntaments no és que no arreglem o renovem els equipaments escolars per desídia o deixadesa: és que no tenim recursos econòmics. I com ens els proporcionaran vostès si són incapços d'aprovar ni un mer pressupost?

Per altra banda, aquesta idea de cedir els equipaments escolars en horari de tarda a entitats socials per a garantir-ne un aprofitament òptim no deu ser una excusa per cedir gratuïtament espais a comunitats religioses estrangeres perquè hi celebrin actes, oi? És que ja ens coneixem.

Som partidaris de destinar més recursos al sistema educatiu, tant pel que fa al manteniment dels centres per millorar les condicions laborals i formatives dels docents com per aconseguir millors resultats acadèmics. Volem precisament capgirar aquests resultats reconduint l'ensenyament cap a la cultura de l'esforç, de l'avaluació i de l'excel·lència. I per aconseguir-ho és imprescindible aturar el degoteig constant d'alumnes estrangers que provoca endarreriment en el temari i que rebaixa notablement el nivell en les proves de competències bàsiques. És cabdal i necessari promoure la natalitat autòctona per frenar la residualització que patim a les aules del país i que augura una substitució cultural i demogràfica sense precedents a curt termini. Al ritme actual, aviat no hi haurà ni escoles bressol ni llars d'infants, sinó madrasses, i llavors ja podran anar parlant de plans educatius, inclusivitat i igualtat, que no hi serem a temps.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Gisela Navarro Fuster.

Gisela Navarro Fuster

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Consellera, consellers... Bé, l'educació no pot esperar; cada dia que passa sense avançar és una oportunitat menys en la cursa

de la millora. Els i les socialistes mostrem el nostre compromís amb la Catalunya que mereix una educació excel·lent. Cada millora suma i cada acció constitueix que el sistema és més fort i més just. Per aquest motiu, agraïm que avui el Govern ens plantegi l'aprovació d'aquest decret llei de mesures urgents en matèria d'escolarització per al proper curs.

Aquest decret és molt concret. Com ja ha explicat la consellera, proposa la millora de tres temes, que crec que compartim amb la majoria dels grups que componem aquest hemicicle. Però no és només un conjunt de mesures tècniques, és una declaració d'intencions: bressols, noves oportunitats i més autonomia municipal; és a dir, molt concret, important, necessari i també molt urgent.

Mirin, hi ha moltes necessitats –ja ho sabem, les compartim–, però aquelles mesures que vagin directament a recolzar la relació i el vincle entre el món municipal i el Govern de la Generalitat de Catalunya trobem que sempre han de ser prioritàries.

Primer. Ja s'ha explicat, l'actualització del finançament de les bressols, recuperant la xifra dels 1.800, un deute que té Catalunya amb els pobles i viles que van quedar-se sols fa masses anys i que encara no han recuperat aquest equilibri, per fer precisament sostenible una política necessària i, a més, que està més que demostradament relacionada amb l'èxit educatiu de qualsevol persona. De 1.600 a 1.800 per plaça i curs. Conjuntament amb les convocatòries que el Govern ja ha posat en marxa, demostren aquesta contundència de la voluntat de sostenir la gratuïtat de l'I2, d'assolir la seva universalitat al més aviat possible i de continuar avançant.

Segon. La creació d'un marc legal per a la concertació dels programes de formació i inserció i els programes de noves oportunitats. Actualment, aquesta política pública es sosté amb un sistema de subvencions –vostès ja ho saben– que genera un marc inestable en un dels recursos de vital importància per als territoris. Els PFIs donen resposta a molts i molts joves que necessiten un recurs que els vinculi a itineraris nous, que els arrel i els obri els ulls. La mesura promou la creació d'un marc legal de concertació per generar precisament aquesta estabilitat als serveis ja consolidats, i això permetrà que molts ajuntaments que encara no tenen aquest servei puguin crear-ne de nous. I, per cert, ja saben que jo soc de Viladecans, perquè ho repeteixo moltes vegades, però és una ciutat que precisament té un servei en noves oportunitats gamificat i singular, fruit de vint anys de feina del Servei de Transició Escola-Treball i que avui deuen estar celebrant aquesta proposta i aquest decret.

I tercer. Obrir una finestra d'oportunitat legal per garantir la viabilitat de la voluntat de molts municipis d'intervenir en aquestes millores d'equipaments escolars. Perquè, mirin, els ajuntaments sovint desenvolupen projectes i necessiten fer intervencions en els centres educatius: escoles que esdevenen autèntics centres de barri i llocs d'intercanvi i de trobada gràcies a projectes com els plans educatius d'entorn, les biblioteques de barri i els patis oberts, les extraescolars compartides o d'una AFA, les festes de les AFAs, les festes de les AFAs que fan amb la seva associació de barri, i un llarg etcètera tan gran com pobles i ciutats que hi ha a Catalunya.

El món local sempre ha tingut una implicació innegable en la millora de l'educació, i veiem molt bé que el que es vulgui és desenvolupar l'ajuntament amb aquesta mesura, amb garanties i, sobretot, com ha dit la consellera, amb aquesta empara legal. I està molt clar: qui més construeix comunitat és, sense dubte, una escola. I, per tant, agraïm el treball del departament plantejant les mesures concretes. Agraïm també la feina de la comissió mixta i també l'acord polític, perquè, precisament, estar en contra d'aquest acord seria estar en contra de molts alcaldes i alcaldesses de Catalunya.

Des del PSC i Units per Avançar, per descomptat, donarem suport a aquest tràmit que ens permeti continuar impulsant la justícia social, les oportunitats, reduint –molt important– l'abandonament escolar i creant un nou i millor paradigma de corresponsabilitat amb el món local. Educar és sempre l'acte més transformador que pot fer un país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, procedim a la votació.

D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la seva derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret llei 13/2025.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 68 vots a favor, 4 vots en contra i 61 absències.

Vist el resultat de la votació, el Decret llei 13/2025 ha estat validat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha cap grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. *(Pausa.)* Hi ha dos grups parlamentaris, el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya i el Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra.

Ateses les peticions formulades, doncs, pels grups parlamentaris, sotmetrem a votació si aquest decret llei s'ha de tramitar com a projecte de llei o no.

S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 103 vots en contra, 15 vots a favor i 15 absències.

Vist el resultat de la votació i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el Decret llei 13/2025 ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei.

Decret llei 14/2025, de 15 de juliol, pel qual es modifica la Llei 5/1994, de 4 de maig, de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments a Catalunya

203-00020/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació *(remor de veus)* del Decret llei 14/2025, de 15 de juliol... Si us plau, els que abandonin l'hemicicle, que ho facin en silenci, si us plau. *(Pausa.)*

Debat i votació sobre la validació del Decret llei 14/2025, de 15 de juliol, pel qual es modifica la Llei 5/1994, de 4 de maig, de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya.

En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el Govern per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei.

Té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública, l'honorable senyora Núria Parlon i Gil.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Gràcies, president. Diputats i diputades..., una salutació també a la directora de la Direcció General de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvaments, la Tamara García.

Aquest és un decret el qual és necessari en tant que, com bé sabeu, estem patint una època d'un impacte molt gran de les temperatures extremes, de la sequera acumulada durant molts anys, més de tres anys de sequera, i estem assistint a una situació d'incendis molt complexos en els quals es donen dues variables importants: la simultaneïtat quant als incendis i, per altra banda, a part de la simultaneïtat, les característiques extremes d'aquests incendis, malauradament, que durant tot el mes..., part del mes..., de meitat del mes de juny i juliol, doncs, ens han portat a haver d'intervenir en unes condicions en les quals creiem que es fa molt necessari poder reforçar tota l'estructura operativa, no només dels cossos pròpiament de bombers, sinó de

tots els serveis que hi treballen i fan una tasca fonamental per enfortir aquesta feina i també per poder blindar millor tot lo que és l'assistència en les pròpies situacions d'emergència, no?

Llavors, el decret contempla tres grans millores. Per una banda, crea, en aquest cas, l'escala de suport. L'escala de suport representa un impacte positiu quant a la qualitat i l'eficàcia del servei, i també un reforç significatiu de la capacitat operativa en les grans emergències. La crea des del punt de vista de que aquest personal sigui personal funcionari; tindrem com a noves categories professionals els Tecor, que són els tècnics i tècniques que fan les gestions en les sales de coordinació, un personal fonamental i que treballa en tot lo que és el manteniment de les comunicacions, el seguiment dels sinistres, la coordinació de les demandes de nous efectius, l'atenció al ciutadà i a la ciutadana en els serveis d'emergència i tota l'aplicació dels protocols d'actuació operatius per la mobilització d'aquells recursos que són necessaris; la introducció de les incidències diàries del personal dels parcs de bombers, entre altres qüestions. És a dir, tot lo que seria el cervell de la pròpia operativa del Cos de Bombers.

Per altra banda, tenim els tècnics i tècniques especialistes de vol, que són els responsables de la seguretat i l'eficàcia..., els Teov –és que tot va per acrònims, i està bé explicar-ho perquè, si no, al final, és complicat–, que són els responsables de la seguretat i l'eficàcia de les operacions que impliquen l'ús dels mitjans aeris, de les aeronaus de rescat i de recerca, les tasques de maniobra i operació en els accessoris i complements dels equips de la missió d'helicòpter, l'embarcament i desembarcament de les persones i la càrrega, tant a terra com en vol, i les comunicacions amb les diferents sales de coordinació, així com totes les tasques d'operador, de recursos aeris en el que seria la Sala Central de Bombers, entre altres funcions encomanades.

I després tenim els EPAFs, que són els auxiliars tècnics que fan la prevenció activa forestal i tot el suport als dispositius d'extinció en incendis i serveis d'emergència, fan tot el suport de caràcter preventiu, és a dir, tasques preventives davant dels incendis forestals, com l'adequació de les infraestructures d'extinció, suport a les cremes prescrites o l'actualització de la cartografia operativa, però també intervenen i acompanyen el Cos de Bombers en les diferents intervencions que es fan, com és el suport a les línies d'aigua, la creació de lo que serien les línies de defensa, la fixació del perímetre o el suport a l'atac directe o indirecte amb maquinària pesant i altres.

I finalment, tenim els Telog, que són els tècnics que fan tota la gestió logística, que inclou, en aquest cas, i unifica el personal laboral de les categories de conductors diversos, responsables de magatzem i oficials mecànics.

Amb la creació de l'escala de suport, com deia, estem reforçant tot lo que és l'estructura operativa i humana que acompanya a totes les tasques d'extinció d'incendis i els estem donant un reconeixement dintre de l'estructura del Cos de Bombers i de la gestió de les emergències, i creiem, doncs, que és un pas important i que ens permetrà millorar i enfortir el nostre model i fer-lo encara més robust.

Dit això, el decret també contempla i resol una qüestió important que té a veure amb l'habilitació legal –i, per tant, dona seguretat jurídica–, amb l'habilitació legal del complement del pla de carrera professional horitzontal. Aquest és un tema que evidentment surt de la negociació i de la reivindicació també amb el sector dels sindicats del Cos de Bombers. És una manera de garantir, no?, a través de la normativa, un reforç quant a la introducció d'aquestes retribucions complementàries; és a dir, garantim la seguretat jurídica de les retribucions complementàries dels membres del Cos de Bombers, el complement de carrera professional corresponent a les retribucions associades al pla de carrera professional, que està regulat en l'article 58 de la Llei 5/94, per tal de garantir l'habilitació legal específica per al cobrament d'aquest complement retributiu, que ens ajuda també a fidelitzar i retenir talent en la nostra estructura, i, per tant, blindar jurídicament la importància d'aquest reconeixement i d'aquesta contribució o retribució complementària.

Per altra banda, s'incorpora una previsió específica relativa al règim d'incompatibilitats per garantir la disponibilitat i la previsió dels efectius davant de situacions d'emergències, atenent a la naturalesa operativa essencial d'aquest servei públic. Recordem que, quan la pandèmia, els bombers no estaven reconeguts com servei essencial, no?, i era quelcom que no acabava de quadrar en una situació d'emergències com la que vam viure. Per tant, en el decret també introduïm aquest caràcter de servei essencial, de servei públic essencial, per poder donar, doncs, les respostes adequades en situacions crítiques pròpies de les seves competències, i aquesta disposició i disponibilitat per poder atendre com a servidors i servidores públiques.

Per altra banda, aquest decret incorpora quelcom que crec que tots els diputats i diputades d'aquesta cambra, doncs, hi podeu estar d'acord, que és la necessitat... Malauradament, en l'incendi que vam tenir a Ports, a Tortosa, vam perdre la vida d'un EPAF, de l'Antonio Serrano, i el que estem fent en aquest decret també és garantir que la cobertura asseguradora sigui igual per a tots aquells efectius professionals de l'Administració pública que treballen en les tasques operatives dels serveis d'extinció d'incendis o dels serveis de salvament, és a dir, tots els que operen dintre del Cos de Bombers, perquè tinguin la mateixa cobertura. La modificació en el decret permet fer-ho amb efectes retroactius, que és una de les disposicions que l'acompanyen, i creiem que aquest és un aspecte fonamental per reconèixer també, doncs, la feina d'aquests treballadors i treballadores que formen part del Servei d'Emergències de Catalunya, que hi juguen un paper clau i que, malauradament, com va ser amb l'incendi del Baix Ebre, poden perdre la vida.

Per tant, sintetitzant, creiem que són tres millores que introduïm: la modificació pel que fa a la consolidació de l'escala de suport del Cos de Bombers, enfortint el nostre sistema, la seva robustesa, per una banda, fent-lo més robust per atendre el conjunt de les emergències derivades de les funcions competencials del Cos de Bombers i dels serveis d'emergències, per una banda; per altra banda, introduïm una reivindicació també sindical pel que fa al complement, en aquest cas, de carrera horitzontal, i el blindem des del punt de vista jurídic, i, per altra banda, la importància que també té incorporar aquesta pòlissa que iguali a tots els treballadors i treballadores que treballen en les extincions i les emergències.

El president

A continuació, passem ara a la intervenció dels grups parlamentaris. Tal com es va acordar la Junta de Portaveus, cada grup disposarà de cinc minuts per poder fixar la seva posició.

En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Moltes gràcies, president. Consellera, consellers, diputats, diputades, dilluns va ser 21 de juliol, una data que tenim marcada al calendari des de l'any 2009; setze anys de l'incendi d'Horta de Sant Joan, setze anys d'aquell incendi que va marcar un abans i un després al Cos de Bombers, però també al conjunt del país.

Així que deixi'm que aquestes primeres paraules siguin per un sentit record al David, al Pau, al Jaume, al Jordi i al Ramon, els bombers del GRAE que van morir a l'incendi d'Horta de Sant Joan. *(Aplaudiments.)*

Dit això, el decret llei modifica diversos aspectes, que ha avançat la consellera. Per part de Junts donarem suport a la convalidació d'aquest decret llei, tot i que hi ha punts que en podríem arribar a qüestionar la urgència, o fins i tot el moment, ja que estem en plena campanya forestal. D'altres entenem que són inajornables, i d'aquí que, per responsabilitat i estima al Cos de Bombers i a tots els cossos i equips d'emergències, hi donarem suport.

El decret llei, a la seva exposició de motius, comença citant una resolució del Parlament de l'any 2023, una resolució presentada per Junts per Catalunya, on denun-

ciàvem la precària situació dels TEOC i on demanàvem, per una banda, fer els canvis legislatius que fossin necessaris per integrar els tècnics especialistes i operadors de control al Cos de Bombers de la Generalitat, amb una escala específica denominada «escala de suport». En segon lloc, crear un pla que garantís una formació especialitzada i un curs bàsic d'operadors de controls que tingués una durada mínima de cent cinquanta hores. En tercer lloc, crear un conveni amb una categoria de tècnic operador de control de bombers per diferenciar-la de la resta d'operadors de controls de la Generalitat que no treballen directament en l'àmbit de l'emergència. I un quart punt, que sí que quedaria pendent, que és ampliar les places, sempre fent un estudi previ del volum de feina de cadascuna d'aquestes sales de control. Allò que Junts va proposar i aconseguir aprovar perquè fos una realitat el primer trimestre del 2023 arriba al segon semestre del 2025. Però, com deia, en tot cas, ho celebrem, perquè ja era hora.

Com ha dit la consellera, es creen tres escales de suport, els Tecor, que seran els gestors de la sala de coordinació; els Teov, tècnics especialistes d'operacions de vol, i els de Telog, que són els tècnics de gestió logística. Aquests últims, essencials en la logística dels diferents dispositius i a qui se'ls reconeix, per primera vegada, un rol operatiu per intervenir en zona calenta. Sí que quedaria pendent en aquest àmbit concretar quins elements de manteniment de vehicles es consideraran operatius i quins no. I sobretot es tracta d'un col·lectiu amb funcions molt diverses que s'unifiquen en una sola categoria, cosa que pot complicar la valoració salarial i la distribució d'hores de treball i de torns.

A més a més, també, com s'ha dit, es reconeix la participació directa dels EPAFs en tasques de prevenció i extinció d'incendis amb el grup C2. Celebrem que es reconegui per llei el risc real que assumeixen i que es reconegui i es traslladi a una millora de les condicions laborals i de cobertures en cas d'accident, i com no pot ser d'una altra manera, i l'hi diem sincerament, agraïm que s'apliqui amb efectes retroactius per evitar eventuais injustícies que s'haguessin pogut produir.

Sí que hem de dir que ens preocupen alguns aspectes. Per una banda, veiem un reconeixement inicial d'aquestes escales de suport. Però, per una altra, denotem una manca de garanties reals de que hi hagi una participació plena en els circuits operatius del Cos de Bombers.

Tampoc es defineixen prou bé els sistemes de formació i actualització tècnica constant, també molt necessaris, i a la vegada veiem un risc de segregació funcional salarial interna si no es fa un desplegament reglamentari, clar i garantista, del qual Junts farem un seguiment exhaustiu.

Avui diem que sí a aquesta convalidació, perquè fa temps que esperem i exigim millores, i aquí n'hi ha, però no els hi volem deixar de dir que aquest decret és un pedaç i que si realment volem fer un canvi de model, tenim ambició nacional i creiem en un sistema d'emergències robust i actualitzat, el que necessitem és aprovar una llei d'emergències pròpia de Catalunya.

I acabo, president. Hem parlat del contingut del decret i no voldria acabar sense destacar allò que hi hem trobat a faltar, que és, justament, que aquest decret era un bon moment per aprofitar i millorar també la situació dels bombers voluntaris, que un cop més han deixat de banda.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Laia Cañiguerol i Olivé.

Laia Cañiguerol Olivé

Bon dia. Gràcies, president. Consellera, directora general, diputades i diputats, representants sindicals dels bombers i bombers... M'agradaria començar la meua intervenció, per posicionar-me sobre aquest decret llei, que modifica la Llei 5/1994,

de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i salvaments de Catalunya, fent un reconeixement i un agraïment profund a totes aquelles persones que, justament aquestes últimes setmanes, han actuat en aquests grans incendis que hem tingut en el nostre país i que, lamentablement, s'han endut tres vides.

I per això crec que és important tornar a donar les gràcies als Bombers de la Generalitat, tant als funcionaris com als voluntaris, als Mossos d'Esquadra, a Protecció Civil, a Agents Rurals, a les ADFs, a la pagesia, a les policies locals i als alcaldes i alcaldesses, perquè la seva dedicació incansable, tant en les tasques d'extinció dels incendis com en la prevenció durant tot l'any, mereixen un reconeixement de tot aquest Parlament i de la societat catalana sencera. *(Alguns aplaudiments.)*

Avui ens acompanya a l'hemicicle una representació dels sindicats de bombers i bomberes, a qui volem saludar i agrair la seva presència, perquè aquest decret és el resultat d'una feina conjunta, és la culminació d'un procés compartit de negociació i, sobretot, de persistència per millorar el sistema d'emergències del nostre país i, en concret, del Cos de Bombers.

I en aquesta prèvia d'agraïments, també vull fer una menció explícita a la feina del Govern republicà i, en concret, al conseller Joan Ignasi Elena, en relació amb les qüestions que es tracten en aquest decret. I per això, l'escala de suport, justament, va ser un dels punts que Esquerra Republicana vàrem posar en l'acord d'investidura; i, per tant, celebrem que avui també es doni compliment a aquest acord. Així doncs, des d'Esquerra Republicana votarem a favor del decret llei.

I agraïm també al departament pel diàleg previ per arribar a un acord en el text, conjuntament també amb diàleg amb els sindicats. Igual que som crítics, no?, en algunes altres circumstàncies, també crec que és de justícia reconèixer, doncs, aquesta voluntat d'entesa.

I entrant en detall –no m'estendré molt perquè ja s'ha explicat–..., però pensem que era imprescindible culminar la creació de l'escala de suport del Cos de Bombers, que integra els diferents perfils professionals que quedaven fora de l'estructura estatutària i que són absolutament essencials per al funcionament operatiu del servei. El desplegament del pla de la carrera professional horitzontal –una de les altres grans reivindicacions–; un instrument imprescindible per garantir la motivació, la fidelització i el reconeixement del personal i que permetrà al cos adaptar-se millor als reptes presents i de futur, com ara els incendis de sisena generació que, malauradament, ja coneixem; i per últim, l'equiparació de la cobertura asseguradora en cas d'accidents personals. Amb aquesta mesura garantim igualtat real i de protecció efectiva per a tot el personal que participa directament en operatius d'emergència, amb independència de la seva vinculació laboral o funcional. És una qüestió d'equitat, de justícia i també de cohesió de l'equip humà.

Aquest decret, en definitiva, respon a una necessitat urgent, com estableix el seu preàmbul, en un context de crisi climàtica i major exigència operativa i immediata del cos, però respon també a una idea de país, un país que cuida els seus serveis públics essencials, que reconeix la feina de la seva gent i que sap que la seguretat de tothom depèn de l'esforç d'uns quants.

Per això, des d'Esquerra hem treballat perquè aquest decret sigui una realitat i reiterem el nostre compromís amb el Cos de Bombers i amb tots els col·lectius que dia a dia treballen perquè Catalunya sigui un país més segur.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidente. *Consellera*, diputados, representantes sindicales del Cuerpo de Bomberos... Primero, en mi intervención, quería hacer un recuerdo y una men-

ción a las víctimas y a los fallecidos en esta semana en los incendios que hemos sufrido en Cataluña, y, sobre todo, agradecer al Cuerpo de Bomberos de la Generalitat el trabajo realizado, a Protección Civil, a Mossos d'Esquadra, al SEM, pero especialmente al Cuerpo de Bomberos.

Y también agradecer a esos cuerpos de bomberos que han venido a respaldar ese trabajo, comunidades de bomberos de Valencia, de la Comunidad Valenciana, de Aragón y también del Ejército español, de la UME, que ha estado presente también trabajando para intentar apaciguar los incendios que hemos padecido estas semanas en Cataluña; una ayuda silenciada una vez más por TV3, como ya viene siendo habitual.

Respecto al decreto ley, señora *consellera*, como no puede ser de otra manera, le daremos apoyo –le vamos a dar apoyo–, porque, básicamente..., tres puntos que querían destacar: uno es que intenta adaptar algunas posiciones, sobre todo las tres escalas de refuerzo a nuevos puestos de trabajo, nuevas necesidades que necesitan los operativos de bomberos. Por lo tanto, totalmente de acuerdo en adaptar el Cuerpo de Bomberos y las necesidades a las nuevas realidades y oportunidades operativas que se necesitan..., garantizar parte de los complementos salariales por ley es importante para fidelizar a los miembros del Cuerpo de Bomberos, que se queden y que puedan tener una escala o un trabajo con garantías..., y el reconocimiento de ser un servicio esencial, pues los Bomberos de la Generalitat que efectúan..., ponen en peligro su integridad física, y es de justicia reconocerlo y agradecerlo.

Dicho esto sobre el decreto, yo creo, señora *consellera*, que también hace falta un planteamiento general sobre el Cuerpo de Bomberos. Yo creo que esto era urgente, que era necesario. Pero hemos de saber, por ejemplo, cómo se pueden renovar unos sistemas de extinción de incendios a las nuevas tecnologías, cómo aplicar las nuevas tecnologías, cómo renovar con garantías el parque móvil, cómo podemos llegar a garantizar el objetivo de los 3.600 bomberos de la Generalitat sin que haya un perjuicio para las bajas que se puedan causar.

O el papel –el papel– que realiza el Cuerpo de Bomberos Voluntarios en Cataluña. Sabe que hay algún problema; hay que, de alguna manera, fijar –fijar– qué competencias tiene, hay que ayudarles a darles los medios necesarios para que puedan realizar su labor de forma adecuada y, sobre todo, marcar cuáles son sus puntos de actuación para garantizar una buena coordinación con los bomberos profesionales de la Generalitat.

Y yo creo que es importante hacer un balance de los equipamientos de bomberos que hacen falta aquí en Cataluña. Le pongo un ejemplo: usted sabe muy bien que en la Comisión de Interior, todos los grupos lo hemos hecho, todos, hemos sido solicitando pequeños cuarteles de bomberos en diferentes municipios, y todos los grupos lo han argumentado bastante bien y yo creo que casi todas las propuestas se han aprobado.

Se argumentan, pues, problemas de distancia entre Cuerpos de Bomberos, tiempos de reacción, razones de emergencia, circunstancias o... sí, situaciones geográficas especiales, y está todo muy bien argumentado. Lo que sí que es verdad es que el ir solicitando pequeños cuarteles de bomberos sin que haya un plan de equipamientos, parece un poquito..., parece como que se estuviese improvisando y que falta un modelo de bomberos o de extinción de incendios en Cataluña.

Yo sé que, de alguna manera, señora *consellera*, yo le tiendo la mano a que podamos hablar de un plan de equipamientos que sea necesario de extinción de incendios en Cataluña, porque nosotros podemos ir proponiendo estos equipamientos de bomberos en toda Cataluña, se va a ir aprobando, pero ninguno se va a hacer realidad.

Por eso, invito, o yo le tiendo la mano a que podamos hablar sobre las medidas necesarias humanas y materiales que necesita el Cuerpo de Bomberos en el futuro y también sobre un plan de equipamientos que sea necesario para ver cuál es la necesidad real en Cataluña sobre los equipamientos de bomberos en nuestro territorio.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Muchas gracias, presidente. Señoras consejeras, diputados, diputadas, representantes sindicales... Hoy el Gobierno nos trae a convalidación un decreto que tiene por objeto crear una nueva escala de soporte dentro del Cuerpo de Bomberos de la Generalitat.

Se trata de una modificación estructural y organizativa profunda del Cuerpo de Bomberos que conlleva, entre otras cosas, la creación de una escala dentro de la estructura operativa, la integración de nuevos colectivos en el cuerpo o la modificación del régimen jurídico estatutario y económico, retributivo, de los trabajadores públicos.

Hombre, lo primero que le tengo que decir, señora consejera, es si usted cree que esta modificación, una modificación de esta naturaleza, de este calibre, tiene cabida en el ámbito del decreto ley. Ustedes se han acostumbrado a legislar a golpe de decreto ley, a esquivar a este Parlamento, porque su mayoría parlamentaria es frágil y lo demuestran todos los días: no han presentado presupuestos en esta legislatura, retiran decretos leyes, como el de *campings*, el de la tasa turística, el de suministro eléctrico, por no tener los apoyos suficientes. En fin, yo creo que es evidente que este decreto excede con creces al ámbito de urgente necesidad que justifica constitucionalmente la existencia del decreto ley.

El Tribunal Constitucional ha definido lo que es el ámbito de esta «extraordinaria y urgente necesidad», ha dicho que ha de tratarse de supuestos inusuales, imprevisibles y no susceptibles de resolución por otro trámite ordinario parlamentario; y hombre, un cambio de la estructura del Cuerpo de Bomberos fijado en una ley del año 94, cuesta creer, ¿verdad?, que responda a un supuesto inusual e imprevisible, y, por otra parte, desde luego, entendemos que es mucho más respetuoso con esta cámara haberlo tramitado por el procedimiento legal ordinario o incluso por el procedimiento de urgencia o en lectura única; pero, en fin, cuesta ver en la parte dispositiva del decreto alguna mínima referencia a esa justificación de la extraordinaria y urgente necesidad más allá de la invocación genérica al cambio climático.

En fin, entrando en el contenido del decreto, se reconocen formalmente dentro de la estructura operativa esas nuevas categorías a las que alude la consejera en su exposición, que no las voy a reiterar. Todo este personal laboral afectado podrá participar en los concursos de oposición para integrarse en la nueva escala de soporte como funcionarios, manteniendo sus derechos y expectativas de promoción profesional según la normativa vigente. Al incorporarse como funcionarios percibirán el salario correspondiente, sueldo base, complemento de destino y específico y, si se produjera alguna disminución de sus retribuciones, fija también un complemento personal transitorio absorbible por la diferencia.

Nos sorprende también que la consejería no haya acompañado de una mínima memoria económica que cuantifique el coste de estos nuevos complementos ni los compromisos presupuestarios que a partir de ahora va a adquirir la Generalitat de Catalunya con esta modificación estatutaria de este conjunto de trabajadores públicos, que eso es lo que habría que hacer en buena técnica legislativa.

En fin, el decreto tiene falta de justificación económica, tiene algunas lagunas, pero desde VOX, desde luego, no nos vamos a oponer a este decreto ley porque los bomberos, desde luego, no tienen la culpa de que ustedes hayan decidido legislar a espaldas de este Parlamento. Los bomberos ya han tenido que sufrir bajo el Gobierno de Esquerra Republicana, del señor Elena, una gestión *muy* deficiente del cuerpo por parte del Departamento de Interior; una gestión que, en vez de darles seguridad y cobertura institucional, ha supuesto falta de transparencia, problemas con el man-

tenimiento de los camiones, contrataciones irregulares y, lo peor, desprotección personal de sus miembros con equipos obsoletos y defectuosos.

Desde VOX, creemos que hay que dignificar las condiciones en que trabajan los bomberos en Cataluña, sean profesionales o voluntarios –que a esos también los tienen ustedes muy olvidados– y actualizar estructuras, pero desde luego no a golpe de decreto ley.

Y una última consideración, señora consejera, pongan fin a ese grave ataque a la igualdad y al mérito, que es la feminización forzosa del cuerpo a través de una injusta reserva del cuarenta por ciento de las plazas. (*Alguns aplaudiments.*) Mire, este sábado, este sábado pasado, en la Universitat Autònoma de Barcelona, donde se celebraban oposiciones al Cuerpo de Bomberos, hemos visto concentraciones y marchas de muchos opositores, de muchos bomberos y de muchas bomberas contra la injusticia de la reserva de plazas, porque reivindican una oposición justa basada en el mérito.

Mire, dicen las pancartas: «Bombers, sí; reserva de places, no», «Bombers i bombers per la igualtat, mèrit i capacitat, ni privilegis ni discriminacions», «Places de mèrit i no places per quotes». Hasta existe un chat de Telegram con más de cuatrocientos bomberos y bomberas que critican abiertamente esta medida, que es absolutamente discriminatoria.

Mire, la imposición de cuotas, usted lo sabe, no es igualdad. Es una contradicción que vulnera justamente el principio de igualdad y establece un sistema discriminatorio e injusto tanto para las mujeres, que quieren ganarse su plaza por su valía y su mérito, y también para los hombres, que ven recortados sus derechos por el simple hecho de ser hombres. Las cuotas no funcionan porque destruyen el talento dentro de las organizaciones. Queremos bomberos y bomberas que lo sean por mérito y no por cuota. Queremos a los mejores, sean hombres o mujeres.

Y hablando de los mejores, nuestro más sentido recuerdo a Antonio Serrano, que murió en acto de servicio en el incendio de Paüls, y nuestro reconocimiento al Cuerpo de Bomberos por su trabajo estos días.

Muchas gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. En primer lloc, reconèixer, com s'ha de fer, el treball i la feina que realitza cada dia el Cos de Bombers, però no només, també els bombers i bombers voluntàries i també tots els equips d'emergència i seguretat en moments com els que hem viscut les darreres setmanes en incendis, però també en altres emergències, com les inundacions que vam viure. Especialment fer un record a les dues persones que van morir a l'incendi de fa unes setmanes i també al bomber Antonio Serrano, que formava part de l'equip de Prevenció Activa Forestal. I també, efectivament, tenir un record pels cinc bombers que van morir fa setze anys a Horta de Sant Joan: el Ramon, el Jaume, el Pau, el Jordi i el David. Pensem que és clau tenir tot això en compte de cara al futur. (*Alguns aplaudiments.*)

També saludar..., fer una salutació expressa als sindicats de bombers i bombers que avui també ens acompanyen. Pensem que la seva feina és clau perquè puguem assolir noves fites en la defensa de la ciutadania i la seguretat pública. I, de fet, quan ens traslladen els seus plantejaments, alguns tenen a veure amb condicions laborals, però molts altres tenen a veure amb els drets de la ciutadania. I jo crec que per això són un actor tan clau i per això és clau reconèixer-los.

Avui es presenta a convalidació aquest decret llei, el qual agraïm al Departament d'Interior que l'hagi negociat prèviament i que hagi estat obert també als plantejaments, en aquest cas, els dos grups parlamentaris amb els quals ha negociat prèvia-

ment, Esquerra Republicana i els Comuns, perquè pensem que hi ha molt de camí per recórrer. Ja ho vam fer també, en aquell cas amb la CUP, en relació amb el salari mínim interprofessional. Jo penso que estem en el camí correcte. I ho estem perquè estem davant d'un escenari clau d'emergència climàtica on hem d'adaptar els cossos d'emergències i de seguretat a aquesta nova realitat, i aquestes decisions van en aquesta direcció.

Què és el que s'aprova avui? Molt important; és crear l'escala de suport al Cos de Bombers de la Generalitat. Ja s'hi havia treballat en el passat. Era una demanda clau, que és que tota una sèrie d'equips tècnics que treballen amb el Cos de Bombers poguessin formar part estatutàriament d'aquest cos i tinguessin aquest caràcter. Llavors és una molt bona mesura, era necessària i és un pas endavant per al Cos de Bombers.

A més a més, el complement retributiu associat al pla de carrera professional i horitzontal per als bombers i bomberes és també una mesura absolutament necessària per garantir els drets laborals, i l'ampliació de la cobertura de les assegurances en cas d'accident laboral a tot el personal que treballa amb el Cos de Bombers. Pensem que és clau. Crec que és una bona proposta, una bona mesura i fruit, a més a més, del diàleg social amb els sindicats, però també amb altres grups parlamentaris. Llavors, efectivament, donarem ple suport a aquest decret.

Ara bé, ja ho hem dit, aquesta legislatura hem de poder avançar en l'actualització dels cossos d'emergències. Pensem que cal una actualització de les lleis d'emergències, en concret de la llei del Cos de Bombers, que puguem treballar de manera profunda i que ens permeti adaptar millor el cos normatiu a l'actualitat. De fet, crec que és important que a la Comissió d'Interior es produirà també... Jo crec que aquí hem de tenir en compte que ja s'està treballant en un pla de l'any 2025 al 2030, un pla estratègic per al Cos de Bombers i sí que pensem..., i per això hem demanat també la seva compareixença, consellera, a la Comissió d'Interior, perquè d'alguna manera, aquest pla estratègic també compti amb la visió dels diferents grups parlamentaris d'aquesta cambra.

I ho dic perquè és important, perquè cal continuar avançant en qüestions claus. Jo crec que encara hi han parcs en els que es preveu un mínim de tres bombers i que potser s'hauria d'anar cap als cinc. Hi ha qüestions de fons que tenen a veure amb l'actualització fins i tot dels avituallaments en contextos d'intervencions de llarga durada, com va poder ser l'incendi de Pauils; temes d'equipaments..., jo crec que són moltes coses. Ja tindrem l'oportunitat de debatre-ho a la Comissió d'Interior.

Donem ple suport a aquest decret, que va en la direcció que el nostre grup parlamentari considera i considerava quan va fer l'acord d'investidura. I jo crec que per aquest camí és per on hem de continuar per garantir drets laborals al Cos de Bombers i Bomberes, però també, efectivament, per garantir millor la seguretat de la ciutadania.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies, president. Diputats, representants de sindicats que ens acompanyeu. Amb aquesta modificació de la llei del 94, estem parlant d'una llei molt antiga, ja és raonable que necessitem aquestes actualitzacions. L'objecte del decret, de la modificació ja l'han explicat abastament. No hi entraré.

Sí que faré referència a la intervenció de la meua companya a la intervenció anterior, quan ja també estàvem parlant d'un decret llei. És el catorzè d'aquest any 25. En portem vint-i-sis amb tot un any de govern socialista. Creiem que és una manera

de governar per decret llei que no permet la participació de totes les forces polítiques i, per això, no ens acaba d'agradar que sigui d'aquesta manera que es desenvolupa aquest canvi tan necessari.

Tot i això, sabem que estem parlant d'uns moments que són difícils per al Cos de Bombers, no només per la pèrdua del company en les tasques d'extinció de l'incendi de Pauils, de l'Antonio Serrano –i des d'aquí un recordatori per ells i una abraçada càlida a la seva família– sinó també perquè ens trobem a l'inici, just fa poc que ha començat la campanya d'incendis i ja es veu que és una campanya que serà dura des del primer moment.

És cert que és un cos estimat, el Cos de Bombers, per al conjunt de catalans i catalanes. Entenem que aquest decret llei millora les condicions en les que realitzen el seu treball, però sí que ens agradaria destacar algunes coses. Pel que fa a la cobertura de l'assegurança, aquest tracte equitatiu a tot el personal que participa directament en les tasques d'extinció, nosaltres ho trobem adequat i, per tant, recolzarem plenament aquest punt. També que la modificació es pugui aplicar de manera retrospectiva des de l'1 de juny i que també es modifiquin les condicions actuals fins que es modifiquin, que sigui la Generalitat qui es faci càrrec de la diferència econòmica.

Sobre el complement de carrera, entenem que com que s'aprova aquest decret llei, doncs bé, ho fem aquí. No trobem la urgència d'aplicar-ho ara, però ho tirem endavant.

Sobre l'escala de suport al Cos de Bombers de la Generalitat, creiem que és un tema que és necessari que s'hi incloguessin, aporta millores a la coordinació, per equiparar condicions d'organització i treball. Per tant, hi estem d'acord, però creiem que és un tema prou complex i que ens hagués agradat haver pogut debatre'l en una tramitació ordinària de la llei. Hi ha personal laboral que passa a tenir un vincle estatutari funcional, no?, com a funcionari; hi ha personal de categories B1, com els tècnics, alguns dels tècnics de logística que passen tots a C1, i algunes d'aquestes places són places a extingir; hi ha canvis que en molts casos no seran immediats perquè entenem que caldrà regularitzar les funcionaritzacions del personal; hi ha personal que no tindrà la titulació necessària per a ser un C1. És cert que hi han pocs canvis econòmics amb aquests canvis i que com que afecten a les branques més baixes, ja ens semblen adequats, però sí que hi ha un conjunt de canvis importants que no acabem de veure clars.

S'afegeix al decret aquesta disposició transitòria complexa que determina les categories laborals adscrites a la direcció i de quina manera es farà aquesta transició. Veiem que els sindicats han fet esmenes, però no sabem quines. No hem pogut veure quines han estat acceptades o rebutjades, no les hem discutit i, per tant, continuem dient que pensem que això s'hauria d'haver tramitat a través d'un..., no a través d'un decret llei que no permet el debat de tothom.

També se'ns explica a l'inici que, amb aquest decret, es dona compliment a una resolució del Parlament del 2023. Creiem que hi ha una part important d'aquest decret en el que diu que es demanava ampliar les places amb un estudi previ del volum de feina a cada una de les sales de control, que això no ho hem vist recollit amb aquest decret llei, que veiem que està pendent i que, per a nosaltres, és important. També hem vist que la planificació per a la propera internalització..., se planifica la propera internalització dels centres ERA. En farem un seguiment per veure si realment això tira endavant.

Per últim, sí que volíem també parlar sobre la necessitat extraordinària i urgent que es justifica per l'escenari actual del canvi climàtic accelerat. Nosaltres creiem que això és necessari, però no suficient. Cal adaptar la resposta operativa a la realitat actual; calen més recursos d'extinció i millorats, més modernitzats; cal modernitzar també els parcs de bombers, que cauen a trossos, però no n'hi ha prou. Sobre el canvi climàtic, la pròpia documentació del decret diu que no es preveu ni a mitjà i a llarg termini cap política governamental efectiva de mitigació del fenomen. La CUP

hem proposat, al passat Ple, la llei de mesures urgents per a la seguretat climàtica. Creiem que cal tirar-la endavant, perquè tan negacionista és qui diu que no passa res, com qui sap què està passant, però no actua.

A banda d'aquest canvi climàtic, cal també una gestió adequada del territori; un model econòmic que no abandoni el sector primari. Perquè aquest abandonament de l'activitat agrària i ramadera forestal dels últims seixanta anys, acompanyat d'un creixement urbanístic desordenat i descontrolat, fa que realment sigui complicat, si no adoptem mesures en aquest sentit, fer front a l'evolució de les emergències a Catalunya. Calen recursos d'extinció millorats, modernitzats.

Calen canvis profunds. Creiem que cal una nova llei d'emergències catalana, però també mesures per mitigar el canvi climàtic, com les que proposem la CUP, i una gestió adequada del territori que no abandoni l'activitat agrària i ramadera i forestal i que posi ordre al creixement urbanístic.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

És just que qui assumeix riscos per garantir la seguretat i benestar del conjunt de catalans gaudeixi de garanties i de reconeixement; ple suport en aquest sentit. El que no veiem bé és que sigui via decret llei, a correuita i sense opció de debat, com ja ens hi tenen avesats.

Tampoc compartim el relat ideològic amb què rubriquen el text. Parlen de canvi climàtic accelerat, com si aquesta situació de fenòmens extrems –sequera persistent, onades de calor, precipitacions torrencials– fos exclusiva d'aquest moment i no els haguessin patit ja els nostres avis i besavis quan no existia aquesta dèria ni aquesta deriva del fanatisme climàtic.

Fa uns dies, la consellera d'Interior, la senyora Parlon, en ser interpellada, atribuïa els incendis forestals de la Segarra i del Baix Ebre al canvi climàtic, obviant l'abandonament rural i la manca de gestió forestal de les darreres dècades. L'abandonament de terres agrícoles i ramaderes ha desfermat la massa forestal i ha fet proliferar de mala manera el sotabosc. Assenyalant el canvi climàtic com a únic culpable, esquiven parlar de la irresponsabilitat política i de la nul·la inversió que s'ha fet en termes de prevenció i de planificació a més llarg termini. El bestiar i els llenyataires que suara garantien la neteja dels boscos han anat desapareixent, i la prohibició de cremar controladament les margeres ha generat situacions de risc que es podien haver evitat.

Aquest decret és un sargit que permetrà resoldre provisionalment certes mancances, però ja és hora d'aprovar una nova llei actualitzada que reculli les reivindicacions històriques dels bombers. Cal avançar en l'adequació i modernització dels parcs, la renovació de la flota de vehicles, l'adquisició d'un equipament de protecció individual adequat i modern i la incorporació de més efectius.

Si augmenten les emergències, cal que també augmenti el personal. Calen noves convocatòries públiques i la reducció de l'interinatge. I, sobretot, cal tocar de peus a terra: la discriminació pretesament positiva que vostès defensen i apliquen reservant aquest quaranta per cent de places per a les dones, prioritzant així el sexe abans que els mèrits, perjudica l'eficiència del cos i genera episodis fraudulents, com el de fa tot just una setmana, en què dos aspirants van haver de ser exclosos de la convocatòria en intentar fer un ús il·lícit de la llei trans, pensant que el canvi de sexe administratiu els facilitaria la incorporació al cos. Surrealista.

Finalment, des d'Aliança Catalana volem mostrar la nostra gratitud vers el Cos de Bombers per la vocació que demostren en el desenvolupament de llurs tasques.

Fa segles que protegeixen la nostra terra i la nostra gent arriscant la pròpia vida. Això no té preu.

No puc acabar la intervenció sense saludar des d'aquí els membres que conformen el parc de bombers d'Olot, que enguany celebra el cent setantè aniversari. Per molts anys.

El president

I finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Christian Soriano García.

Christian Soriano García

Gràcies, president. Consellers i conselleres... Em permetran, diputats i diputades, començar pel principi, dir exactament què és el que venim a fer avui aquí; sobretot després de la darrera intervenció, crec que serà important. El que venim a fer avui és modificar la Llei 5/1994, de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i salvaments, a través del Decret 14/2025. Així ho explicava abans la consellera Parlon, i així també s'hi han referit els darrers grups parlamentaris que m'han precedit.

Però, més enllà dels canvis normatius que esperem que la convalidació d'aquest decret pugui impulsar, crec que és evident i també necessari ressaltar que aquest decret comportarà segurament també un triple compliment per part d'aquest Govern i del Departament d'Interior. Primer, un compliment amb el Cos de Bombers de la Generalitat, ja que avui es dona resposta a una reivindicació històrica del cos. Segon, un compliment amb aquest Parlament, perquè es respectarà la resolució 606/14, aprovada per aquesta mateixa cambra. I tercer, un compliment amb els acords signats, ja que amb l'acord d'avui i amb aquest decret es fa compliment a allò que vam signar des del Grup Parlamentari Socialistes amb Esquerra Republicana de Catalunya. Un triple compromís que evidencia el compromís també d'aquest Govern i del grup parlamentari per reconèixer la tasca dels servidors públics, per respectar les resolucions d'aquest Parlament i per complir amb allò signat.

Aquest decret, considerem des del Grup Parlamentari Socialistes que és positiu en la forma, perquè surt del consens de tres grups parlamentaris, però també en el fons, perquè incorpora la creació de l'escala de suport de bombers. Un text que evidencia un reconeixement legal i orgànic en aquest sentit a tots els professionals del cos i que inclou també categories tècniques especialitzades que ja existeixen des d'una perspectiva laboral però que ara inclourem estatutàriament.

Concretament, parlem de la incorporació a l'escala de suport, ja s'ha dit, dels tècnics de la sala de coordinació, també dels especialistes en operacions de vol, dels auxiliars tècnics en equips de prevenció activa forestal i de tècnics de gestió logística. Una escala superior que ens ajudarà a englobar el vincle estatutari i funcionari de bombers a professionals que actualment presten serveis operatius del cos i dels quals es requereix un coneixement tècnic i operatiu especialitzats. Parlem, doncs, en aquest sentit, de professionals que tenen un alt grau de coneixement, un alt grau de perfeccionament, un alt grau de coneixements operatius i tècnics especialitzats i que mereixen un reconeixement explícit, clar i sincer per part de l'Administració. Un reconeixement que vagi més enllà d'un copet a l'esquena o d'un missatge positiu a les xarxes socials. Un reconeixement que des del Partit dels Socialistes portem anys demanant i aquest any serà una realitat.

I per què ara? Doncs primerament, com deia la diputada de Junts, perquè ja era hora, només faltaria, i segon, perquè els efectes climàtics ens evidencien que estem davant d'una situació menys previsible i més extrema, i així ho estem veient amb els incendis de cinquena i sisena generació.

I ho fem a través del mecanisme del decret llei, no?, que m'ha fet gràcia que el senyor Macián deia que abusem molt dels decrets lleis per esquivar el Parlament. Home, vostè porta uns anys més que jo en aquest Parlament i hauria de saber que

el que ve després d'aquest debat és precisament la votació. Llavors, curiosa manera d'esquivar el Parlament fent votar el Parlament sobre la convalidació d'un decret llei.

Però, com deia, parlem d'incendis com el de l'Ebre i el de la Segarra, que han posat a prova en aquest sentit el sistema d'extinció d'incendis del país i que han ajudat a demostrar que, tot i les dificultats i que tot i la imprevisibilitat i la voracitat dels darrers incendis, el Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya està preparat.

A més, aquest decret contempla, com s'ha dit, una adaptació legal immediata, que serà necessària per seguir mantenint l'excel·lència del cos i que ajudarà a reforçar la seguretat jurídica dels membres del Cos de Bombers, a impulsar el complement de carrera professional i a establir una cobertura asseguradora igualitària per a tots els membres del Cos de Bombers.

Al cap i a la fi, i per resumir, el que estem proposant avui amb aquest decret és la millora de les condicions laborals dels bombers, per aplicar també una millora en la cobertura operativa de les seves activitats. Així es va retransmetre la setmana passada amb un acord entre els grups parlamentaris d'Esquerra, Comuns i Partit dels Socialistes, impulsat per la consellera Parlon, i aquest és el text que avui es ve a debatre aquí.

Des del Grup Parlamentari Socialistes, doncs, òbviament hi votarem a favor. Agraïm, en aquest sentit, el posicionament de la resta de grups, que mostraran també el recolzament no a aquest decret, sinó a la tasca que realitza el Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya. I hi votarem a favor perquè creiem que és just, perquè els bombers ho necessiten i perquè Catalunya s'ho mereix.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedim a la votació. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la seva derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret llei 14/2025.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 122 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Vist el resultat de la votació, el Decret llei 14/2025 ha estat validat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha cap grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. *(Pausa.)*

El Grup Parlamentari de VOX en Catalunya demana que es procedeixi a la votació de la seva tramitació com a projecte de llei. Atesa, doncs, aquesta petició, sotmetrem a votació si aquest decret llei ha de ser tramitat com a projecte de llei o no. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 109 vots en contra, 11 vots a favor i 13 abstencions.

Vist el resultat de la votació i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el Decret llei 14/2025 ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei.

Projecte de llei de canvi d'adscripció comarcal i veguerial del municipi d'Aiguafreda (continuació)

200-00012/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació de l'esmena presentada en la tramitació en lectura única del projecte de llei de canvi d'adscripció comarcal i veguerial del municipi d'Aiguafreda.

Abans de començar el debat, permetin-me que saludi l'alcalde d'Aiguafreda, l'il·lustríssim senyor Miquel Parella i Codina; el secretari de Governos Locals i de Relacions amb l'Aran, el senyor Xavier Amor; d'altres autoritats, i ciutadans, veïns i veïnes d'Aiguafreda que avui ens acompanyen en aquest Ple.

D'acord amb l'article 138 del Reglament, i un cop aprovada la tramitació en lectura única en el Ple del passat 2 de juliol, procedim avui al debat final d'aquesta iniciativa legislativa. En acabar el debat procedirem a fer les votacions, i el conjunt de la iniciativa se sotmetrà a una única votació final, tal com disposen els articles 130 i 138.3 del Reglament.

En primer lloc intervindrà el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, que ha presentat una esmena a l'articulat. Posteriorment intervindran la resta de grups parlamentaris, per tal de posicionar-se. El temps d'intervenció serà de cinc minuts per cada grup parlamentari, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus.

A continuació, doncs, per defensar l'esmena a l'articulat presentada, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé; gràcies, president. Consellers, diputats... Bon dia, alcalde. Benvingut, il·lustríssim senyor Miquel Parella, i també tots els representants del consistori d'Aiguafreda. Avui, tal com vam dir en el darrer Ple, com va dir la meua estimada i il·lustre companya osonenca Anna Erra, és un dia històric per a Aiguafreda, perquè passarà a pertànyer a la comarca d'Osona i així es faran efectius aquests vincles existents entre el municipi d'Aiguafreda i la comarca d'Osona.

I en primer lloc vull posar en valor la incansable feina feta pel seu alcalde, en Miquel Parella, que ha sabut escoltar els ciutadans d'Aiguafreda i que no ha parat de treballar fins que s'han fet realitat les demandes dels seus ciutadans. Perquè, alcalde, «escoltar» –«escoltar»– és una paraula clau per a qualsevol bon alcalde, i també per a un bon servidor públic. I crec que vostè això ho ha portat fins al final amb una exemplar consulta ciutadana perquè siguin els veïns d'Aiguafreda qui decideixin el seu destí. Perquè tothom ha de tenir el dret a decidir d'on vol ser. Com diu el seu alcalde, la decisió del canvi, la decisió no l'ha pres ni el Govern ni tampoc l'ajuntament; van ser els veïns del poble que van votar aquest canvi.

I aquí faig un parèntesi per agrair a tota la cambra el seu vot favorable a aquest canvi de comarca, però molt especialment també, doncs, al Partit Socialista i al Partit Popular, que van deixar molt clar que escoltar la voluntat dels ciutadans de Catalunya, en aquest cas els d'Aiguafreda, és una obligació de tot servidor públic. I fins i tot el diputat del Partit Socialista, en Guillem Sánchez, citava Ginestà i ens deia: «Si va ser preciós estimar-te, també ho hauria de ser deixar-se anar de la mà.» Agafem, doncs, la seva paraula per als futurs esdeveniments històrics que hi pugui haver en aquest país.

I bé, aquesta no és una decisió capriciosa. El consistori ho va votar l'any 2022, però va adjuntar una memòria ben treballada, fonamentant els vincles territorials, històrics, econòmics, socials i culturals dels veïns d'Aiguafreda amb Osona. I avui, en segon lloc, vull posar també en valor aquest Parlament, la feina d'aquest Parlament, perquè que avui Aiguafreda passi a formar part de la comarca d'Osona és una realitat que s'ha dut a terme amb un tràmit d'urgència, el de lectura única per accelerar aquest procés i, per tant, avui l'Ajuntament d'Aiguafreda i el Parlament fan

—com ha de ser— que la voluntat dels veïns d'Aiguafreda sigui una realitat. I des de Junts per Catalunya hi serem sempre sempre escoltant les demandes dels ciutadans d'aquest país, del món local, del municipalisme, perquè aquest és el nervi de la nostra nació.

I avui no puc deixar de parlar tampoc de la comarca d'Osona, una comarca oberta que respecta per sobre de tot la voluntat de tots els seus ciutadans. Recordin que no fa ni un any diversos municipis de la comarca van decidir formar part de la comarca del Lluçanès, i els osonencs van escoltar, i avui abracen amb el cor ben obert el nou municipi que se'ls hi afegeix, Aiguafreda, perquè els osonencs ho tenen molt clar, tothom ha de ser d'on vulgui ser. I avui els veïns d'Aiguafreda sentiran més proper que mai —que ja ho era— el mercat de Vic, que és una mica de tots els catalans, també la universitat i tantes altres coses que ja formaven part del seu dia a dia, però mantindrà, tal com volia, la regió sanitària vigent, que ja continuaran sent del Consorci Hospitalari de Granollers, a través de l'àrea bàsica de salut de la Garriga. Aquest punt era important per als ciutadans d'Aiguafreda, ha estat possible gràcies a una esmena de Junts per Catalunya, vull agrair aquí la feina feta per la nostra diputada Anna Erra i també el suport de la resta de partits de la cambra, perquè al final aquesta era la voluntat dels ciutadans d'Aiguafreda. I què no canviarà, avui? Doncs el destí compartit, la C-17, la R3, que no crec que sigui precisament motiu d'alegria, però ja els hi ben asseguro que des de Junts per Catalunya estarem amatents a totes les inversions que necessita el territori d'Osona perquè els seus ciutadans tinguin millor qualitat de vida. No estic segura si voldran abraçar també la boira, tot i que diuen que els osonencs, quan són lluny de casa, la troben a faltar, per tant, això ja ho veurem.

Doncs bé, il·lustríssim senyor Miquel Parella, vostè va manifestar a l'inici de legislatura: «El desig d'Aiguafreda és ser d'Osona aquest mandat.» Doncs, alcalde, dit i fet, avui fem realitat els desitjos dels ciutadans d'Aiguafreda. Avui Aiguafreda pertany a la comarca d'Osona, a la vegueria de la Catalunya Central, i tal com volien, votat en el ple del seu ajuntament, pertanyent encara al Consorci Hospitalari de Granollers. Estic segura que els osonencs faran tot el possible perquè no trobin a faltar al Vallès que tant els ha estimat, però avui els ciutadans d'Aiguafreda seran d'on volen ser.

Enhorabona.

El president

A continuació, els grups parlamentaris que no hi han presentat esmena poden fixar la seva posició. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop Fernández.

Lluïsa Llop Fernández

Gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades, consellers, conselleres..., i evidentment, molt benvinguts el secretari de Governos Locals, l'alcalde d'Aiguafreda, l'alcalde de Viladrau, i també i molt especialment els companys regidors de l'Ajuntament d'Aiguafreda, els companys Salvador, Núria i Cristina, gràcies, perquè en bona part avui som aquí perquè els companys i companyes d'Esquerra d'Aiguafreda, des del primer dia, vau dir que creïeu que Aiguafreda havia de formar part de la comarca d'Osona i, per tant, des del primer dia, des de fa moltíssims anys, heu empès aquest camí i per tant, avui és un dia important, evidentment per a tots els aiguafredencs i aiguafredencques, però també per a vosaltres.

I avui sí que sí, avui és un dia —ho deia la diputada Freixa— és un dia històric, és un dia que tanquem un tema que ve de lluny, un tema que molts veïns i veïnes d'Aiguafreda han tingut durant anys i panys en una reivindicació històrica, una qüestió de justícia territorial i, sobretot, una qüestió de sentit comú. Parlem d'un municipi que fins a dia d'avui ha estat administrativament adscrit al Vallès Oriental, però que

evidentment viu i respira a Osona. És un clar exemple, segurament, d'una adscripció comarcal anòmala. Limita amb cinc municipis dels quals només un Tagamanent, forma part del Vallès Oriental, la resta, Sant Martí de Centelles, Centelles, Seva i el Brull són municipis osonencs. Aquesta és la realitat geogràfica que viu, però també és una realitat social, és una realitat econòmica, és una realitat cultural que fa que Aiguafreda sigui un municipi de frontera que té els seus vincles naturals amb el sud de la plana de Vic.

Les relacions de mobilitat quotidiana, els fluxos laborals, els estudis, el teixit associatiu i fins i tot la continuïtat urbana amb Sant Martí de Centelles són elements que desdibuixen completament els límits comarcals actuals. A més, la història té clars exemples d'aquest lligam amb Osona, aquesta vinculació, com és el bisbat o com és la vegueria. I aquests lligams, malgrat que avui no tenen efectes administratius, continuen vius en la memòria i en la pràctica quotidiana de tots els veïns i veïnes.

De fet, tenim estudis recents sobre àrees funcionals i mercats de treball que apunten clarament cap a aquesta realitat. Aiguafreda forma una àrea cohesionada amb municipis com Sant Martí de Centelles, s'integra plenament en la centralitat que exerceix Vic i el sud d'Osona. Per tant, aquest canvi respon a la voluntat popular, que no deixa de ser fruit de la lògica territorial i funcional que fa temps que s'imposa sobre un mapa administratiu que no correspon.

Aquest canvi d'adscripció, l'adscripció comarcal d'Aiguafreda del Vallès Occidental a Osona, però, no és fruit d'una decisió improvisada. És el resultat d'un procés llarg, rigorós i profundament democràtic. Un procés que es va iniciar l'any 87 i que llavors, fruit de neguit de veïns i veïnes d'haver de fer un canvi d'hospital, del seu hospital de Granollers, que és el que tenen com a referència, a un altre, va generar un neguit que va fer que en aquella ocasió els veïns decidissin continuar al Vallès Oriental. I en tot cas, aquí sí que vull fer un incís, diputada Freixa. Vostè sap perfectament que l'esmena que vostès presenten, i que hi votarem a favor, bàsicament per un tema de neguit dels veïns i veïnes, no té res a veure amb que aquesta llei provoqués que hi hagués un canvi de regió sanitària o d'adscripció de l'àrea bàsica de salut. Això són uns canvis absolutament taxats per lleis que requereixen una proposta formal del municipi de canviar específicament aquella regió sanitària o aquella àrea bàsica, no depèn de que estem fent un canvi comarcal. En tot cas, hi insisteixo, nosaltres hi donarem suport, bàsicament per no generar un neguit als veïns i veïnes d'Aiguafreda, però hi insistim, no té cap pes sobre el canvi perquè específicament s'ha de complir amb la llei, fer la proposta formal..., haurien d'haver fet un informe tècnic del CatSalut, una aprovació per decret, i per tant, aquest canvi no provoca aquest canvi sanitari. En tot cas, hi insisteixo, hi donarem suport per un tema de tranquil·litat dels veïns i veïnes.

I el que sí que compartim, diputada Freixa, és que aquest procés és un procés eminentment i clarament democràtic, on la ciutadania, al maig del 22, en un quaranta-cinc per cent va participar i més del seixanta per cent van decidir que volien canviar de comarca. Aquest és un clar exemple on les institucions fan cas al que està reflectint la ciutadania i entenem que és un procés del que hauríem d'agafar exemple perquè això hauria de ser així: quan els veïns, amb una decisió motivada, raonada, prenen una decisió, les institucions hauríem d'escoltar.

En tot cas, des d'Esquerra Republicana, per democràcia, per un sentit absolutament pulcre (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) del que han decidit els aiguafredencs i aiguafredenques –i acabo, president– i perquè tot el sentit que Aiguafreda formi part d'Osona, perquè és la seva realitat urbana, social, de veïnatge i econòmica, donarem suport al canvi d'adscripció comarcal i veguerial i celebrem que en aquesta votació Aiguafreda passi a ser un nou municipi a partir d'avui mateix de la comarca d'Osona.

Enhorabona als veïns i veïnes.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, president, autoritats, veïns d'Aiguafreda... Avui culminem l'últim tràmit parlamentari del projecte de llei de canvi d'adscripció comarcal i veguerial del municipi d'Aiguafreda. Com ja vam tenir l'ocasió d'expressar fa unes setmanes durant el debat sobre la tramitació en lectura única, des del Partit Popular veiem amb bons ulls aquesta modificació, i ho veiem amb bons ulls perquè entenem que hi ha motius sòlids, racionals i ben justificats que donen sentit a aquest canvi d'adscripció comarcal.

En primer lloc, aquest canvi respon a la voluntat democràtica i legítima expressada pel ple de l'Ajuntament d'Aiguafreda, que va aprovar aquest canvi de manera majoritària, i que també compta amb el suport dels veïns i veïnes del municipi que fa temps que reclamen aquest encaix territorial més coherent amb la seva realitat quotidiana, tal com es va expressar també clarament en la consulta celebrada el 29 de maig de 2022 –consulta celebrada d'acord amb la legalitat establerta, senyora Freixa.

En segon lloc, hi ha una qüestió de lògica territorial i de coherència geogràfica i històrica, i és que Aiguafreda manté vincles molt més estrets amb la comarca d'Osona que no pas amb el Vallès Oriental. Això es fa evident en molts aspectes, des de la seva integració en el bisbat de Vic, la prestació de serveis de manera conjunta a través de la Mancomunitat de la Plana o els fluxos de mobilitat i comercials que es generen. Per a la majoria de veïns, Vic i Osona són el seu espai de referència natural en termes tan socials com administratius.

I en tercer lloc, hi ha un factor emocional i d'identitat que no podem ignorar. Les persones no només viuen en un territori, sinó que també se'n senten part. I la gent d'Aiguafreda se sent més propera, per tot el que ha exposat, a la comarca d'Osona. Aquest canvi no només és un gest administratiu, sinó també un reconeixement i una validació d'aquesta proximitat que es viu a diari en tots els aspectes de la vida quotidiana pels veïns del municipi.

Ara bé, com ja vaig exposar en la intervenció anterior fa dues setmanes, aquest debat també ens ofereix una oportunitat per posar sobre la taula algunes mancances greus que arrossega la comarca d'Osona i que no es poden continuar obviant. Perquè una comarca no només és una divisió administrativa, és un espai on la gent viu, treballa, estudia i fa créixer el seu projecte de vida. I per poder garantir la qualitat de vida calen serveis públics a l'alçada. I la realitat és que Osona està patint una pressió demogràfica creixent. Any rere any augmenta la població, però no l'increment de serveis públics. Ens trobem amb uns serveis públics saturats, amb mancances estructurals que afecten directament el benestar de la ciutadania de la comarca, i aquestes mancances es veuen reflectides tant en els serveis sanitaris, en l'educació, el transport públic o la seguretat ciutadana. Per això reclamem més recursos i una millor planificació, per garantir que l'Osona del futur no es converteixi en una comarca desbordada, sinó en una comarca cohesionada i amb serveis públics de qualitat.

I permeteu-me acabar fent un agraïment. En primer lloc, a la nostra regidora del municipi d'Aiguafreda, la Lydia Remon, i després a tots els nostres regidors i membres a la Catalunya interior, perquè sovint hem de defensar les nostres idees i el nostre projecte polític en condicions molt difícils. A Taradell, ben a prop d'Aiguafreda, el nostre candidat va ser objecte de pintades i d'amenaces; a Vic jo mateix he viscut intents d'agressió i d'insults mentre feia campanya electoral. En algunes ocasions ens ha estat literalment impossible fer campanya electoral i fer política en igualtat de condicions amb la resta de partits polítics. Alguns ajuntaments, encara a dia d'avui, ens deneguen permisos per instal·lar parades informatives, i quan les podem fer, massa vegades hem de suportar actes vandàlics, insults i coaccions per part dels ra-

dicals de sempre. I tot això no és només un atac al Partit Popular, sinó a la pluralitat democràtica que hauria de garantir-se a cada racó de Catalunya.

Però, malgrat tot, nosaltres hi som, continuem al peu del canó treballant amb la màxima convicció, amb respecte, però també amb fermesa. Perquè també a la Catalunya interior i a Osona hi ha gent que se sent representada pel nostre projecte i mereixen que se'ls escolti i que se'ls respecti. Per això avui celebrem l'entrada d'Aiguafreda a la comarca d'Osona, és un pas coherent, necessari i que farà millor la vida dels seus habitants, i també és una oportunitat per reivindicar la pluralitat política, la millora dels serveis públics i per defensar que a tot arreu es puguin defensar totes les idees amb llibertat i amb respecte.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Gracias, presidente. *Conseller*, señores diputados, señores del público... Tal y como comentamos en el Pleno celebrado hace tres semanas, VOX propone la supresión de los consejos comarcales. Es una administración sin competencias propias, como queda en evidencia con la lectura de la Ley 6/1987 y sus modificaciones posteriores, que la regulan, y, en concreto, en su artículo 25, al que también hice mención en mi intervención anterior. Las únicas competencias que tienen las comarcas son las que les puedan delegar las administraciones públicas que sí se regulan en la Constitución española, como son los municipios, las provincias o la Generalitat. Y parece –parece– que estos préstamos de competencias tienen como finalidad principal justificar la existencia de las comarcas para intentar disimular lo que en realidad son: meras agencias de colocación de políticos de segundo o de tercer nivel o cementerios de elefantes, de políticos en retirada. Todo ello, por supuesto, pagado con los impuestos de los ciudadanos catalanes.

Desde VOX creemos que hay que ser muy cuidadosos con el uso que se da al dinero público, que debe dedicarse fundamentalmente a cubrir las necesidades básicas de los ciudadanos, como sanidad, educación, seguridad o vivienda, y para nada al gasto político, como es el caso. En un contexto en el que hay tantos españoles que lo están pasando muy mal y no pueden llegar a final de mes, nuestros gobernantes deberían dar ejemplo y recortar drásticamente el gasto improductivo, y especialmente el gasto político.

Desde VOX invitamos a los partidos políticos a que se hagan las preguntas que se hacen habitualmente los departamentos de control de costes de las empresas, especialmente cuando las cosas no van bien, ¿no? Por ejemplo, ¿qué pasaría si se suprimiesen los consejos comarcales y se devolvieran las competencias prestadas a las diputaciones provinciales, a los ayuntamientos o a la propia Generalitat, competencias que les han prestado, a nuestro juicio, para justificar su existencia? O ¿en qué se verían afectados los servicios públicos básicos de los ciudadanos si se suprimieran? Pues seguramente en nada –nada. Nadie lo iba a notar, salvo las personas que viven de ellos, por supuesto. Por lo que, siguiendo el ejemplo anterior, identificado un coste del que se puede prescindir sin consecuencias relevantes –los consejos comarcales–, lógicamente, en buena lógica, estos deberían ser suprimidos. (*Alguns aplaudiments.*)

Como ya comentamos en mi intervención anterior, el gasto de los consejos comarcales el año 2023, el último del que hemos podido obtener datos, fue de 811.910.000 euros, de los que 207.260.000 euros lo fueron en gastos de personal. Bien. ¿Cuántos de estos 811 millones se destinaron al propio funcionamiento de estos entes innecesarios o a gastos prescindibles o improductivos? Aunque es un dato que no se nos ha facilitado, estamos seguros de que son decenas y decenas de millones de euros cada año, que deberían dedicarse a cosas más útiles para los ciudadanos.

Por tanto, desde VOX nos reiteramos en que el debate no debería estar en si el municipio de Aiguafreda se adscribe a uno u otro consejo comarcal; creemos que eso no es lo importante. Nosotros animamos a los municipios catalanes a que colaboren en la reducción de la burocracia y del gasto en entes públicos improductivos como los consejos comarcales. Para ello, les animamos a que propongan a este Parlamento, no un cambio de comarca, que, como he dicho, no es importante, sino salirse de la comarca en la que están y que el dinero ahorrado se entregue a los propios municipios para que puedan dedicarlo a los servicios que los vecinos de verdad necesitan.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el... Aquí tenia la diputada... Molt bé. (*Veus de fons.*) Sí, sí. El diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots, especialment, alcalde, alcaldessa, regidors, secretari. Bé, avui culminem el que és aquest canvi d'adscripció comarcal d'Aiguafreda a la comarca d'Osona. I el que avui finalitza no és només la redefinició d'un límit sobre un mapa, sinó l'expressió de com les institucions públiques responen a una voluntat ciutadana àmpliament expressada i a una realitat social, econòmica i territorial que s'ha anat imposant de manera natural per damunt de qualsevol procediment artificial administratiu. Reiterem, doncs, avui, de nou, el nostre suport i compromís.

Aiguafreda, des de fa dècades, és un municipi de frontera a cavall entre les comarques del Vallès Oriental i d'Osona. Però, quan mirem més enllà del mapa administratiu, el que veiem és que a la vida real de la gent la majoria dels serveis que utilitzen, les escoles, el teixit associatiu, les activitats culturals, les esportives i comercials, la mobilitat laboral i, en definitiva, aquella identitat col·lectiva d'Aiguafreda giren de manera natural cap a la plana de Vic, cap a Osona. És un exemple paradigmàtic que el que seria el mapa de la vida, allò que realment construeix vincles, identitat i serveis, vagi sempre un pas per davant del mapa de l'Administració. Pau Vila ja va recollir a la divisió comarcal dels anys trenta aquesta lògica de relacions que avui, gairebé un segle després, continua plenament vigent i fins i tot reforçada.

Ara bé, la transcendència d'aquest canvi va més enllà de la lògica territorial o funcional. El que fa especialment rellevant el cas d'Aiguafreda, i que el converteix en un autèntic model a seguir, és el procés democràtic i participatiu que l'ha fet possible. Un procés que ha combinat la representació institucional i la participació directa amb una consulta i un acord per unanimitat del ple municipal. Això és una mostra de responsabilitat, de consens i de respecte envers la sobirania popular local. I, senyora Freixa, aprofito per posar en valor que avui estiguin molt d'acord amb que hi hagin consultes populars. Jo li recordaria que els veïns de la Garriga també volen una consulta, en aquest cas sobre l'aigua pública, i que la seva alcaldessa, alcaldessa de Junts, els hi nega, al·legant precisament els mateixos arguments que el 9-N.

Permeteu-me, però, aprofitar aquesta fita, la d'Aiguafreda, per fer una reflexió de més abast. El cas d'Aiguafreda, deia, ens aporta una lliçó positiva de coherència territorial i d'actualització institucional, però també posa en evidència les mancances, les rigideses i les inèrcies del nostre model d'organització territorial. Vivim encara massa sovint amb una arquitectura administrativa pensada per a una altra època, que no sempre respon a la complexitat i a la diversitat del que són les realitats socials i territorials d'aquest segle XXI. El fet de que avui hàgim de recórrer a lleis singulars i procediments parlamentaris extraordinaris per corregir situacions que per a la ciutadania resulten òbvies posa de manifest que el nostre sistema necessita una reforma profunda i valenta.

Catalunya afronta avui reptes d'una gran envergadura: la digitalització, la mobilitat laboral i residencial, l'emergència climàtica, el repte de l'habitatge digne, el despoblament rural, la demanda de serveis públics de qualitat arreu del territori. Aquests desafiaments no poden ser abordats amb eines ni marcs institucionals heretats d'una Catalunya analògica, pensada per a una realitat que ja no existeix. Cal, i és urgent, un nou pacte institucional que articuli tres grans eixos: un finançament estable i suficient, que, afortunadament, està en tràmit a aquest Parlament; una nova llei de governs locals amb competències clares, i una llei d'organització territorial flexible, que posi al centre les persones i els seus drets i no pas els límits rígids dels mapes.

Per això, apostem decididament perquè la participació ciutadana, la consulta i la democràcia directa esdevinguin elements estructurals del nou model de governança local. Cal passar d'una democràcia intermitent a una democràcia contínua, on els municipis siguin autèntics motors d'innovació, de cohesió, d'inclusió i de transformació social. No podem limitar-nos a posar pedaçs o a resoldre excepcions, sinó que hem de transformar el sistema per donar resposta als nous temps. Necessitem una onada de descentralització i d'apoderament real del món local, perquè és en els pobles i ciutats on es juguen bona part de les grans respostes als desafiaments dels nostres temps.

En definitiva, donem suport al canvi d'adscripció comarcal i veguerial d'Aiguafreda perquè és just, coherent, arrelat i plenament democràtic, perquè respon a una realitat social i territorial inqüestionable i, sobretot, perquè neix de la lliure decisió de la seva ciutadania. Per tot això, el nostre vot tornarà a ser favorable.

I finalment, deixeu-me dir, en nom dels Comuns, que aquest Parlament ha de saber aprofitar processos com aquest per fer avançar tot el país cap a un model de governança local més participatiu, més flexible i més adaptat als reptes reals del segle XXI. Ens cal una nova descentralització cap al món local.

I acabo, president. Parafrasejant Els Catarres, li diem a Aiguafreda avui: «Ei!, que tu i jo venim de baix de tot / i el que tenim ens ho guanyem a pols, / que això nostre no és un cop de sort.»

Salut i bon treball.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada i Cañón.

Laia Estrada Cañón

Bé; doncs, en primer lloc, volem saludar l'alcalde d'Aiguafreda, els altres representants del consistori, veïns i veïnes que ens estan seguint també. Tornem a parlar del seu municipi, situat a l'extrem occidental del Montseny. I, per descomptat, la CUP donarem suport a aquest canvi d'adscripció comarcal del municipi a la comarca d'Osona, perquè està motivat perfectament. Són vincles territorials, històrics, econòmics, socials i culturals que són objectius i que, per tant, doncs demostren la idoneïtat d'aquest canvi d'adscripció. De fet, per posar un exemple molt concret, resultarà molt lògic que Aiguafreda i Sant Martí de Centelles, que formen part de la mateixa àrea urbana, ara, doncs, també formin part de la mateixa comarca. Però, sobretot –i això ho vam dir en el passat Ple de principis de juliol–, la raó per la qual la CUP donem suport a aquesta proposta és perquè emana d'un mandat popular i, per tant, això s'ha de respectar, no hi ha una altra...

Recordàvem també a principis de juliol que a finals dels vuitanta, amb la llei del 87 que restablí les comarques, es va fer aquella primera consulta sobre l'adscripció comarcal, i la gent va votar a favor de pertànyer al Vallès Oriental, bàsicament perquè donava accés a l'Hospital de Granollers, i en aquell moment, doncs, tampoc existia l'Hospital General de Vic. I això ens portava a una reflexió, que és que la

divisió comarcal va ser suprimida pel franquisme en pro de les impositcions de les diputacions provincials. Posteriorment, com deia, el 87 es va recuperar aquesta divisió comarcal. Aquesta divisió en diputacions provincials forma part o és conseqüència de la reestructuració que el nacionalisme espanyol va fer de l'Estat al segle XIX, i quan Franco ho torna a imposar, doncs, això forma part d'una maniobra d'homogeneïtzació espanyolista. Una mica el mateix que estan intentant fer el Partit Popular i VOX espanyolitzant el nom de la capital del País Valencià, València, traient-li l'accent i tancant la e, però..., en fi.

Aquesta divisió per províncies no respon a l'organització territorial històrica del nostre país, que són les vegueries –i a aquesta qüestió m'hi referiré més endavant. Però, de la mateixa manera que ara es parlava de que el que s'ha de fer és suprimir les comarques, nosaltres el que diem és: no, no, el que hem de fer és suprimir aquestes diputacions provincials –si hi ha un cementiri d'elefants, són les diputacions provincials–, i tots els diners que ens estalviaríem. Però això no, eh?, diputats i diputades de VOX, això no. Per què? Perquè és la divisió que emana d'aquesta lògica espanyolista homogeneïtzadora. Però, si volen estalviar recursos, abolim les diputacions.

Bé, reprenent el tema que ens ocupa, posteriorment hi va haver un consens clar entre tots els partits que s'havia de fer una nova consulta. A tall anecdòtic, també recordàvem que aquesta s'havia de fer el 2017, però que els hi van demanar que ho posposessin per no fer-ho coincidir amb el referèndum l'U d'Octubre. I això ens porta inevitablement a una altra reflexió que també s'ha posat sobre la taula avui aquí, que és la importància de permetre que els veïns i les veïnes puguin decidir canviar les seves adscripcions comarcals o puguin exercir el seu dret a l'autodeterminació si així ho decideix la majoria de la població. I aquí, en aquest país, hi ha una majoria clara a favor del dret a l'autodeterminació; hi ha una majoria clara a favor del dret a l'autodeterminació, però en canvi no se'ns permet decidir sobre el nostre futur. Quan l'hem volgut exercir, ens han colpejat, ens han multat, ens han criminalitzat i, fins i tot, ens han empresonat. Prego als representants d'Aiguafreda, als veïns que ens segueixen, que em disculpin si ens n'anem massa del tema, però ens resulta difícil no posar sobre la taula la contradicció de quan es vol respectar la voluntat popular i quan no.

Per últim, amb relació a l'esmena de Junts per Catalunya, doncs hi votarem a favor. Compartim que no hauria estat necessària, però hi votarem a favor.

I per últim, no volíem acabar sense fer una darrera reflexió. I és que, quan parlem de l'ordenació territorial en vegueries, nosaltres hem de qüestionar l'artificialitat de la vegueria de la Catalunya Central. Per què ho diem? Perquè els mateixos motius pels quals Aiguafreda passa a Osona –les relacions econòmiques, socials i històriques– són molt homologables als que motivarien fer una vegueria, com a mínim, amb Osona, el Lluçanès i el Ripollès, que seria l'Alt Ter. I això és una feina que queda per fer amb el desenvolupament de l'ordenació per vegueries i que avui volíem aprofitar per posar sobre la taula.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

En un món on les grans decisions sovint es prenen des de dalt, malgrat que qui les pateix sigui el ciutadà ras, la vostra consulta és un exemple de democràcia directa, el dret dels veïns i el deure de l'Administració, que ha permès esbrinar l'opinió del poble i fer-la valer per damunt de divisions territorials traçades en despatxos allunyats de la realitat i de la voluntat popular.

Custodiat per muntanyes, el municipi d'Aiguafreda sempre ha tingut una connexió profunda amb Osona; de fet, va romandre sota l'àmbit històric i eclesiàstic de Vic durant segles. Això va generar relacions comercials, socials, culturals, lúdiques, esportives, que han perviscut fins avui. Un vincle intens que ara, amb aquest projecte de llei, es veu reforçat i reconegut.

L'exemple d'Aiguafreda demostra que el poble té potestat per decidir i per revertir adscripcions territorials indegudes, com la que pateix Catalunya, annexionada per dret de conquesta a la nació castellana, rebatejada avui amb el sobrenom d'Estat espanyol. De la mateixa manera que Aiguafreda ha corregit l'anomalia, els catalans, tard o d'hora, reconquerirem la nostra terra.

Visca Aiguafreda i visca Catalunya!

El president

I finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Antoni Poyato Rodríguez.

Antoni Poyato Rodríguez

Gràcies, president. Conselleres, consellers, diputats i diputades, il·lustríssim senyor alcalde, autoritats, veïns d'Aiguafreda, avui és un d'aquells dies en què el Parlament connecta amb la realitat de la gent. Avui fem una cosa senzilla en aparença, però molt important en el fons: donem resposta a una pregunta clara, arrelada i sentida. Aprovem una llei que diu que Aiguafreda passarà a formar part d'Osona. I això, més que una línia nova als mapes, és una manera de reconèixer com viu la seva gent, amb qui es relaciona i com se sent.

El dia 29 de maig de l'any 22, els veïns i veïnes d'Aiguafreda van parlar clar. Amb una participació significativa, el quaranta-cinc per cent del cens i una majoria, el 60,6 per cent, van expressar que volien ser part d'Osona, una mostra clara de participació local i de democràcia local.

Però aquesta no és una idea nova, Aiguafreda fa temps que se sent vinculada a Osona. Ja al segle IX, quan es va consagrar l'església de Sant Martí, ja formava part d'aquest territori. També hi era als mapes de l'Edat Mitjana i fins i tot al decret de Nova Planta. L'any 87 va quedar assignada al Vallès Oriental, però amb els anys les coses han canviat.

Aiguafreda, situada a les portes del Montseny, en un entorn natural protegit, es troba a cavall de la vall del Congost, tocant a municipis com Centelles, el Brull o Seva, tots ells d'Osona. Aiguafreda no és només un punt al mapa; és un poble amb vida, amb trajectòria, amb compromís amb el seu entorn i amb la seva gent.

Aiguafreda ha teixit uns vincles profunds amb la comarca osonenca a través de la cultura, l'associacionisme i la manera de viure. Les seves entitats culturals, socials, participen a la vida de la comarca. Les seves fires, com la Fira d'Artesans o la Festa Major, mobilitzen els veïns de tot Osona. La seva aposta per un model de poble sostenible i arrelat al territori encaixa plenament amb els valors i la manera de fer de la comarca. I el dia a dia ho confirma: els joves van a l'institut de Centelles, la gent va a comprar al mercat de Vic, els serveis d'aigua, les entitats, les activitats culturals estan totes elles connectades amb Osona. Hi ha una contradicció clara: viuen com a Osona, però no hi són al mapa.

I això és una cosa que avui corregirem. Una decisió que té una part tècnica, sí, és veritat, però sobretot té una dimensió humana, democràtica i institucional. I el nostre grup hi votarà a favor. I ho farem amb orgull, perquè aquesta és la política que defensem: útil, arrelada, que escolta el territori però que dona solucions concretes. Reconèixer Aiguafreda com a municipi d'Osona no és un caprici; és reconèixer una realitat viscuda, una vida quotidiana, uns vincles socials i una manera de fer.

I tot aquest procés s'ha fet bé, amb estudis tècnics, amb consultes obertes i sobretot amb un acord polític: el ple municipal hi va votar a favor per unanimitat, la Co-

missió de Delimitació Territorial també hi va donar llum verda. I això és una mostra de que les coses, quan es fan bé, quan es fan amb rigor, escoltant la gent, funcionen.

També hem tingut en compte especialment l'àmbit sanitari. El Grup de Junts ha presentat una esmena que garanteix que de moment Aiguafreda continuarà adscrita a l'àrea sanitària de la Garriga, Granollers i la regió Metropolitana Nord, sense perjudicar l'atenció dels pacients. Des del nostre grup hi estem d'acord. És una mesura raonable, respectuosa amb la decisió del veïnat, que preserva la qualitat i la continuïtat dels serveis sanitaris. Ens sembla una proposta responsable, que aporta seguretat i confiança, i no entrarem en cap tipus de polèmica.

Permeteu-me acabar amb una reflexió més personal. Aiguafreda ja era d'Osona amb el cor i en la pràctica, i avui ho serà també a nivell administratiu. I això ha estat possible gràcies a la constància del poble i a la voluntat del Parlament de fer política amb sentit comú, amb escolta i amb respecte. Com deia un veí d'Aiguafreda, mai havíem deixat de ser-ho, només ens faltava que ens ho reconeguessin. Avui no esborrem res, avui ho cosim millor i avui fem país des de la proximitat.

I per tot això el nostre grup hi votarà a favor, amb coherència, amb responsabilitat, però també amb emoció. Perquè aquesta llei respecta la voluntat del territori, reconeix la realitat viscuda i posa les institucions al servei de la gent. Els límits poden ser administratius, però la pertinença és humana, i avui Aiguafreda serà d'Osona.

Gràcies.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabades les intervencions, doncs, procedim ara a les votacions.

En primer lloc... *(Remor de veus.)* Els prego la seva atenció. En primer lloc, votem l'esmena presentada pel Grup Parlamentari de Junts, d'addició d'una disposició addicional tercera.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 121 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Tot seguit votem ara les parts del text del projecte de llei que no han estat esmenades.

Ateses les votacions separades que han demanat els diversos grups parlamentaris, votem primer els articles 2.2 i 3.2.

Comença la votació.

Aquests articles han estat aprovats per 109 vots a favor, cap vot en contra i 23 abstencions.

Seguidament votem la resta del text del projecte no esmenat.

S'inicia la votació.

El text del projecte no esmenat ha estat aprovat per 121 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

I finalment, d'acord amb els articles 130 i 138.3 del Reglament, procedim a la votació final sobre el conjunt de la iniciativa, que inclou les correccions lingüístiques.

Comença la votació.

El projecte de llei de canvi d'adscripció comarcal i veguerial del municipi d'Aiguafreda ha quedat aprovat per 121 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Se suspèn la sessió, que reprendrem a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i deu minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la

secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seuen la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball i la consellera d'Igualtat i Feminisme.

El president

Es reprèn la sessió.

Abans de continuar amb l'ordre del dia, els he de comunicar una nova delegació de vot. El diputat Pere Lluís Huguet i Tous, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, ha delegat el seu vot en el diputat Juan Fernández Benítez per a la sessió d'aquesta tarda i de demà dijous. Així mateix, els informo que la diputada Núria Navarro Hurtado, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha retirat la seva delegació de vot per a la sessió de demà, 24 de juliol.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la justícia a Catalunya (posposada)

302-00142/15

Així mateix, els informo que el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya ha sol·licitat, d'acord amb allò que disposa l'article 85.2 del Reglament, que la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la justícia a Catalunya sigui posposada per a una propera sessió plenària. Per aquest motiu, i atès que tots els grups parlamentaris ja n'han estat informats, el punt vint-i-dosè de l'ordre del dia, corresponent a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política econòmica i el sector turístic, se substanciarà a continuació del punt 21, de tal manera –i aquesta és la idea força– que la sessió s'aixecarà demà al migdia. No hi haurà sessió de tarda. (*Remor de veus.*) Ho hem traduït en termes comprensibles. (*Rialles.*) Veia que no reaccionaven i, finalment, han reaccionat.

El cinquè... El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques públiques per afrontar el repte de l'envelliment. És presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Mónica Ríos... (*Alguns diputats fan unes observacions de disseny.*) Ah, no? (*Veus de fons.*) Ah, sí, clar. Ostres, és veritat, ja m'havia avançat. Encara no, doncs. (*Rialles.*)

Proposició de llei de modificació de la Llei 5/2008, del dret de les dones a erradicar la violència masclista (debat de totalitat)

202-00054/15

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat, efectivament, de la proposició de llei de modificació de la Llei 5/2008, del dret de les dones a erradicar la violència masclista. En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindran els dos grups parlamentaris proposants per un temps màxim de set minuts, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus. Té, doncs, la paraula en primera instància, en primer terme, per representar el Grup Parlamentari PSC i Units per Avançar, la diputada senyora Sabrin Araibi Marachi.

Sabrin Araibi Marachi

Gràcies, president. Consellera, diputats i diputades... Vull començar donant la benvinguda a les membres del Consell Nacional de les Dones de Catalunya que avui ens acompanyen, a l'entitat Veus Gitanes, al grup Antígona i també a la resta d'en-

titats que no hi són presents però sabem que estan seguint aquest debat amb molt d'interès.

Avui ens trobem davant d'un debat de fons, un debat que ens interpel·la com a representants institucionals, però també com a societat. La violència masclista no és una suma de casos aïllats ni un problema de l'àmbit privat. És una xacra estructural que travessa les esferes de la vida de les dones i que posa en qüestió dia rere dia la qualitat democràtica del nostre sistema.

Catalunya no n'és una excepció. Les dades continuen sent alarmants: les denúncies augmenten, però també ho fa la complexitat de les violències que es denuncien. Cada any desenes de dones són assassinades o intenten sobreviure a violències constants, que van des de les més evidents fins a les més subtils, de les que es poden comptabilitzar a les que queden invisibilitzades. I, si en sabem més, si avui podem posar nom a formes de violència que fa uns anys ni tan sols eren reconegudes, és precisament gràcies al treball persistent del moviment feminista, de les víctimes i de les professionals que les han acompanyat.

Aquest és el context en què es fa imprescindible reformar la Llei 5/2008, del dret de les dones a erradicar la violència masclista. Una llei que va ser pionera, que va marcar un abans i un després, però que després de més de quinze anys necessita ser actualitzada, reformulada i ampliada per fer front a una realitat que també ha canviat. La modificació de la Llei 5/2008 baixa a la realitat del dia a dia de les dones i del seu entorn, i incideix en facilitar els mecanismes a les administracions públiques perquè puguin prestar d'una forma més àgil i efectiva el servei que les dones necessiten.

Amb l'experiència acumulada s'han pogut detectar els punts dèbils de la llei a l'hora de desplegar les polítiques públiques. I, amb aquesta proposta de modificació, eliminem obstacles i reconeixem nous drets. A més, aquesta proposta de modificació és també una reivindicació política clara. El feminisme és el puntal de la democràcia, i per això dona resposta en el moment actual, en què els discursos negacionistes de la violència masclista no només ataquen els drets de les dones, sinó que generen un ecosistema perillós per a les seves vides.

Aquesta proposta de modificació neix en aquest context. I vull aprofitar aquest moment per agrair al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana el seu compromís i col·laboració en la construcció compartida d'aquest text, i especialment a la diputada Tània Verge. També donar les gràcies al Marc i la Lara, tècnics dels dos grups parlamentaris, pel treball minuciós i imprescindible que han fet.

Aquesta modificació, entre d'altres, presenta canvis en aspectes fonamentals del sistema de protecció, reparació i reconeixement de drets. I em centraré en els següents. En primer lloc, s'elimina un dels obstacles més cruels del sistema. Fins ara, les mares que havien perdut els seus fills i filles assassinades pels seus agressors com a forma extrema de violència vicària havien d'esperar anys per accedir a una indemnització reconeguda legalment. Ara, amb aquesta modificació, les indemnitzacions es podran percebre des del primer moment. Aquest és també un pas endavant en l'enfocament dels drets de la infància, perquè situem els infants com a subjectes de protecció en si mateixos.

A més, s'introdueix una nova mesura de reparació. Es reconeix el dret de l'entorn social o familiar de la víctima mortal a rebre una indemnització per cobrir les despeses de sepeli, trasllat o repatriació del cos. És una resposta pensada per a situacions d'extrema vulnerabilitat, especialment en contextos de repatriació del cos, i que garanteix que aquest suport econòmic s'activi de manera immediata.

En segon lloc, la reforma millora la definició i la classificació dels feminicidis. Aquesta modificació ens permetrà tenir registres més complets i ajustats a la realitat, perquè sabem que el que no es registra no existeix i el que no existeix no es protegeix.

En tercer lloc, també cal destacar l'abordatge de les violències digitals, una realitat que ja forma part de la vida quotidiana de moltes dones, especialment les més jo-

ves. Amb aquesta reforma, aquestes formes de violència deixen de ser tractades com a fenòmens aïllats o menors, i passen a ser reconegudes com una forma específica de violència masclista.

En quart lloc, també es milloren la coordinació interdepartamental i la cessió de dades, que permeten que els sistemes de protecció i reparació funcionin d'una manera molt més eficient, integrada i àgil. També s'estableixen garanties de protecció i suport per part de les administracions a les entitats i defensores dels drets de les dones, mesures en l'àmbit de l'ensenyament universitari i el tractament de la informació, entre d'altres.

Incorporem un canvi de gran rellevància: la modificació de l'article 73 de la llei, que fins ara contenia una formulació que estigmatitzava el poble gitano. Aquesta referència, que vinculava de forma generalitzada el poble gitano amb la violència masclista, era injusta, racista i profundament antigitana. Aquest canvi dona resposta a una reclamació legítima, formulada des de fa anys per les entitats gitanes i les activistes feministes gitanes, principalment l'entitat Veus Gitanes, que han denunciat com aquest article contribuïa a la criminalització d'un poble sencer i invisibilitzava la seva pròpia lluita feminista. Avui, amb aquesta modificació, avancem també en l'antigitanisme de gènere, i ho fem amb responsabilitat institucional i amb voluntat de reparar.

I és en aquest context de millora i ampliació de drets que arriba una esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de VOX. Quina sorpresa! Una esmena que no pretén revisar, sinó derogar; que no planteja cap millora, sinó que proposa tirar enrere, quan la societat ens reclama avançar, i que, un cop més, demostra que el seu interès no és la protecció de les dones, sinó l'erosió constant dels consensos bàsics en matèria de drets i llibertats. Votar a favor de l'esmena a la totalitat és votar en contra de la reparació de les víctimes; és votar per mantenir obstacles burocràtics, per negar l'existència de formes de violència com la vicària o la digital, i per seguir permetent que moltes dones quedin fora del sistema de protecció. És un acte de negació política, jurídica i social, que no ens podem permetre com a societat.

Aquest Parlament té avui l'oportunitat de refermar el seu compromís amb els drets de les dones i amb la lluita contra la violència masclista. Rebutgem aquesta esmena a la totalitat amb tota la contundència, i fem costat amb orgull a una modificació que amplia drets, que repara i protegeix. Per les que ja no hi són, per les que hi són i per les que vindran, perquè només hi ha una manera d'avançar: amb valentia, amb memòria i amb feminisme.

Moltes gràcies.

El president

I, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada honorable senyora Tània Verge i Mestre.

Tània Verge Mestre

Gràcies, president. Bona tarda a tothom i especialment a les entitats feministes que ens acompanyen i companyes expertes també.

Cada proposició de llei té una intrahistòria. La diputada Sabrin Araibi ha fet els trets principals del contingut de la PL. Permeteu-me explicar també part d'aquesta intrahistòria, que està en l'origen d'aquesta proposició de llei que presentem avui dos grups parlamentaris, però que va ser inicialment registrada el mes de març per Esquerra Republicana en solitari.

La vam començar a redactar a finals del 2024 –i moltes de les que esteu aquí entendreu el drama, la magnitud de la tragèdia–, arran d'una situació dolorosa que havíem viscut també des del Govern, al primer Departament d'Igualtat i Feminismes. Davant l'assassinat d'un menor, al trobar-se també el pare mort, però presumptament assassinat pel pare, vam anticipar que la investigació s'allargaria en el temps i que, per tant, això impediria al Departament d'Igualtat i Feminismes poder fer front

a aquesta indemnització i ajudar la mare. Tindria, per tant, un cost afegit, un dolor afegit.

És, doncs, una qüestió de justícia i de diligència, que aquest ajut es pugui concedir tan bon punt la família pot recuperar el cos, no pas quan clou la investigació. I aquest només era un exemple de la necessitat de modificar la llei, de com l'eficàcia de la llei, si no concretava algunes coses, malgrat els avenços incorporats en la pròpia llei i d'altres que s'havien incorporat sigui via llei d'acompanyament de pressupostos, decrets lleis, etcètera, no tenia la mateixa fortalesa. Per això defensem ara poder-ho tramitar per urgència extraordinària i poder donar, doncs, aquesta sortida més àgil, més eficaç, a allò que preveuen les disposicions o el que s'incorpora de nou.

També és de justícia que, a més dels fills menors de vint-i-sis anys, puguin rebre una indemnització altres familiars que depenguessin econòmicament de la dona assassinada. O és de justícia equiparar la indemnització que reben les mares pels assassinats dels seus fills o filles per violència vicària amb la que reben els fills orfes de mare per feminicidi. També és de justícia que el Govern cobreixi el cost d'un servei especialitzat de neteja de l'escenari del crim, que molt sovint és el domicili familiar. O també és de justícia que la llei pugui simplificar l'accés a altres ajuts indemnitzatoris, com és la gratuïtat dels estudis universitaris per a dones que han patit violència masclista més enllà de l'àmbit de la parella, com és el matrimoni forçat, el tràfic i la mutilació genital femenina, que també vam introduir la passada legislatura.

Aquesta intrahistòria, doncs, té en una part l'origen de voler reparar més i millor els danys causats per unes violències que són estructurals, fer-ho de manera més àgil.

I la segona intrahistòria d'aquesta proposició de llei –i les companyes que esteu a la tribuna ho teniu claríssim– és que la modificació del 2020 va ser molt potent. Va ser un canvi de paradigma. La va fer pionera, a aquesta llei, com ho havia sigut també el 2008, però el 2020 esdevé referent a nivell internacional. Però encara ens van quedar moltes coses que estan reconegudes com a definició, però no com a obligacions concretes dels poders públics. I això passava amb la violència institucional masclista, que el que fa ara la proposició de llei és establir un mandat concret d'implantar un circuit específic per prevenir-la, per detectar-la, per reparar-la. També reconeix la seva interacció amb el racisme institucional de manera pionera. I vol dir que en aquest àmbit cal formació obligatòria, especialitzada i continuada per al conjunt de professionals que intervenen en l'abordatge de les violències masclistes. Cal assegurar que totes les intervencions tinguin perspectiva interseccional i perspectiva antiracista per cobrir totes les necessitats de les dones i erradicar qualsevol discriminació que generi revictimització.

I per això també, per fi, aquest article antigitanista, l'article 73, s'ha substituït per un article que reivindica l'obligació de les administracions d'erradicar l'antigitanisme de gènere.

Així mateix, cal erradicar tot allò que tingui a veure amb la utilització de la teoria de la síndrome d'alienació parental i tots els succedanis dels informes que arriben als jutjats. Cal establir, per tant, els mecanismes de revisió i de supervisió oportuns perquè això no passi. Cal garantir que tota la informació sobre drets, serveis, procediments sigui el màxim d'accessible, entenedora, i cal coordinar millor les respostes entre diferents serveis que intervenen en la protecció o l'atenció perquè aquesta cessió de dades sigui més àgil.

Però ens passava igual amb la violència obstètrica i la vulneració dels drets sexuals i reproductius, que estava molt ben definida, molt poc concretada. El que fem, doncs, en aquesta proposició de llei és incorporar mesures de reparació i garanties de no repetició, amb comissions d'abordatge de totes les regions sanitàries, millores en equipaments, formació dels professionals per a una atenció basada en drets. I són, de fet, mesures que ja estan vigents en el pla que el Govern republicà va aprovar al desembre del 23 i que proposem ara que tinguin rang de llei.

Mancaven també eines concretes per abordar la violència contra les dones en l'àmbit de la vida política i l'esfera pública. Una violència que té com a objectiu silenciar-nos, disciplinar-nos, eventualment expulsar-nos dels espais de participació i de presa de decisions. El 2020, aquest Parlament va ser el primer a nivell europeu (*remor de veus*) en reconèixer que...

El president

Silenci, si us plau, senyores i senyors diputats. Pot continuar, senyora diputada.

Tània Verge Mestre

...gràcies—, en reconèixer aquest àmbit de violència masclista. Però cal que institucions i partits desenvolupin mesures per protegir i reparar les dones amb càrrecs públics o organitzatius que pateixen aquesta violència: l'acompanyament jurídic, psicològic, seguretat digital i simultàniament. Perquè no som les úniques; sabem que totes aquelles que tenim, que teniu veu en l'esfera pública rebeu la mateixa violència. Per tant, la responsabilitat de les administracions i institucions.

S'amplia la protecció de les periodistes, comunicadores, creadores de contingut i persones i entitats defensores dels drets de les dones davant amenaces, assetjament, atacs, criminalització, campanyes de descrèdit o litigis estratègics per impedir la vostra participació política. Per això, també els protocols dels mitjans de comunicació hauran de contemplar mesures específiques per fer front a les violències digitals que pateixin les seves treballadores.

I, finalment, una qüestió més pràctica: compilem en una sola norma totes les mesures introduïdes els darrers anys per evitar aquesta fragmentació normativa que dificulta, a vegades, l'aplicació de les administracions.

I en la mateixa línia que comentava la diputada Sabrin Araïbi, amb l'esmena a la totalitat presentada per VOX i que segurament l'altra extrema dreta també hi donarà suport, tornen a demostrar un cop més que la seva suposada defensa dels drets de les dones és una grandíssima mentida, una coartada hipòcrita per als seus discursos d'odi contra els immigrants. I, per tant, només tenim una opció, diputats, diputades de Comuns, CUP, Junts, PSC: tinguem la màxima ambició per blindar les lleis d'igualtat, aprofundir en la justícia feminista, dotar aquestes lleis de la màxima eficàcia perquè puguem ser i seguir sent (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) —ja acabo, president— punta de llança com a país, com a Parlament.

I l'últim missatge va dirigit als diputats i diputades del Partit Popular: no quedin atrapats en la por a l'extrema dreta; triïn bé de quin costat de la història volen estar. Gràcies.

El president

A continuació, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bien, quiero comenzar esta intervención con un reconocimiento claro, y es que toda mujer que ha sido y es víctima de violencia merece todo nuestro apoyo, todo nuestro cariño y toda nuestra protección. (*Alguns aplaudiments.*) Porque ningún partido político, ninguna ley ni ninguna ideología tienen el monopolio del dolor.

Y ya estamos muy cansados de que ustedes mientan sobre nuestra formación política, VOX. Porque todos ustedes mientan cuando dicen que VOX niega la violencia contra las mujeres. Es *rotundamente* falso (*algunos aplaudiments*), y todos ustedes lo saben y aun así lo repiten una y otra vez, cuando ustedes saben, porque son conscientes, que con lo que no estamos de acuerdo desde nuestra formación política, VOX, es con la imposición de la ideología de género para convertirla en doctrina oficial legal. Porque, además, saben que siempre condenamos todo tipo de violencia, sea quien sea la víctima y sea quien sea el agresor.

Y, de hecho, saben muy bien que participamos y que seguiremos participando de todos los minutos de silencio que se hacen en este Parlamento cuando una mujer es asesinada a manos de su pareja o de su expareja. Siempre.

Pero todos ustedes no pueden decir lo mismo, porque todos ustedes son unos negacionistas de la violencia cuando la víctima es un hombre o un niño asesinado por las manos de su madre. (*Alguns aplaudiments.*) Y esto sí que es una vergüenza. Y, sinceramente, esto no lo digo ni tan siquiera con rabia; lo digo con tristeza y lo digo con dolor, porque esto se ha vivido aquí. Todos recordamos, por ejemplo, al padre de Yaiza, que hasta incluso tuvo que salir la *consellera* aquí del Govern de la Generalitat pidiendo disculpas a su padre.

Y es que incluso vemos como la crueldad de la ideología de género se consuma conquistando el corazón de nuestras leyes, como sucede, por ejemplo, con esta proposición de ley y muchas otras nacidas precisamente de esta misma doctrina, ¿no?, que son, pues, realmente un retroceso para la igualdad entre hombres y mujeres.

Y, dicho esto, esta proposición de ley no pretende corregir errores, ni evaluar resultados, ni escuchar realmente a las víctimas; pretende, pues, seguir profundizando en un modelo que lleva ya más de veinte años fracasando. Porque, mientras aumentaban las cifras de víctimas, también aumentaban como setas los observatorios, los departamentos, los institutos, los ministerios, los puntos lila, las oficinas, las fundaciones, etcétera. Y eso sí, todo muy bien financiado y también muchísima gente bien colocada en todos estos chiringuitos.

Y, en definitiva, esta proposición de ley, lejos de corregir el rumbo, pues, profundiza en los errores, porque vulnera el principio de igualdad ante la ley, rompiendo la igualdad al considerar que la violencia solo se ejerce del hombre hacia la mujer, excluyendo realidades que también existen, como es que una mujer ejerza violencia, ya no solo física, sino también psicológica hacia un hombre. Y eso es cuando decimos que no se puede esconder la realidad que sucede. Y por decir eso no significa que neguemos la violencia contra las mujeres, que claro que existe y la condenamos. Pero, en base a ello, ustedes no pueden coger y negar otras realidades que también existen.

Porque, además, ¿saben cuál es realmente el problema que vemos? Que el problema de legislar desde esta mal llamada «perspectiva de género» es precisamente esto, que el foco no está en la víctima; el foco está en el agresor, y que lo determinante no es la gravedad del crimen, sino quién lo comete. Y a nosotros nos da absolutamente igual quién cometa el crimen. Lo que queremos es proteger a las víctimas y evitar que suceda ese crimen. Y es que, de hecho, llevan años con ese enfoque, y ese enfoque es un error. ¿De qué sirve señalar y señalar si no se están evitando realmente los crímenes?

Y, después, uno de los aspectos más preocupantes de esta modificación es la proliferación de mecanismos de acreditación extrajudicial, que eso, para que todo el mundo –sobre todo los que nos están viendo– lo entienda, significa que la situación de violencia machista pueda acreditarse no solo mediante una resolución judicial, sino también a través de informes emitidos, ya sea por servicios sociales, psicólogos o incluso centros educativos. Informes que tendrán efectos jurídicos directos, y se podrá dar pie directo a acceso, pues, a ayudas económicas, acceso a la vivienda o incluso a beneficios sociales. Y este cambio vemos que vulnera de forma gravísima el principio de tutela judicial efectiva, porque se generan, además, consecuencias legales sin un control judicial y sin garantía de defensa para el presunto agresor.

Pero no solo eso; también nos encontramos que la ley refuerza el poder de organizaciones feministas –¿cómo no?– y entidades del tercer sector, atribuyéndoles en algunos casos funciones con valor probatorio ante la Administración, como si fueran incluso decisiones judiciales. Y, sinceramente, a mí esto me pone realmente los pelos de punta, porque es que es una *aberración* jurídica.

Después, entre otras medidas, se incorpora también la obligación de que los partidos políticos dispongan de planes de igualdad. Y, claro, yo me pregunto si se va a

proteger mejor a las mujeres porque haya más formularios, más protocolos de género en las sedes de los diferentes partidos políticos. Aunque, bueno, viendo quién lo propone, pues, quizás sepan bien por qué se propone, teniendo en cuenta que el Partido Socialista dice una cosa, por ejemplo, en público sobre la prostitución y después en privado dice otra, según convenga. (*Alguns aplaudiments.*) O Esquerra Republicana, que tiene un concepto muy peculiar sobre la igualdad, cuando hacía –todos lo recordamos– los *castings* y..., la selecció per escollir consellera del Govern de la Generalitat, perquè això és notori, públic i fastigós, per cert.

Y después, sí que lo vamos a decir: hemos presentado una enmienda a la totalidad y no vamos a dar apoyo, lógicamente, a esta proposición de ley, y no por falta de empatía hacia las mujeres víctimas de violencia, sino por sentido común y por respeto a todas las víctimas. Y, eso sí –y ya acabo, presidente–, tengan claro que, cuando VOX gobierne, acabaremos con todo este aparato ideológico, ley por ley y estructura por estructura.

El president

Ara es poden posicionar, per un temps màxim de cinc minuts, els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Maria Àngels Planas i Crous.

M. Àngels Planas i Crous

Bé; molt bona tarda. Moltes gràcies, president. Diputats, diputades, consellera... També molt benvingudes les entitats que avui ens acompanyen aquí al públic.

Bé, disset anys pot semblar un període breu de temps si atenem a la vigència de la majoria de lleis que s'aproven en aquesta cambra, però disset anys, pel que fa a la violència masclista, és un espai de temps enorme, en què hem pogut comprovar, lamentablement, que som lluny d'erradicar aquestes conductes. La tendència a l'alça és molt preocupant.

Fa dies coneixíem una nova dada: un total de 6.643 víctimes de violència de gènere i masclista han estat ateses pels advocats i les advocades del Col·legi d'Advocats de Barcelona en aquests primers sis mesos de l'any. Aquesta dada, per tant, suposa un augment molt significatiu respecte a l'any anterior.

El sistema de salut va atendre 10.805 dones víctimes de violència masclista durant l'any 2023, una mitjana de vint-i-nou casos diaris, dades que també vàrem conèixer el 25 de novembre, coincidint amb el Dia Internacional de l'Eliminació de la Violència contra les Dones.

Les xifres indiquen que l'evolució d'aquests casos registrats de violència masclista a Catalunya segueix una línia creixent, amb una incidència de 565 casos més l'any 23 respecte al 2022. I per això és evident que no ens podem quedar de braços plegats, quan tenim una tendència clarament a l'alça i que, a més a més, ha coincidit amb un repunt del masclisme entre els joves i també un augment del negacionisme més primari.

Un informe de l'Institut de Ciències Polítiques i Socials evidencia que un grup de nois d'aquest estudi, malgrat que troben censurable la violència sexual, també la minimitzen, tant la por que pateixen les dones com també la mateixa violència. Per ells els casos es magnifiquen, i el que realment els hi preocupa és la possibilitat de ser acusats falsament.

Davant aquestes realitats, doncs, només ens queda actuar, remar a favor d'una legislació que analitzi i que doni resposta al que tenim al davant. Necessitem, per tant, avançar en una resposta també institucional davant aquestes formes de violència que encara no tenen cobertura adequada, com pot ser la violència digital –que ja s'ha dit també–, la violència institucional, l'obstètrica o les que es produeixen en l'àmbit polític i també en l'esfera pública.

Celebrem que el nou text també incorpori l'antigitanisme de gènere. I també compartim que cal reforçar la protecció de les entitats i dels professionals que defensen els drets de les dones, davant d'aquest increment també de discursos i també aquestes actituds reaccionàries que pretenen fer retrocedir els drets, uns drets que ja teníem consolidats.

No aconseguirem acabar amb les violències masclistes si no actualitzem la manera d'abordar-les. Tenim la Llei 5 del 2008, que va ser pionera, tot i que és cert que va haver-hi una modificació, però cal reforçar-la, cal adaptar-la a aquests canvis jurídics d'aquests darrers anys.

Aquesta proposició de llei planteja ampliar el reconeixement de les diferents formes de violència masclista i també les noves mesures de reparació, així com també l'obligació d'actuar amb la diligència deguda des de tots els poders públics. La proposició de llei que avui arriba aquí al Ple és el resultat d'un treball que ja estava anunciat i en curs. Tant Esquerra Republicana com el Grup Socialistes havien presentat propostes de modificació; ho havien fet per separat i, per tant, no ens ha sorprès tant quan finalment han confluït en un text conjunt. El següent pas serà abordar la reforma de la llei sobre aquesta base concreta i en el marc també de la tramitació parlamentària ordinària. Des de Junts ho celebrem, perquè una reforma d'aquest abast no es pot improvisar ni es pot resoldre amb una votació exprés. Cal fer-la bé. I fer-la bé, què vol dir? Doncs obrir un debat, escoltar les veus expertes, convocar compareixences i presentar esmenes.

Només a partir d'una anàlisi seriosa garantirem la seguretat jurídica i l'eficàcia de les mesures que es proposen. Les víctimes no poden esperar ni tampoc perdre's en aquests laberints administratius. Les bones intencions han d'anar acompanyades de recursos, de protocols clars i d'un sistema que funcioni. Per tant, el que cal és una claredat normativa, una dotació pressupostària, sobretot, i una eficiència en l'aplicació de les polítiques públiques.

Nosaltres, per aquest motiu, per tant, votarem en contra de l'esmena a la totalitat que ha presentat el Grup de VOX. Nosaltres, des de Junts, fem..., (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) hem fet, fem i farem sempre nostra aquesta lluita –i ja acabo, president–, perquè no podrem progressar com a societat i com a país si persisteixen aquestes conductes que constitueixen una vulneració dels drets humans intolerable a la nostra societat.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Maria Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. Consellera, senyores i senyors diputats... Vull saludar avui les entitats que ens acompanyen en aquest plenari.

La diputada Araïbi i la diputada Verge, bé, ja ho han explicat: es presenta una modificació de llei de l'any 2008, que el Grup Popular hi vam votar a favor i que, de fet, es va aprovar per unanimitat de tots els grups parlamentaris. La veritat és que era una època on primaven l'interès i la voluntat d'arribar a acords, perquè l'important era fer polítiques actives a favor de la dona, a favor de totes les dones, sense tàctiques pamfletàries ni sectarisme ideològic, i sense excloure els homes i amb la voluntat de consens de totes les parts. Malauradament, el temps i algunes lleis de les que ha aprovat la bancada de l'esquerra, com la llei del «només sí és sí» o la llei trans, que esborra les dones aquí i al Congrés dels Diputats, han convertit el feminisme en excloent i en confrontació permanent, no tan sols respecte als homes, sinó també respecte i entre les dones.

Vostès han traspassat línies vermelles que no compartim i que nosaltres no traspassem. Una, la criminalització dels homes pel fet de ser homes, la vulneració del

dret a la presumpció d'innocència –després es sorprenen quan els joves no se senten identificats amb el feminisme–, o aquesta visió assistencial que tenen de les dones. Per vostès el ser dona parteix d'un pressupòsit de feblesa. No totes les dones som víctimes, ni tots els homes són potencials agressors. En el seu imaginari sembla impossible que una dona menteixi, que manipuli els fills contra el pare o que s'utilitzi per a un conveni de divorci més favorable. Per vostès és impossible que puguin cometre maldats com assassinar els infants per fer mal als pares de les criatures. I, escoltin, la maldat i l'oportunisme no venen determinats pel sexe.

Vagi per endavant que el Partit Popular, que va ser promotor del primer pacte d'estat contra la violència de gènere, ens reafirmem en el seu compromís i, a més, amb el suport a les víctimes. I, per descomptat, som fermes defensors de la igualtat entre homes i dones i de la igualtat d'oportunitats, però també creiem en el mèrit, en l'esforç i en la capacitat de les persones pel fet de ser persones, i no per raó del seu sexe.

És obvi que no podré entrar punt per punt –ja ho farem a la ponència–, però vostès presenten una proposta que insisteix en conceptes esbiaixats, amb l'excusa de l'espremuda perspectiva de gènere. En canvi, senyories socialistes, lamento profundament que hagin renunciat a mantenir l'article de la mutilació genital femenina, que constava en la seva primera proposició de llei, una de les violències més greus contra les dones, que encara persisteix al món i que afecta dones i també nenes; per tant, afecta i atempta contra els drets de la infància.

Què ha passat? Què els ha passat? Que els seus socis d'Esquerra Republicana els obliguen a posar-se de perfil perquè els autors, que són aliens a aquests costums, els espanyols i els europeus, tenen una nacionalitat i un origen molt concret, i és determinant en la brutalitat de la mutilació de les dones i de les nenes. Escoltin, no poden posar-se de perfil en això; no s'entén que hagin renunciat a presentar-ho. I, per la nostra part, ni un pas enrere en la defensa de la dignitat de les dones i dels valors occidentals de la igualtat i la llibertat. (*Alguns aplaudiments.*)

Respecte als plans d'igualtat adreçats al partit polític, s'entén el seu interès, amb tot lo que està sortint del Partit Socialista, des del «*bonita, te tienes que llevar bien con el ministro y colocar a la sobrina de Ábalos*» –el poeta Koldo dixit–, passant pel Tito Berni, pels dirigents socialistes dels EROs –els estalvio la frase que feien servir com a crit de guerra– i acabant pel nomenament d'un secretari del comitè federal que el nomenen i a les dues hores l'han de cessar per assetjament i comportaments inadequats –presumptament, eh? Tot un encert del cap de personal..., del número uno, del soldado Sánchez, que hay que salvar como sea.

Insisteixen, a més a més, en la modificació de la llei amb conceptes esbiaixats, qualificant de violència la mala gestió de les administracions. I alguna cosa tots els que han governat a Catalunya hi deuen tenir a dir, no? Han governat la Generalitat quaranta anys i, si hi han males praxis, alguna cosa hi deuen tenir a dir.

Però no tot és violència. No existeix la violència obstètrica, la violència institucional. Si diem: una dona –i els hi poso un exemple– en llista d'espera mesos i mesos i mesos per ser operada. Això és violència institucional o és una mala gestió del Departament de Salut? I, a més a més, si té setanta anys resultarà que és edatista. Escoltin, jo no els hi estic donant idees, però reflexionin –reflexionin–, perquè, a més, podria posar molts més exemples. A l'hora de la veritat aquestes polítiques, aquestes obsessions seves, no serveixen de res i estan molt allunyades de la realitat del dia a dia.

I acabo amb un article que vostès han introduït i que va ser una llei que es va aprovar en el Congrés dels Diputats, que nosaltres, per descomptat, hi vam votar en contra. Aquella llei que titllava de «perillosos», entre cometes, els ciutadans que es concentraven davant de les clíniques avortistes. Saben vostès lo que feien? Lo que feien era resar, resar el rosari. I la llibertat d'opinió i d'expressió i de reunió és lo propi en una democràcia lliberal, i no les democràcies bolivarianes, que malauradament Espanya cada vegada s'hi assembla més.

Gràcies, senyor president.

La vicepresidenta primera

És el torn ara del Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Consellers, conselleres, diputats, diputades... Vull començar enviant des d'aquí escalf i una abraçada a la Juana Rivas i als seus fills, que estan ara mateix patint un cas clar de violència vicària i de violència institucional que pateixen moltes dones i moltes criatures en aquest país.

I vull començar, abans de donar pas al posicionament del nostre grup sobre la llei que es presenta, i evidentment (*remor de veus*) parlant de l'esmena a la totalitat que estem presentant ara mateix...

La vicepresidenta primera

Diputada, un segon. Els demano, si us plau, respecte per l'oradora. Els demano, si us plau, silenci.

Susanna Segovia Sánchez

Dèiem: algunes dades del Consell General del Poder Judicial, que analitza en un informe que presenta entre el 2009 i el 2021, que diu que hi ha hagut 4.287 homicidis. D'aquests, un vint per cent són en l'àmbit que es considera homicidis íntims; per tant, de la parella o l'exparella. D'aquests 806, si hi hagués la mateixa proporció de violència i d'homicidis perpetuats d'homes cap a dones i de dones cap a homes, entendríem que aproximadament un cinquanta per cent serien comesos per dones que assassinen els seus companys o excompanys. Doncs la xifra que dona el Consell General del Poder Judicial és que, d'aquests 806 homicidis íntims, 720 de les víctimes van ser dones i 86 van ser homes. Per tant, sí, la violència masclista i l'assassinat de les dones en l'àmbit de les parelles existeix, i cal una llei, i calen mesures per prevenir-los.

De fet, el mateix Consell General del Poder Judicial diu que, de tots els homicidis dels homes que han mort en aquests homicidis, que han estat víctimes d'homicidi, el 3,2 de tots aquests homicidis, de tots aquests homes víctimes, han sigut en l'àmbit de la parella o l'exparella. En el cas de les dones, el quaranta-cinc per cent de les dones que han mort en un homicidi ha estat en l'àmbit de la parella i de l'exparella.

Per tant, senyors i senyores de VOX, sí, vostès neguen la violència masclista. I per això presenten aquesta esmena a la totalitat. I no ho intentin disfressar, perquè, cada vegada que tenen la possibilitat d'incidir en uns pressupostos amb governs del Partit Popular, una de les condicions que posen és retallar el pressupost per combatre aquesta violència, i perquè el Partit Popular de la senyora Ayuso, en els pressupostos del 2025, ha retallat en un trenta-quatre per cent els recursos destinats a combatre la violència masclista.

No s'ha mogut la lluita contra la violència masclista; s'ha mogut el Partit Popular. Però és que, a més a més, es mouen perquè no volen formar part de la unanimitat ni dels consensos que van permetre la llei del 2005 i també la del 2020 –no fa tant–, perquè en realitat no saben del que estan parlant, perquè la llei del 2020 ja inclou la mutilació genital femenina com una forma de violència sexual. Ja la inclou, ja inclou la mutilació genital femenina i els matrimonis forçosos com una violència masclista en l'àmbit comunitari. Per tant, s'han de llegir els documents. Aquesta llei no toca allò. Com que no toca allò, allò segueix estant vigent a Catalunya. Per tant, que la seva por a perdre vots cap a VOX no els faci ni els impedeixi llegir el que estan votant. (*Alguns aplaudiments.*) I això senzillament ho han de llegir, només llegir. Però tenen tanta por a VOX –tanta– que han perdut completament el criteri en la lluita contra la violència masclista.

I ara ja, en tant el poc temps que em queda per a la llei, volia també saludar i donar les gràcies a les entitats i al Consell Nacional de les Dones i altres entitats que venen; també a les companyes de les dones gitanes per acompanyar-nos avui.

Efectivament, tota llei té una intrahistòria. Aquesta llei havia de començar a ser una llei de lectura única. Nosaltres creiem que les lleis de reforma de la llei de violència masclista no es poden fer pel mecanisme de lectura única, perquè cal que hi hagi un procés d'escolta i de compareixences de les entitats. De fet, ho vam fer amb la Llei 17/2020, on van poder comparèixer fins a quaranta expertes. Es va fer amb la reforma que es va fer el 2023. No oblidem que l'article d'indemnitzacions es va modificar també el 2023 amb una iniciativa del Partit Socialista, que, justament, tot i que van voler fer-la per lectura única, no es va fer per poder escoltar les entitats. Per tant, és important que, malgrat la urgència, ens donem el temps d'escoltar les entitats i les expertes.

Nosaltres creiem que moltes de les coses que planteja aquesta llei són correctes; són qüestions que s'han de millorar i que hem d'agrair que també es faci a partir de la pràctica, des del Govern, a l'hora d'aplicar-la. Les lleis es poden millorar, les lleis es poden concretar. La reforma que els Comuns vam impulsar el 2020 i que va donar lloc a la 17/2020 va incloure la violència institucional, va incloure la violència política, va incloure també la violència digital. I, si ara aquesta reforma serveix per reforçar i millorar el que vam fer, benvinguda sigui.

Sí que hi ha algunes qüestions que ens preocupen, i és que, justament el 2020, una de les qüestions que vam incloure és que s'havia de plantejar el tractament dels menors de setze anys, de catorze i quinze anys, que, segons la seva maduresa, també poguessin ser tractats pels serveis de violència masclista. Aquesta llei torna a posar el límit dels setze anys. Ens preocupa que es perdi l'esperit d'aquesta proposta que hi havia a la 2020 i que va tenir el suport de la majoria de grups. I, per tant, nosaltres també treballarem perquè això es pugui arreglar durant el tràmit parlamentari.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, té la paraula la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; bona tarda. Gràcies a totes les entitats que ens heu acompanyat. Avui tornem a parlar de violències masclistes. I, sí, des d'aquesta banda d'aquí es neguen les violències masclistes, i per això hem de tornar a parlar-ne avui de nou.

Parlem de violències masclistes a partir d'aquesta modificació que ens han presentat el Partit Socialista i Esquerra, de la modificació de la Llei 5/2008, una llei que va néixer amb una premissa jo crec que molt clara: que la violència masclista és una qüestió col·lectiva, comunitària i, per tant, de responsabilitat pública; que la violència masclista no forma part de l'esfera privada, no és un problema entre una dona i un home que l'agredeix; que la violència masclista és tot un sistema, un sistema que porta segles pervivint, adaptant-se a la realitat; una violència masclista que és estructural, que creix en tots els àmbits de la vida i que es diu «sistema patriarcal». I no erradicarem aquest sistema patriarcal apellant a la valentia de les dones. Si volem acabar amb les violències masclistes i amb la desigualtat de gènere, el que hem d'abolir és el patriarcal.

I aquí tenim un exemple del que és aquesta societat patriarcal i aquest sistema patriarcal, quan es nega la violència masclista. I com que el patriarcat, en aliança amb el capitalisme i en aliança amb el racisme, es va adaptant, va buscant noves formes, nous àmbits, noves formes de violència, aquesta llei també s'ha d'adaptar. És una llei que ha d'estar constantment viva, constantment en modificació, fins que erradicuem aquest sistema, fins que erradicuem aquesta estructura econòmica i social que permet que n'hi hagi alguns que tinguin més privilegis que unes altres. Per tant,

benvinguda aquesta modificació, que el que pretén és reforçar i ampliar la llei contra les violències masclistes del 2018. Potser sí que cal una revisió més àmplia, potser havíem de mirar més temes, però sobretot sí que cal que, amb les modificacions que hi incorporem, s'acabi desplegant al cent per cent i li posem recursos perquè es pugui desplegar.

Sobre les modificacions que es porten, jo crec que les diputades que ho han proposat les han explicat amb molt de detall. Nosaltres sí que destaquem que incorpora mesures de reparació, tant per ampliar-les, per corregir-les, aquestes disfuncions; per simplificar la tramitació; per garantir una cobertura real; per establir-la en les noves formes de violència reconegudes en l'ampliació del 2020.

Estem també d'acord amb que es reculli la definició de «feminicidi» –creiem que és important–, perquè definir-la millor ens permetrà aplicar la diligència deguda en tots els casos i formes en què té lloc. També incorporant aquesta garantia de protecció per a les persones i entitats defensores dels drets de les dones –moltes ens acompanyeu avui. Sabeu que era necessària, aquesta modificació, perquè cada vegada van en augment aquests moviments antigènere i antidrets que ens ataquen directament. I, per tant, aquesta modificació també era necessària. I també, bé, la incorporació d'aquest abordatge de les opressions per a dones migrades, per a dones gitanes, perquè sí que existeix, no?, aquesta violència institucional combinada entre masclisme i racisme.

És cert que es va plantejar si es podia fer amb una lectura única i que, finalment, el que fem és, doncs, aquest tractament per urgència. Creiem que això ens permetrà aportar veus d'expertes, d'activistes i que puguem millorar-la, dintre del que cap, una mica entre totes. I, per tant, benvingut el debat.

I, en definitiva, nosaltres sabem que cal una aposta valenta i ferma per erradicar totes les formes de violència masclista. Com deia bell hooks, el feminisme és per a totes –per a totes–, comptant fins i tot els que ho neguen, perquè el feminisme és un moviment per acabar amb el sexisme, amb l'explotació sexista i amb l'opressió. No és una qüestió només de revisar aquesta llei; és una qüestió de voluntat política per transformar les estructures que sostenen les desigualtats. Perquè, mentre hi hagi un sol espai on el patriarcat pugui exercir la seva violència, cap dona podrà viure plenament lliure. I mentre això passi, si un dia no torno, cremeu-ho tot.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

«Dret de les dones a erradicar la violència masclista», diu el títol de la proposició de llei. En realitat, no és un dret, sinó un deure, i no és de les dones, sinó de les institucions. És un deure de les institucions, l'erradicació de qualsevol forma de violència.

Sorprèn que aquest text el plantegin formacions polítiques que no només no fan escarafalls a l'avenç de la misogínia islàmica, sinó que li aplanen el camí. Esquerra, l'encarregada de normalitzar la vexació a la dona dins aquesta cambra introduint amb calçador la primera diputada que es cobreix els cabells i el coll per no provocar sexualment els homes (*remor de veus*), assenyalant així com a font de pecat el sexe femení i com a potencials pervertits i depravats els diputats d'aquesta cambra. Sí que són fàcils de provocar, tots vostès, no? Que consti en acta que no ho dic jo: ho diu l'islam, i ho diu indirectament la diputada d'Esquerra a través del mocador que duu al cap (*forta rumor de veus*), un element misogin que aquesta cambra ha comès l'error de tolerar. (*Persisteix la rumor de veus.*) I ara parlen d'erradicar la violència masclista? Ara ens volen allisonar? No és violència rebaixar la dona a mer objecte se-

xual, comprar el discurs retrògrad, arcaic i misogin de l'islam polític, normalitzar-lo i implantar-lo dins aquesta cambra?

Empren la via d'urgència com a maniobra per imposar una agenda ideològica sense escrutini previ. Així eviten que es qüestionin conceptes com violència institucional o violència obstètrica, destinats a criminalitzar professionals de diferents sectors, atribuint-los una voluntat manifesta de fer mal i obviant els criteris tècnics i neutrals pels que es regeixen a la seva feina.

Obren la porta a una allau de falses denúncies i acusacions contra funcionaris. Si un policia local o mosso deté una dona en compliment del seu deure, pot ser fàcilment acusat de violència institucional al·legant discriminació, malgrat que no hagi existit. El personal d'atenció al ciutadà pot ser acusat de violència institucional o masclista si no resol amb prou rapidesa un tràmit o una sol·licitud. La llevadora pot ser acusada de violència obstètrica per fer servir fòrceps en el naixement d'un nadó. Se n'adonen, que entren en un terreny extremadament absurd i perillós?

Dilueixen el significat real de violència. Etiquetar com a violenta qualsevol actuació administrativa o percepció subjectiva de discriminació és desviar l'atenció dels casos reals i greus, a on realment cal intervenir i abocar recursos. Si comencem a acusar policies, jutges, metges, de violents, només per desenvolupar la seva feina, erosionarem encara més l'autoritat institucional. Intenten imposar les seves dèries ideològiques i atiar la confrontació per sexe dins aquesta cambra, de la mateixa manera que intenten adoctrinar el jovent dins les aules. Ho fan d'una manera tan barroera i fanatitzada que els joves s'allunyen del feminisme en comptes d'abocar-s'hi.

Acabo la meua intervenció fent referència a l'article 12 de la proposta. Demanen assumir el cost de la repatriació dels cossos de les immigrants que hagin set assassinades pels seus marits. O sigui, deixen entrar assassins il·legalment i en acabat som nosaltres que hem de pagar la factura? Ho saben, oi?, que hi ha catalans que no poden cobrir el cost de l'enterrament dels seus familiars. Els ho pregunto perquè fa un any que soc diputada i no he vist cap proposició de llei que demani assumir el cost dels enterraments que els catalans no poden pagar. Els hi hauria de caure la cara de vergonya. (*Remor de veus.*)

La vicepresidenta primera

Diputada, abans de donar la paraula, voldria recordar el codi de conducta d'aquest Parlament, que és aprovat per unanimitat, que diu que els diputats del Parlament han de mantenir en tot moment una conducta respectuosa amb els altres diputats i amb els ciutadans, i una actitud escrupolosa i exemplar d'acord amb el principi d'igualtat, sense discriminació per raó de gènere, d'orientació sexual, creences, ideologia, origen o condició social, ètnia, llengua o qualsevol altra.

Aquest capteniment ha d'implicar sempre la utilització d'un llenguatge adequat i també un sistema de relació fonamentat en la interacció constructiva, cordial i dialogant amb totes les persones i tots els col·lectius sense exclusió, i especialment amb els diputats d'aquesta cambra, que han estat escollits democràticament i que es mereixen exactament el mateix respecte. Per tant, diputada, no l'he cridat a l'ordre perquè era el que vostè buscava (*veus de fons*) –sí, sí, és el que vostè buscava–, però el que han de complir tots els diputats d'aquesta cambra és el codi de conducta. I també emplaço els diputats i diputades d'aquesta cambra a portar aquestes manifestacions gravíssimes que avui s'han fet a la Comissió de l'Estatut dels Diputats. (*Ester Capella i Farré demana per parlar.*) Digui'm, diputada, per què em demana la paraula?

Ester Capella i Farré

(*Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'oradora.*) ...de l'article 233, amb relació a les al·lusions directes a una diputada del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, entenent que el Parlament de

Catalunya és la seu de la sobirania popular, de la democràcia; que els diputats i les diputades gaudim de la immunitat parlamentària i el dret a expressar-nos lliurement. Però és veritat que també la immunitat parlamentària, la llibertat d'expressió, doncs, xoca o col·lideix directament amb aquells elements que van en contra de la dignitat de les persones.

I, en aquest cas, és evident que la diputada senyora Orriols, d'Aliança Catalana, profereix i assenyala i estigmatitza i intenta fer el que feien durant l'Europa d'entreguerres, doncs, determinades forces polítiques als estats en els que el feixisme es va implantar, que és assenyalar i, per tant, deshumanitzar, que és el que al final estan buscant. I, en aquest sentit, amb relació a la senyora Najat Driouech. I, per tant, en aquest punt que estem no gaudim de la llibertat d'expressió quan assenyala, quan el que està pretenent és l'efecte contrari que garanteix la immunitat parlamentària i la llibertat d'expressió.

Per tant, demanem que retiri les seves paraules. Demanem també a la Mesa que arbitri els sistemes que pertoquen a la cambra. I el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana es reserva totes aquelles accions que té al seu abast per evitar que el discurs de l'odi, de l'assenyalament, de la deshumanització, campí en la seu parlamentària de la sobirania popular de Catalunya, però també al nostre país.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies. (*Sílvia Orriols Serra demana per parlar.*) Diputada, hi ha més paraules demanades. No obrirem un debat en aquest cas. No obrirem un debat. Hi ha hagut unes acusacions; hi ha hagut una resposta. Existeix la Comissió de l'Estatut dels Diputats. I, per tant, tots aquells grups que ho vulguin fer arribar... No convertirem aquest moment del plenari per assenyalar una companya diputada que, hi insisteixo, mereix tot el respecte. I, per tant, no la farem protagonista, en aquest cas, per aquestes acusacions. Per tant, tots els diputats i diputades disposen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats, i no donarem més la paraula.

Acabat el debat, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat de retorn de la iniciativa que s'hi ha presentat.

Per tant, cridarem a votació.

(*Pausa llarga.*)

El president

Acabat el debat, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat de retorn de la iniciativa que s'hi ha presentat.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 104 vots en contra, 11 vots a favor, 14 abstencions, i hi ha hagut dues diputades o dos diputats que no han participat en la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat de retorn ha estat rebutjada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques públiques per a afrontar el repte de l'envelliment

300-00174/15

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques públiques per afrontar el repte de l'envelliment. És presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé; bona tarda a tothom. Bona tarda, honorable consellera Martínez Bravo. Bé, avui en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la interpel·lo, consellera, per parlar d'una qüestió molt rellevant per a la nostra societat en el seu conjunt, que, sota el meu criteri, crec que no se'n parla suficientment en aquest Parlament: com afrontem el repte de l'envelliment des de les administracions públiques?

Segons les darreres dades de l'Idescat, la població gran a Catalunya ha augmentat més del vint per cent des de 2011, mentre que la població general ha crescut només un 6,5 per cent. Fins i tot, si ens hi fixem a nivell territorial, hi ha comarques on aquest augment és superior a aquest vint per cent, i es registren uns creixements que en alguns casos arriben fins i tot al cinquanta per cent. Per tant, les persones grans a dia d'avui ja representen una cinquena part de la població a Catalunya, i amb una tendència clara que va en augment.

El nostre grup pensa que aquesta revolució demogràfica en la que ja estem immersos no es pot presentar com quelcom negatiu, amb discursos catastrofistes per generar por i capitalitzar políticament aquesta por, com fan alguns, ja que aquesta societat més longeva respon a avenços com millors en l'àmbit de la salut, avenços en la ciència i la tecnologia, l'accés a l'educació, el progrés econòmic, entre molts d'altres. Viure més anys mai pot ser una mala notícia.

Això sí, és cert que ens convertim en societats més complexes i, com plantejava a l'inici, les administracions públiques ens hem d'adaptar a aquesta nova realitat social, aquesta nova fotografia demogràfica, amb els molts reptes que se'n deriven i que ja tenim sobre la taula. Tenint en compte que les persones grans d'avui en dia no són iguals que les persones grans de fa vint anys, que la diversitat de necessitats en aquesta franja d'edat és molta i molt diversa, no podem parlar només de necessitats residencials i de cures quan parlem de gent gran, que també. Quan pensem en aquesta part tan important de la població, hem de parlar d'un abordatge de les polítiques públiques de manera transversal, fomentant també l'envelliment actiu.

I precisament, com que al Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar ens preocupa i ocupa aquesta realitat, tant és així que el passat 1 d'abril vam registrar la proposició de llei de la gent gran, que seria la primera llei de gent gran a Catalunya. I, tot i que alguns qüestionen si és necessari una llei de gent gran, jo, al contrari, em pregunto: com és possible que a dia d'avui no existeixi ja una llei que protegeixi i doni resposta a les necessitats de les persones grans de manera integral i blindi els seus drets?

Les persones grans no només formen part del teixit social, sinó que el sostenen a diari. Cuiden, acompanyen, eduquen, també sostenen emocionalment i econòmicament moltes famílies. Gaudim també de molts drets gràcies a la seva lluita. Lluites que en altres temps es pagaven, malauradament, amb la seva pròpia vida. També ens ho van demostrar durant la pandèmia, on la seva generositat i resiliència van ser exemplars, i ho continuen fent, tot i que moltes vegades des del silenci.

I aquesta llei no ha sorgit d'una idea abstracta, sinó que és fruit de l'escolta i també el treball de moltes persones grans, de moltes veus que parlen d'edatisme, de sol·ledat no volguda, de llistes d'espera, de maltractament, d'homes i dones que volen poder viure el màxim de temps possible a les seves llars amb dignitat o fins que, per voluntat pròpia o per necessitat de salut, hagin de recórrer a una atenció residencial. I tots, quan complim, en el futur, els seixanta-cinc anys, esperem arribar a aquesta etapa amb drets reconeguts i cures garantides.

Per tant, les polítiques de les que avui ens parlarà, consellera, no només afecten i interpel·len les persones grans, sinó tota la societat, ja que l'opció de no fer-se gran segur que ningú dels que estem aquí o dels que ens escolten la contempla. Per tant, són polítiques per a tothom, independentment de la nostra edat.

Per això creiem del tot necessari adaptar els serveis que ofereix la Generalitat, per exemple, reforçant els recursos d'atenció domiciliària, però també, parlant de

reptes, cal una transformació profunda del nostre model de benestar, per situar les persones al centre. I, per tant, cal abordar de manera transversal, com deia, les polítiques adreçades a les persones grans, garantint un accés real i efectiu a serveis de salut, una educació continuada, un habitatge digne i accessible, l'accés a l'oci, a l'esport, a la participació activa, garantir els drets digitals, garantir els drets LGTBI, entre d'altres.

I em consta que el Govern, tot i que la nostra proposició de llei estigui pendent de debat en aquest Parlament, ja està treballant en moltes d'aquestes qüestions que estic plantejant, perquè són també qüestions de justícia i de memòria. Perquè no es tracta només del present de la nostra gent gran, sinó també del futur que volem per a tots i totes. Acompanyar, cuidar, reconèixer els valors d'aquells que ens van cuidar també defineix el tipus de societat que aspirem a ser.

Per això, tota la feina, tots els esforços, tota la inversió en polítiques adreçades a aquesta magnífica etapa de la vida són més importants que mai, per reconèixer el paper, la singularitat i el valor de les persones grans. I amb aquests esforços, amb aquesta inversió, aconseguir una societat en la que no se'ls invisibilitzi ni se'ls discrimini.

Consellera, sabem que el Govern, i en concret el seu departament, ja ha fet passes importants en aquest sentit, situant les persones grans allà on es mereixen. Per exemple, creant la Direcció General de la Gent Gran, creació a la que el Govern es va comprometre i que fins fa poc no existia. A més, durant aquest gairebé un any de govern, des del Departament de Drets Socials i Inclusió, han abordat moltes de les necessitats i problemàtiques que he exposat.

Per tot això, consellera, m'agradaria que ens pogués explicar quina és la seva visió, des del Departament de Drets Socials i Inclusió, que vostè lidera, respecte als grans reptes que, com deia, tenim des de les administracions públiques i, en concret, des del Govern de la Generalitat per abordar la realitat de les persones grans a Catalunya.

Gràcies per endavant, consellera.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Diputada... Doncs moltes gràcies, diputada, per aquesta interpellació i també per les dues següents, perquè em donen una oportunitat de posar l'enfocament en la gent gran, de posar l'enfocament en l'envelliment de la població, de posar l'enfocament en les polítiques públiques innovadores i necessàries. Un enfocament molt necessari, veient també el debat anterior, de com, doncs, hauríem de passar més temps parlant de polítiques efectives i qüestions que afecten la gent, que no altres qüestions que de vegades no són tan productives per al benestar dels ciutadans.

Sens dubte, parlar d'envelliment, parlar de com afrontem aquest repte, hauria de ser una de les nostres prioritats. Com bé ha dit la diputada, el repte de l'envelliment ve per una molt bona notícia, una magnífica notícia, que és l'allargament de l'esperança de vida. Des dels anys seixanta, l'esperança de vida a Catalunya ha augmentat en deu anys, i això és una de les principals fites de la humanitat: aconseguir que les persones visquin en bones condicions més anys.

Però això suposa un repte en alguns àmbits; un repte per a l'estat del benestar i una configuració important de tota la nostra societat, també per la vessant econòmica. El sector... Això indica que hi ha un sector incipient i creixent, que en termes anglesos en diuen *silver economy*, que es calcula que a Catalunya ja mou 9.000 milions d'euros, un sector econòmic associat al lleure de les persones grans, a la tecnologia,

al turisme adaptat, a l'habitatge, per donar tots els serveis que aquestes persones poden demandar.

Però, com deia, l'envelliment de la població i l'allargament de l'esperança de vida també comporten un repte important per a l'estat del benestar. I és important veure aquest repte, entomar-ho i redimensionar l'estat del benestar per poder donar una bona resposta a totes aquestes persones grans, per, sobretot, doncs, afrontar l'envelliment amb justícia social i assegurar-nos que l'allargament de l'esperança de vida comporta un allargament de la dignitat de totes, absolutament totes, les persones.

Això és un repte que no és un repte de futur, que passarà en un futur llunyà dintre de molts anys. El repte el tenim ara. Cada any, a Catalunya hi ha 35.000 persones addicionals de més de seixanta-cinc anys. Cada any hi ha 13.800 persones addicionals a Catalunya de més de vuitanta anys. I aquestes persones han de ser ateses per l'estat del benestar, per les administracions públiques. I en els propers anys veurem com un percentatge creixent dels pressupostos de les administracions públiques haurà de donar resposta a aquestes persones, perquè no fer-ho seria entomar un camí amb una profunda injustícia social.

També hi ha altres canvis demogràfics substancials que hi hem de parar atenció, com, per exemple, la composició familiar. Les famílies cada cop són més petites, i això, al sud d'Europa, ens suposa un repte addicional. Per què? Perquè fins ara l'atenció a les persones grans del sud d'Europa es fa de manera molt majoritària en l'entorn familiar, mentre que, per exemple, els països nòrdics ens porten un avantatge desenvolupant un estat del benestar fort i assumint el gruix de les cures dins de l'àmbit de les administracions públiques i l'estat del benestar. Un recent estudi de *Pharmacoeconomics* quantifica aquesta diferència molt marcada entre països nòrdics i el sud d'Europa. I això, doncs, què ens diu? Que entomem el repte de l'envelliment de la població no havent fet els deures i tenint estructures de l'estat del benestar fràgils i que es recolzen excessivament en l'àmbit familiar, quan tenim també un canvi demogràfic de la composició de les famílies.

I per això és important posar al centre de l'acció del Govern el tema de l'envelliment de la població, del model de cures i de la necessitat de reforçar l'estat del benestar. I això és exactament el que hem fet des del nostre Govern des del primer dia en diferents àmbits.

Com deia, diputada, ho hem fet impulsant la nova direcció de gent gran. Per primera vegada tenim una direcció general centrada en les persones grans, perquè l'atenció a aquestes persones estigui centralitzada en una direcció general, i no repartida entre diferents serveis.

També, amb el nou decret d'estructura que vam aprovar el 3 de juny, que reconfigura el Departament de Drets Socials i Inclusió, i que portava més de deu anys sense fer-se, hem canviat..., hem creat aquesta nova Direcció General de la Gent Gran, però també hem canviat l'estructura de la secretaria, que està, diguéssim, per sobre d'aquesta direcció general, dient-ne Secretaria de Cicles de Vida i recollint, dins d'aquesta secretaria, gent gran, infància, joventut i migracions, perquè hem de passar d'un enfocament de polítiques concretes, de serveis concrets, cap a unes visions transversals de totes les polítiques públiques que es necessiten activar en determinats moments del cicle de vida i que tots necessitem.

I aquesta nova direcció general té l'encàrrec, precisament, de concentrar i tenir aquesta mirada transversal de la gent gran, i també desenvolupar totes aquelles polítiques, molt necessàries, on potser no hem parat prou atenció, com, per exemple, fomentar l'envelliment actiu, assegurar-nos que les persones de més de seixanta-cinc anys..., no associar-ho amb l'etapa de la dependència, perquè les persones viuen molts anys a l'etapa de més de seixanta-cinc anys en molt bones condicions de vida; són un actiu per a la nostra societat. I també hem de saber, doncs, incorporar-les, atendre els seus neguits, donar-los els serveis que necessiten, però també capitalitzar aquest actiu que tenim com a societat.

I posaré un exemple concret on estan tenint una funció exemplar, que és, per exemple, fent-se famílies acollidores. El quaranta per cent de les famílies acollidores d'urgència són famílies on un dels adults té més de seixanta-cinc anys. Aquesta nova direcció general ens permetrà impulsar totes aquestes polítiques, i, sens dubte, estem molt il·lusionats de veure com ho podem desplegar.

També en les interpellacions posteriors, com que tindrè més temps, desgranaré una mica més el que fem en l'àmbit de la dependència, en l'àmbit residencial. Per no repetir-me a les tres interpellacions, ho deixaré per a llavors. Però sí que volia aprofitar aquesta interpellació per fer un apunt, no només sobre la importància de l'envelliment actiu, sinó també per la importància de la innovació al servei de les persones.

Hem creat el Comitè d'Experts per a la Transformació i la Innovació Social, el CETIS, amb un grup específic en l'àmbit de l'envelliment i cures, perquè, en aquest procés de redimensionament de l'estat del benestar, ho hem de fer en base a les millors pràctiques, fent servir les oportunitats que ens donen les noves tecnologies per fer front a aquest repte, que, com deia, és majúscul.

Hem d'anar avançant cap a importar tecnologia domòtica a les llars, impulsar sistemes de teleassistència avançada i eines d'intel·ligència artificial també per detectar casos de soledat no volguda.

I tot això per també poder activar de manera eficient i efectiva serveis comunitaris, serveis de les administracions públiques per donar tot un ventall de serveis a aquestes persones, perquè no siguin, doncs, suports puntuals, però tot un ventall de serveis que facin augmentar i allargar al màxim possible l'etapa de l'autonomia d'aquestes persones.

La llei de la gent gran que impulsa el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar és una gran oportunitat. És una llei pionera, que ens permetrà, doncs, recollir moltes d'aquestes propostes, que, com deia la diputada, ja estem impulsant, moltes d'elles, des del Govern de la Generalitat. Però, tot i així, encara queda feina per fer, i també per visibilitzar i dignificar la gran contribució de les persones grans per a la nostra societat.

No només per reconèixer la contribució que van fer en el seu passat, que, sens dubte, només per això ja tindríem suficient raó per reconèixer i donar els millors serveis, sinó també per l'actiu que suposen durant l'etapa de l'envelliment. Dignificar, posar-ho en valor i també, doncs, retre justícia a tota la seva contribució passada i futura, vetllant perquè tinguin els serveis adients i assegurant-nos que ningú queda enrere, amb aquest objectiu de tenir un envelliment digne, un envelliment actiu, un envelliment de drets i un envelliment que, al final, amb sort, tots avançarem cap aquí, i serà l'envelliment al que tots i totes volem aspirar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Govern sobre les polítiques públiques amb perspectiva de classe per a les persones grans

300-00180/15

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques públiques amb perspectiva de classe per a persones grans. És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies, president. Diputades, diputats, consellera... Ahir ho comentàvem. Tenim dues interpellacions sobre gent gran, i aquest matí també una pregunta. És evident com... Bé, ja està bé que parlem d'aquest tema. No a tots els debats parlamentaris apareix aquest tema, però hem tingut aquesta coincidència. Crec que també posa en evidència com és un tema que ens ha de preocupar, i el debatrem amb més detall també a la tornada, al setembre.

No parlaré de xifres –crec que les heu explicades molt bé–, però sí que m'agradaria parlar d'alguns temes i plantejar alguns temes. En deixaré alguns altres per a la segona intervenció, perquè crec que hem d'abordar el tema de la gent gran... Al final, estem parlant de molts àmbits, i m'agradaria destacar-ne alguns en aquesta primera part.

Sí que hi ha un tema quan plantegem el títol, i parlem de la perspectiva de classe, perquè ara mateix hi han diverses teories sobre l'evolució del capitalisme que situen els interessos i els guanys de l'economia capitalista, sobretot la de caràcter més especulatiu, en els mitjans de reproducció, de manera que el treballador, quan surt del sistema productiu directe..., i abans era abandonat per aquest sistema. Doncs ara no, no és abandonat, sinó que el sistema el continua perseguint –el sistema capitalista– per explotar-lo, mercantilitzant tots els àmbits de la seva vida, fins i tot –fins i tot– més enllà de la seva vida. Fins i tot mercantilitzem la mort de les persones. Recordem tots els negocis al voltant de la mort: les assegurances, els funerals, els enterraments, els cementiris... I aquesta mercantilització veiem que encara, amb la desigualtat social actual, serà més evident en el futur, que s'acabarà manifestant igualment al final de les trajectòries de vida de les persones que ara són grans.

Aquestes desigualtats que ara tenim a la societat. Ara tenim moltes persones amb trajectòries laborals inestables, amb feines precàries, amb vides precàries i que arrossegaran aquestes condicions a les seves futures velleses. Si ara el 2023 un 24,4 de la població es considera en risc d'exclusió segons la taxa Arope, doncs això ens ho trobarem més endavant. Actualment, ja el quaranta per cent dels pensionistes cobren menys de mil euros al mes. Per tant, això veurem com s'agreuja i com aquestes pensions contributives fruit de trajectòries laborals precàries no seran capaces de sostenir les condicions de vida d'aquestes persones en la seva vellesa. Perquè davant d'aquest panorama, que parlem de creixement de la vellesa, no serà només això, sinó que tindrem encara més desigualtats, perquè estem en un moment en què aquestes desigualtats estan també creixent.

Ens preocupa també molt el món de les dones, en concret. La majoria de les persones grans actualment ja són dones, i es troben en pitjors condicions. En aquesta anàlisi cal introduir la morbiditat de gènere: les dones que viuen més anys però en pitjors condicions. La situació socioeconòmica de les dones grans. Moltes dones estan excloses de pensions de jubilació perquè han treballat en cures no remunerades. I, per tant, sovint veiem que subsisteixen amb pensions de viudetat o altres prestacions no contributives, amb uns ingressos molt baixos. Aquesta feminització de la pobresa, que representa una vulnerabilitat més alta en les dones en totes les etapes de la vida, també en la vellesa.

I també, parlant de les dones, crec que és important parlar del treball no reconegut de cures. Crec que és un tema que hauríem d'abordar, perquè és cert que les dones històricament han estat considerades les responsables de les cures, de l'atenció, de la vida quotidiana, del manteniment de les cures. Però això té un impacte econòmic informal, que no està reconegut, però creiem que a això també hi hem de posar remei. No pot ser que siguem les dones –a més a més, amb la presència femenina sobreexposada de dones en el món de les cures– les que realitzem, totes, aquest treball i estigui sostingut des de..., assumint la responsabilitat principal de les cures informals de les persones grans, dones, que a més a més..., amb més probabilitat de deixar de treballar, de reduir la seva jornada laboral, més problemes per complir els

horaris... Tot això està afectant més les dones a canvi d'un treball que fins ara és informal.

Ens agradaria parlar també del SAD. Perquè és cert que hem de tendir cada vegada més a les cures a la llar. Voldria parlar del tema residencial en la segona part, però sí que introduir el tema del SAD no només per la cobertura actual. La mitjana d'hores prescrites per a la dependència està per sota del màxim establert actualment. I, per tant, no estem donant la cobertura que podríem donar. Si volguéssim cobrir el quatre per cent de la població més gran de seixanta-cinc anys, com s'establí a la llei del 2007, hauríem d'implantar un increment del 133 per cent del nombre de beneficiaris. No sé si estem en situació de fer això, però vinculat al SAD. O sigui, mireu els temes de cobertura.

També, important, el tema de les llistes d'espera en dependència. Sabem que en aquest cas la conselleria està fent treballs en aquest sentit per allargar aquesta llista d'espera. Però només el passat mes de març van morir 2.592 persones que estaven en espera perquè se'ls valorés la sol·licitud de dependència. I, com que cada vida compta, creiem que és important fer èmfasi en això fins que arribem a eliminar aquestes llistes d'espera, perquè continuem tenint llistes importants. Ara mateix tenim gairebé 43.000 persones en llista d'espera, i és un tema que s'ha d'abordar de manera molt més eficient de com ho estem fent ara.

Del SAD no només volíem parlar de la cobertura i de les llistes d'espera; també del model. Creiem que el model actual del SAD no preveu l'atenció de la gent gran que viu sola, tot i que puguin ser autònoms físicament, però que presenten una xarxa relacional dèbil. Creiem que s'ha d'abordar dintre del marc del SAD tot l'abordatge de l'entorn domiciliari. I dintre d'això podríem parlar del 44,4 per cent de la població més gran de seixanta-cinc anys que viu en soledat, del vint-i-tres per cent que té ansietat, del vint-i-sis per cent que fa ús de psicofàrmacs i antidepressius, com la taxa de suïcidis entre persones majors de setanta anys és més alta que en altres franges d'edat... Per tant, sí que hem de parlar de cobertura, però també de qualitat de vida i com els serveis que tenim actualment han de poder fer-hi front, han de poder ajudar-nos a que les persones grans tinguin vides dignes que valguin la pena ser viscudes.

I volia aprofitar també per parlar d'un altre tema, que és sobre el dret a decidir el present i el futur de les persones grans. Creiem que ni l'Estat ni el capital ni la família poden substituir la voluntat de ningú de com viure i de com morir, i que qualsevol decisió sobre la vida i la mort l'ha de prendre la persona interessada, tant si és continuar vivint en el seu habitatge habitual com si és ingressar en una residència, en un centre de dia o mitjançant un suport d'assistència domiciliària. Això ja està recollit mitjançant lleis, no?, la llibertat d'ingrés en establiments residencials. I, quan no es contempla, sabem que s'estan vulnerant drets fonamentals de les persones grans. Però que això no sempre està passant.

Recollíem declaracions, recollíem experiències que ens explicaven professionals, no?, amb el dilema ètic que es troben quan persones amb deteriorament cognitiu van a viure a residència sense el seu consentiment –persones amb deteriorament cognitiu lleu. Perquè hi ha moltes persones grans que és veritat que decideixen anar a viure a residències de manera voluntària. Sovint no és perquè els hi vingui de gust, sinó perquè no els hi queda més remei, perquè la família no se'n pot fer càrrec, perquè pensen que són una càrrega, perquè no tenen manera de fer-ho. La majoria de vegades no van..., bé, hi van de forma voluntària, però no perquè vulguin anar-hi. Però sí que ens expliquen quan les persones amb deteriorament cognitiu moderat sovint venen a viure a la residència en contra de la seva voluntat. I creiem que això és terrible. Totes dues parts pateixen, però la persona gran és la que no pot decidir i, per tant, la part més vulnerable. I ha de necessitar un control, un acompanyament que ara mateix no existeix.

Sí que hi ha una dimensió dintre del sistema residencial que és tota la participació de les persones grans, de quina manera les tenim en compte, de quina manera les escoltem, de quina manera poden participar a decidir quines activitats es duen a terme, quines..., juntament amb els treballadors, per poder decidir quins són els drets, de quina manera s'hi inclouen, poden decidir democràticament com és la vida dintre dels centres.

I, en aquest sentit últim, creiem també molt important eliminar les contencions o subjeccions farmacològiques o químiques i les mecàniques o físiques a què es veuen sotmesos els residents, quan es tracta d'un maltractament, perquè a vegades s'utilitzen per falta de personal per atendre a tothom, i el que fa és lligar els avis a les cadires. I llavors creiem que això també s'ha de fer..., si no es fa amb el consentiment de les persones, és una vulneració dels seus drets.

Continuem parlant.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, diputada. Gràcies de nou per posar l'enfocament en aquest tema. Estem d'acord que l'envelliment, com bé deia abans, és un repte important i una qüestió central, que ha de ser central per pensar en el futur de l'estat del benestar. I, com també apuntava abans, estem d'acord que és important fer-ho per un tema de justícia social. No se'ns ha d'escapar aquesta dimensió, i per nosaltres, doncs, també és important.

No tothom arriba a l'etapa de la vellesa amb els mateixos recursos. Hi ha una desigualtat important al nostre país. I aquesta desigualtat també es trasllada a l'etapa de l'edat més avançada. Segons dades del Banc d'Espanya, a Espanya el patrimoni de les persones de més de seixanta-cinc anys és de només 36.000 euros per al vint-i-cinc per cent més pobre, però més de 2 milions d'euros per al deu per cent més ric. I això, doncs, què ens indica? Ens indica que és necessari aquest redimensionament de l'estat del benestar per assegurar-nos que tothom pot tenir un envelliment digne. Perquè no hi ha res més desigual que, per exemple, una llista d'espera.

I per què dic això? Perquè les persones que estan en llista d'espera, per exemple, per accedir a un espai residencial, aquelles persones en llista d'espera que tinguin els recursos personals, familiars o patrimonials aconseguiran, doncs, un arranjanent de la seva situació per tenir unes bones condicions de vida, unes condicions de vida decents. Però aquest no serà el cas per a les persones de menys recursos. I per això hem d'abordar..., no se'ns ha d'escapar aquesta òptica, l'òptica de la desigualtat dels ingressos també en l'etapa d'edat avançada. I per això és tan important redimensionar l'estat del benestar perquè arribi a tothom.

I per això, doncs, hem impulsat tota una acció de govern per abordar el tema de l'envelliment, i centrat també en la fase de la dependència, amb quatre components claus, que podrien ser: en l'àmbit residencial, augmentar la quantitat i la qualitat dels serveis residencials; el tercer seria avançar cap a una transformació del model de cures, i el quart seria impulsar mesures que cuidin els cuidadors.

Com que, diputada, m'ha dit que deixàvem la part residencial per a la següent intervenció, deixem aquests dos primers punts, i faré alguns apunts sobre la transformació del model de cures. Estem d'acord que s'ha d'avançar –i aquesta potser és l'assignatura més pendent– cap a uns suports flexibles i adaptats a l'entorn domiciliari perquè les persones puguin tenir, doncs, una bona qualitat de vida i un allargament de l'etapa de l'autonomia.

Això va també molt en la línia de la següent interpellació, quan tindrem l'oportunitat de parlar de la llei de dependència. Però, sens dubte, hi ha un gran consens a tots els països europeus –i jo crec que entre molts dels diferents grups parlamenta-

ris en aquesta cambra— en la necessitat d'abordar aquest nou model de cures. I com ho podem fer? Doncs amb més tecnologia, com deia abans, però també amb uns serveis adaptats. Millorar el SAD és també una de les qüestions importants. Aquí hem de fer una reflexió sobre com abordar-ho. En el marc del contracte programa, estem negociant amb els ens locals com millorar el finançament del SAD. Creiem que és una prioritat. I també, doncs, valorar com flexibilitzar els diferents tipus de suports perquè es puguin combinar entre ells i les persones puguin tenir un paquet personal a mida de diferents suports. La nova llei de discapacitat i dependència aprovada pel Consell de Ministres va en aquesta direcció d'intentar compatibilitzar diferents suports i també està totalment alineada amb l'acció del Govern.

En l'àmbit de cuidar els cuidadors, creiem que això també és una de les qüestions molt importants. I per això aquest Govern ha volgut prioritzar avançar cap a aquesta equiparació salarial, molt necessària en l'àmbit de l'atenció a les persones grans. Aquest any 2025 hem pujat les tarifes un cinc per cent. Vam fer efectiu també l'increment del cinc per cent de les tarifes el 2024. I ja portem dos anys seguits amb un augment de les tarifes substancialment per sobre de la taxa d'inflació. En aquests hi han hagut augments de tarifes en l'etapa anterior, pel Govern Aragonès, però eren en contextos on la inflació havia estat molt elevada. Ara estem apujant les tarifes potser al mateix nivell, però amb una inflació molt més baixa, i això ens indica que hem començat a recuperar el poder adquisitiu de com financem aquests serveis.

Però no només hem volgut avançar cap a aquest posar més recursos en aquest àmbit, sinó que també ho hem fet amb un compromís entre patronals i sindicats, que el gruix d'aquest increment en recursos ha d'anar reflectit a l'increment dels sous dels cuidadors i cuidadores. Perquè no se'ns ha d'escapar que és cuidant els cuidadors i les cuidadores quan aconseguim millorar l'atenció i el benestar de les persones grans.

Jo mateixa he estat en converses amb les treballadores del SAD, escoltant les seves reclamacions i reivindicacions, i fruit d'aquestes converses també això ha afectat com estem prioritzant el tema del contracte programa, de millorar els recursos i també d'avançar cap a aquesta equiparació salarial.

El dret a decidir de les persones grans és un dels altres àmbits fonamentals. Aquest és un àmbit on també tenir aquesta llei de gent gran ens pot ajudar a reforçar tot l'àmbit de drets de les persones grans, regulant com els consells de la gent gran o els consells de decisió de residències, però també des de residències fins al Govern de la Generalitat..., doncs, han d'estar consensuades amb consells de gent gran per escoltar d'aquelles mateixes persones com volen dissenyar les polítiques públiques.

Aquesta llei també ens ha de permetre reforçar, diputada, el que vostè deia sobre el dret a decidir sobre la pròpia vida. Jo crec que aquesta és una de les qüestions més fonamentals per la qual hem de vetllar i, sens dubte, de plasmar com pensem en la política pública de gent gran. Primer, perquè el dret a decidir sobre la pròpia vida és una de les coses que al final potser no hi reflexionem molt, però és el que ens dona també sentit a les nostres vides.

De fet, ara que entrem en l'etapa estiuenca, us faré una recomanació de lectura. La consellera de Salut ens va recomanar la lectura d'un llibre que es titula *Ser mortal*, per un professor de medicina de la Harvard Medical School, on precisament parla de l'envelliment des d'aquesta òptica, des de l'òptica d'aconseguir que les persones grans puguin fer allò que dona sentit a la seva vida, ja sigui anar a comprar el pa tots els dies al mateix forn de pa, ja sigui, doncs, anar a dormir veient una determinada sèrie o un determinat programa televisiu. Aquestes coses, tot i semblar petites, moltes vegades són el que dona sentit a la vida d'aquestes persones. I aquestes qüestions, el seu dret a decidir què és el que dona sentit a la seva vida, doncs, han de passar per davant d'altres consideracions logístiques o d'altres consideracions inclús a l'entorn familiar o en l'àmbit del disseny de les polítiques públiques. O sigui, que deixo aquí aquesta recomanació de lectura.

Però, sens dubte, compartim aquest plantejament que és important i que hem de vetllar per posar prioritat a que les persones grans a casa seva, en l'àmbit residencial, en la decisió de quan passar d'un àmbit a un altre, la seva veu sigui escoltada, respectada i que tots ens reconfigurem en aquesta línia.

I una altra oportunitat que tenim per fer d'això una realitat és la futura agència d'integració sociosanitària. Aquesta llei esperem que a la tardor pugui veure la llum, perquè incorpora que cada persona tingui un pla de treball únic consensuat entre l'àmbit de salut i l'àmbit social, precisament també, per escoltar aquesta veu i veure com els serveis o les decisions vitals responen a les preferències d'aquesta persona.

Estem abocats a continuar aquesta línia i prioritzant, doncs, el benestar i la capacitat de decidir i la capacitat de tenir una vida plena de les persones grans.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies, consellera. A la seva intervenció ha esmentat les treballadores del SAD. És cert que les tenim en peu de guerra des de fa temps, intentant aconseguir condicions laborals dignes. Esperem que arribem a un acord. Que aquesta equiparació salarial no sigui una promesa que es vagi allargant al llarg dels anys, perquè les necessitats per viure són avui.

I sí que havia deixat per a aquesta segona part, per falta de temps, perquè són molts els temes, les preferències d'habitatge en l'envelliment, no només les residències, sinó una mica en general. I per què parlava de preferències d'habitatge? Perquè crec que les persones grans, en la seva majoria, no veuen com una opció per a elles mateixes el model residencial; la majoria no volen anar a residències, de manera majoritària. El que els hi agradaria és poder viure a les seves llars o opcions alternatives de compartir llars, pisos amb serveis compartits; totes elles, en tot cas, amb una línia de major autonomia individual, amb els suports necessaris, el màxim de temps possible.

Però és clar que l'habitatge, l'habitatge propi, també serà un problema quan les persones grans que no disposen d'habitatge en propietat o que amb les seves pensions no puguin pagar els lloguers cada vegada més elevats, doncs, arribin a la vellesa. Són diversos els casos de desnonaments de persones avançades. Continuem veient-los al carrer. No hi han excepcions, en aquest cas, sobretot en les zones més urbanes. I el problema de l'habitatge: en la línia que deia, si no hi posem remei, serà un factor d'exclusió cada vegada també per a les generacions que han de venir.

I, d'altra banda, aquestes polítiques de l'Administració pública que incentiven o que fins i tot promouen processos de gentrificació i de turisticació, doncs, marginen de l'espai públic les classes més populars i, en especial, els col·lectius més vulnerables, entre els quals, evidentment, hi ha les persones grans.

Sigui com sigui, el model residencial, actualment, és necessari, perquè hi han condicions de gran dependència en el que és necessari, tot i que sigui rebutjat i que preferim aquestes opcions que cada vegada també veurem que són més complicades. Per què és rebutjat? Creiem que tenim un model residencial hotel·ler, mercantilista, en el que preval el benefici econòmic per damunt dels drets i per damunt de la dignitat de les persones. El que dèiem al principi: quan l'envelliment esdevé un negoci perquè l'estem mercantilitzant.

N'hi poso alguns exemples, de per què no volen viure en aquestes residències on han de compartir una habitació sense finestres, amb tres llits, com, per exemple, la residència de Santa Coloma Ramon Berenguer, que és cent per cent pública, és de la Generalitat; havien demanat fins i tot que la policia anés a fer controls de la tem-

peratura dintre de les habitacions. Això va passar ara fa gairebé un any, i al poc de que vostès van arribar i van dir: «Ho resoldrem. Farem un pla de xoc per a aquesta residència de la Generalitat i ho resoldrem.» Continuen amb les mateixes temperatures. L'aire condicionat sembla que es repararà al setembre del 2025, i els residents continuen passant calor exactament igual. I això ens passa amb una residència que és pública, que és de la Generalitat. Doncs imaginin en quines condicions estan en la resta.

Caldrà, com dèiem, contemplar aquest sistema, perquè tenim persones amb nivells alts de dependència. Però les residències són un dels elements més il·lustratius de la penetració del capital en les residències de la gent gran. A Catalunya, el vuitanta-tres per cent de les residències són d'iniciativa privada, i d'aquestes, de les privades, la majoria, també, portades per entitats amb finalitat de lucre. Són dades molt punyents, no?, que la majoria estigui en mans privades, gestionades per iniciatives amb finalitat de lucre. Són dades punyents, perquè més del vuitanta per cent d'un servei deficient en places, amb distribució territorial que no és equitativa, hauria de ser prioritari i públic, i està en mans privades. I, a més, això és una situació que es va incrementant. El creixement d'aquestes places, que siguin privades, va en increment des del 99. El mateix passa amb els centres de dia, perquè la majoria estan amb els mateixos equipaments.

Vostès han presentat un pla de xoc de residències. D'una banda, veiem que hi ha una línia de préstec bonificat, però que aquest préstec bonificat també es pot donar a empreses. Veiem que és un pla de xoc que no aborda els grans problemes de les grans residències, amb ràtios obsoletes i el personal amb sous molt baixos. Volem destacar aquest punt, la precarietat dels llocs de treball, per les condicions salarials, però també per les condicions contractuals, socials, de càrrega de responsabilitats. I veiem que, davant d'això, el que han publicat ara fa poc és aquesta segona addenda d'aquest acord sectorial de bases per a la construcció del sistema de serveis socials entre patronal, Comissions Obreres i UGT, que no esmenta ni una sola vegada l'objectiu de millorar la qualitat.

En fi, nosaltres, per acabar, creiem que cal garantir la vida digna durant la vellesa. Per garantir bones condicions laborals, el que cal és un model residencial cent per cent públic, prestat per qui en té la competència. Creiem que la Generalitat ha d'assumir i desenvolupar la titularitat...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

Maria Pilar Castillejo Medina

...la gestió i l'aprovisionament públic de les residències de la gent gran.
Moltes gràcies.

El president

I, per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Gràcies, diputada. Doncs sí, sens dubte, parlem de l'àmbit residencial, un àmbit molt important també. Perquè és veritat, diputada, que les enquestes ens indiquen que la major part de les persones, doncs, reporten que volen viure i envellir a casa seva. Però és veritat que això, aquesta resposta, moltes vegades es dona sense preveure quines són les problemàtiques ni les situacions de dependència que, malauradament, moltes persones al final es troben en alguna etapa de la seva vida. I també el que sí que trobem és que hi ha una llarga llista d'espera per a l'àmbit residencial. I això posa de manifest que són uns serveis molt demandats i que la gent també els necessita.

I, per això, un dels eixos és ampliar la quantitat d'espais residencials que tenim, no perquè creguem que sigui l'únic model de l'envelliment, ni molt menys. Hem de

fomentar l'autonomia al màxim perquè entrar en un centre residencial sigui l'última opció, però és veritat i hem de ser conscients que per a la majoria de persones arriba un punt..., o per a moltes persones arriba un punt on prefereixen estar en un àmbit residencial. Però el que sí que hem de fer és vetllar perquè aquestes residències, quan siguin necessàries, siguin de la màxima qualitat i amb els millors serveis.

Però, abans de parlar de qualitat, parlem de quantitat. Com deia aquest matí, aquest Govern, des del primer dia, ha concertat places amb ens locals, entitats i també amb el sector privat per augmentar el parc de places amb finançament públic, augmentant-les fins a dos mil.

Però, des del nostre punt de vista –i aquí potser, diputada, discrepem–, nosaltres creiem que el repte de l'envelliment és un tema tan gran que no el podem abordar només des d'un àmbit de la societat, des de l'àmbit de la Generalitat; necessitem activar tots els àmbits i tots els actors, i això requereix un pacte de país. Per això també és important que continuï havent-hi iniciativa privada, d'altres entitats públiques, de les entitats del tercer sector, dels ens locals. I per això hem activat aquesta línia de l'ICF de préstecs bonificats, per maximitzar, doncs, l'oferta en l'àmbit residencial.

Ara bé, quan es construeixen residències ja no es fa com fa un temps; ara s'han de fer en petites unitats de convivència, amb espais amables. I això és precisament el que fa que hi hagi una bona qualitat assistencial.

Però ens hem avançat; no podem esperar-nos a que hi hagin noves residències per apostar per la qualitat. Ens hem avançat i ja hem posat en marxa un pla de xoc de millora de la qualitat, amb una inversió de 20 milions d'euros per fer millores en espais residencials que eren urgents i que feia molt de temps que no es feien. La residència Ramon Berenguer n'és un bon exemple: una residència pública amb un equipament que necessitava una actualització i amb un aire condicionat que no funcionava, i això ens ho vam trobar. Vam activar tot un procés per fer una licitació, si ho recordo bé, de 2,5 milions d'euros per tenir tota una reforma integral d'aquest aspecte. Des del primer moment ja vam dir que aquest estiu fèiem una solució temporal instal·lant vinils tèrmics per paliar la situació, però que, malauradament, no aconseguiríem la reforma d'aquest equipament fins al setembre del 2025. Els treballs van a bon ritme, i confiem que el proper estiu ja hi hagi unes bones condicions tèrmiques.

Bé, se m'ha acabat una mica el temps, però només compartir un parell de dades. En aquesta addenda que hem firmat amb patronals i sindicats no s'esmenta la qualitat directament, però això és perquè esmenta un dels components clau que afecten la qualitat, que és l'equiparació salarial. Dissenyem aquesta addenda perquè el gruix d'aquest increment de tarifes repercuteixi en la millora de les condicions laborals, que és un component clau de la qualitat.

I m'he oblidat abans de respondre-li una qüestió sobre les persones grans i les persones amb pocs recursos. Moltes d'aquestes persones reben una pensió no contributiva. Una pensió no contributiva, per cert, que hem agilitzat de manera dràstica el donar aquesta prestació, i ara pràcticament es fa en qüestió de dies. Però que, a més, aquí hi ha hagut avenços importants també liderats pel Govern d'Espanya, perquè el govern de progrés del Govern d'Espanya ha augmentat entre 2020 i 2025 un quaranta-tres per cent les pensions no contributives. Això és el que passa quan tenim governs compromesos amb les persones grans –les dones, majoritàriament– i amb fer política pública amb justícia social.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Interp·l·laci3 al Govern sobre el finançament i el respecte de les competències exclusives sobre la dependència

300-00182/15

El desè punt de l'ordre del dia és la interp·l·laci3 al Govern sobre el finançament i el respecte de les competències exclusives sobre dependència. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per fer-ne l'exposici3, té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, president. Bon dia. Bé, millor dit, bona tarda, diputats, diputades, consellera Martínez Bravo. Bé, honorable consellera Martínez Bravo, avui la interp·l·llem per poder tractar la reforma de la Llei de dependència i la discapacitat aprovada recentment pel Consell de Ministres. I ho fem amb un respecte, evidentment, institucional, però també amb una fermesa de qui defensa els drets socials conquerits i les competències d'aquest Parlament i, sobretot, de la Generalitat.

Quan parlem de dependència no parlem només d'expedients; parlem de persones grans que volen envellir a casa seva; parlem de persones amb algun tipus de discapacitat, que necessiten suport en les activitats de la seva vida diària, però també ho fem de les famílies, famílies cuidadores que aguanten massa sovint soles, especialment les dones d'aquestes famílies cuidadores, com també vostè i les companyes que m'han precedit hi han fet referència.

Llavors, cada repartiment competencial es tradueix en hores de respir familiar, en places del centre de dia, en prestacions que arriben, o no arriben, a temps. I, per aquest motiu, l'objectiu d'aquesta interp·l·laci3 és doble: primer, entendre com el Govern de la Generalitat –concretament vostè, consellera– pensa respondre a una reforma estatal que, tot i anunciar millores en drets, dibuixa un model que xoca amb les competències de les comunitats autònomes; i, en segon lloc, abordar, evidentment, el que fa referència al finançament, perquè, sense uns recursos suficients, la millor llei es queda, com vostè ja sap, en paper mullat.

Per tant, tornant al tema que avui ens ocupa, el Govern de l'Estat ha aprovat una reforma de la llei de la dependència i la discapacitat amb l'objectiu declarat de reforçar drets, agilitzant l'accés al reconeixement, i també millorar la cartera de serveis. Volem deixar clar que celebrem qualsevol pas que amplii drets, per descomptat, però el text, tal com ha transcendit, apunta a una arquitectura més centralitzada de criteris, homologacions i sistemes d'informaci3 que podrien limitar la capacitat d'adaptaci3 territorial.

Catalunya, consellera, que històricament ha apostat pel model de proximitat, com ara la integraci3 social i sanitària, la innovaci3 en l'atenci3 comunitària, no pot veure's relegada a mera executora d'un disseny que no ha contribuït a definir. Vostès saben que a Catalunya els ajuntaments gestionen els serveis socials per llei, però que estan infrafinançats, i si volem polítiques socials de qualitat necessitem també un lideratge de la Generalitat i una autonomia local.

El Govern, en diverses ocasions, ha abordat amb contundència les llistes d'espera i ha reduït terminis, per exemple, abocant-hi recursos humans i també digitals, creant, per exemple, noves places. De fet, juntament amb el Departament de Territori, es va treballar en una planificaci3 de les futures places necessàries, que tenia la motivaci3 d'endregar la nostra xarxa de serveis en el model basat en la collaboraci3 amb la iniciativa social i privada i que prioritzava aquells projectes sense ànim de lucre o amb limitaci3 de beneficis.

Les PAD fixaven que anualment l'aportaci3 de les comunitats seria almenys igual a la de l'Estat i que el finançament del sistema seria suficient per poder garantir el compliment de les obligacions de les diferents administracions competents. Però, si tenim en compte només el finançament públic, actualment les aportacions de l'Estat només han estat el vint per cent, davant del vuitanta per cent que ha apor-

tat la Generalitat, situació insòlita i inacceptable que ens ha fet constatar que l'infrafinançament ha esdevingut crònic i, evidentment, insostenible.

I avui ho podem dir amb rotunditat, consellera: la promesa feta pel model instaurat amb la llei de dependència ha fet fallida, i ha fet fallida deixant a banda la constància d'una flagrant invasió de competències. Malgrat això, la reforma estatal que s'ha tramitat aquests dies ha ignorat en gran part aquestes aportacions. Per tant, entendrem que la qüestió, que sovint ningú vol dir en veu alta i que estaria bé que la diguéssim aquí, és qui paga què. Aquesta és la gran qüestió, consellera.

El 2024, la inversió pública total de l'atenció a la dependència va ser de 12.834 milions d'euros. D'aquests, les comunitats autònomes van assumir una mitjana del 72,9 per cent del cost, és a dir, 9.365 milions d'euros, la qual cosa representa un increment del 13,8 per cent respecte al 2023. Catalunya, per sobre de la mitjana, va arribar al 77,4 per cent del finançament amb els recursos propis. Mentrestant, la contribució efectiva del Govern central es va situar entorn del vint-i-set per cent, consellera. Una xifra, una dada, que ens hauria de fer reflexionar. I aquesta realitat, que han aguantat els pressupostos autonòmics, evidentment té unes conseqüències sobre l'atenció i, sobretot, sobre la gent gran.

I, si mirem enrere, del 2012 al 2020, el pes relatiu del finançament autonòmic sobre l'estatal seguia una tendència alcista. Cada any les comunitats suportaven més de la càrrega, evidentment, i aquesta dinàmica es va trencar el 2021 gràcies a l'increment aportat per l'Administració general de l'Estat, amb el conegut pla de xoc. Entre el 2020 i el 2023, el pes de les comunitats en finançament va caure al tretze per cent. Un respir relatiu, creiem, perquè l'Estat va reforçar la seva aportació. Però atenció, el 2024, consellera, la tendència torna a revertir-se, i la pressió torna a caure sobre els pressupostos autonòmics. És un pèndol que fa molt difícil la planificació dels serveis sostinguts en el temps, i també fa difícil donar resposta a la realitat de la dependència al nostre país.

Cal dir-ho, consellera, i cal dir-ho clar. L'Administració general de l'Estat va incrementar en 185 milions d'euros la despesa en dependència el 2024, però ho va fer bàsicament per imperatiu legal, obligada a cobrir el nivell mínim cooperatiu vinculat al nombre de persones beneficiàries reconegudes. I no hi va haver –i aquest és el punt– un increment pressupostari estructural ni un compromís polític real de reequilibrar el sistema. Si l'Estat només acompanya quan el nombre de les persones ateses creix, però no reforça l'estructura dels serveis, ens condemna a anar tard i malament, consellera.

Per poder garantir els drets reals, calen –almenys al nostre entendre, d'Esquerra Republicana– tres pilars: finançament singular, governança respectant les competències, i la capacitat d'innovació territorial. Catalunya ha demostrat que, quan pot adaptar els recursos a la realitat local –zones rurals envellides, concentracions urbanes o diversitat cultural del país–, els resultats milloren. El model capitatiu mínim estatal pot assegurar un terra, però sense sostre adequat, sense flexibilitat, la qualitat d'atenció recau en l'esforç fiscal de cada comunitat. Això acaba generant desigualtats territorials, com veiem, consellera, en un dret que hauria de ser universal.

Per tot això, consellera, li volem formular les següents preguntes, i ens agradaria poder tenir també respostes concretes. En primer lloc, voldríem preguntar-li, consellera, quina és la posició que defensarà el Govern de la Generalitat en el consell territorial o òrgans de cooperació davant la reforma estatal. En segon lloc, consellera, ens agradaria saber si vostè reclamarà un model de finançament basat en el cost real dels serveis o només capitació mínima.

I, per últim, com a última pregunta, consellera, li volíem també preguntar si pensa vostè que s'estan vulnerant les competències de Catalunya, i en concret les dels serveis socials del nostre país. Perquè, com saben vostès –i vostè també, consellera–, l'infrafinançament pel que fa a la dependència és crònic, i això té un efecte directe no només en les usuàries, no només en les seves famílies, sinó en molts serveis al

país i, sobretot, en molts ajuntaments del país, que han de donar resposta a una realitat sense estructura i, sobretot, sense finançament ni recursos econòmics per poder, evidentment, donar una atenció de qualitat per a tots els seus vilatans i habitants.

Gràcies, consellera, i atenta a les seves respostes.

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Diputada... Bé, jo volia començar una mica la interpellació fent un pas enrere i també posant en valor el que suposa la llei de dependència a Espanya i al nostre estat del benestar. És una llei que té divuit anys de recorregut, però que va marcar un abans i un després molt clar en l'àmbit de com atenim les persones amb discapacitat. De fet, des del meu punt de vista, el principal problema que hi ha hagut en relació amb aquesta llei, en aquests divuit anys d'experiència, van ser les retallades que va experimentar en el seu finançament durant els governs del Partit Popular.

Però, en qualsevol cas, aquesta llei tots voldríem que vingués acompanyada de més recursos. Com dèiem abans, en les dues interpellacions anteriors, el repte de l'envelliment és majúscul. No és una qüestió que passarà dintre d'uns anys; està passant avui en dia, i és important continuar fent passes. Però més recentment, en l'àmbit de les prestacions de dependència i discapacitat, el Govern d'Espanya –també com ha esmentat la diputada– ha augmentat de manera considerable la inversió associada i distribuïda a les comunitats autònomes, passant a un pla de xoc que ha augmentat en 3.000 milions d'euros la inversió per a les comunitats autònomes per entomar el repte de la dependència.

Però, com bé deia també la diputada, som conscients –ho som nosaltres i ho és el Govern d'Espanya– que no és suficient, i les comunitats autònomes també han hagut d'augmentar la seva aportació. Aquí, potser és un punt més general i potser és una obvietat, però hem de ser conscients que un percentatge creixent de totes les administracions públiques haurà d'anar cap a finançar el repte de l'envelliment de la població, si volem tenir un estat del benestar que no deixi ningú enrere.

Sobre aquesta reforma de les lleis de dependència i discapacitat que el Govern d'Espanya ha posat sobre la taula, la nostra postura és que és una reforma, en la seva major part, positiva. És una reforma que flexibilitza l'accés a molts suports. No tenim aquesta impressió que regula més, sinó, al contrari, flexibilitza i fa compatibles serveis i diferents prestacions. Qüestions que també s'han demanat des del Govern de la Generalitat i s'han també demanat des de la Generalitat.

De fet, una cosa que no sé si em sorprèn. De fet, no em sorprèn tampoc. Però, quan jo vaig començar com a consellera de Drets Socials, la Direcció General de l'Autonomia Personal i la Discapacitat estava impulsant alguns pilots molt interessants en l'àmbit de l'assistència personal, en l'àmbit dels pressupostos personals, que permetrien combinar diferents tipus de serveis. I aquests impulsos o aquestes reflexions impulsades també durant el Govern Aragonès, ara, amb aquesta llei que es posa sobre la taula al Govern d'Espanya, en gran mesura van en la mateixa línia. Llavors, la nostra postura és que són canvis positius, que van en la bona direcció i que ja s'estaven gestant amb pilots i polítiques inclús impulsades des del Govern Aragonès.

Punts forts d'aquesta llei. Passarella entre la discapacitat i la dependència. Que les persones que tinguin dependència tinguin automàticament acreditat un cert grau de discapacitat per reduir els tràmits. Valorem positivament que prevalguin els serveis per sobre de les prestacions econòmiques. S'aposta clarament per reconèixer la diversitat d'entorns familiars i permetre donar suports especialitzats en entorns de cures diferents, com, per exemple, el *cohousing*.

S'afavoreix l'elecció de prestacions que millor s'adaptin als plans de la vida independent de les persones, per reforçar tota aquesta autonomia tan necessària de què hem parlat en les intervencions anteriors, interpellacions anteriors. Es configura el dret a l'assistència personal, on Catalunya ha estat pionera i porta fent un pilot durant vint anys en l'àmbit d'assistència personal, que malauradament no ha tingut més recursos per arribar més lluny o per traslladar-se a política pública, però que aquesta llei avança en reconèixer. I, per totes aquestes qüestions, creiem que és una llei pionera, que és una llei positiva i que és una llei que donarà un salt qualitatiu en l'àmbit de l'envelliment i les cures, i que la necessitem molt urgentment.

És veritat, diputada, que la peça que falta en aquesta llei és que vingui acompanyada de més recursos des de l'Administració general de l'Estat. Aquesta és una reclamació que vaig fer jo mateixa al consell territorial. I aquí responc una de les seves preguntes. Jo mateixa vaig traslladar, com van fer moltes altres comunitats autònomes, que era una llei molt ambiciosa, que ens donava un salt qualitatiu, però que, per fer-lo, era necessari tenir els recursos necessaris perquè tota aquesta expansió de drets no recaigués sobre les comunitats autònomes. El ministre en va prendre bona nota, i el seu compromís és continuar avançant, tot i que també va posar en valor –i també jo crec que se li ha de reconèixer– la inversió en finançament de la discapacitat i dependència, sobretot del 2021 fins ara.

Nosaltres, a casa nostra, també, com deia, estem avançant en moltes de les línies on aquesta llei també ens apunta, com, per exemple, modernitzar i agilitzar processos administratius, fomentar la compatibilitat entre diferents prestacions i donar uns recursos més especialitzats, i més recursos també per abordar tot aquest reforç de l'etapa de l'autonomia. I també ho volem fer no només des del Govern de la Generalitat, sinó en estreta col·laboració amb els ens locals. També finançant de manera més generosa algunes fitxes del contracte programa que ens han de permetre avançar cap a aquests recursos més especialitzats.

Llavors, per resumir, creiem que és una llei ambiciosa, que necessita més recursos, però que aquí jo crec que hi ha una reflexió de fons, que és la següent, com deia: que el repte de l'envelliment necessitem abordar-lo entre tots, generar més recursos en diferents administracions públiques, perquè és un repte majúscul i ho hem d'abordar des de tots els àmbits competencials i administratius.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, consellera. Miri, consellera, gràcies per les explicacions. Però, tot i que ha reconegut la importància de garantir els drets de les persones dependents –i ho compartim–, la pregunta continua estant allà. Vull dir, qui pagarà què? Aquesta és la gran pregunta. I quan? Amb quin marge d'autogovern?

Miri, la passada setmana, des de la Sectorial de Drets Socials d'Esquerra Republicana, quan vam saber de la publicació de la modificació de la llei, ens vam posar, la veritat, a treballar. I aquí també fer un reconeixement al talent de la sectorial del partit, d'Esquerra Republicana. I vam revisar tota la documentació –tota. I la vam revisar a fons, com pot veure. I aquí nosaltres no hem trobat cap memòria econòmica que l'acompanyi.

Llavors, hi tornem a insistir, consellera: una llei sense la memòria econòmica que l'acompanya és paper mullat. I més tenint en compte..., com hem dit moltíssimes vegades, no només aquesta legislatura. Si jo que porto ja..., és la meua tercera legislatura. Porto tres legislatures demanant i parlant del mateix, i és aquest infrafinançament de la llei de dependència. I creiem que no només des del Govern de la Generalitat, que s'ha de vetllar perquè tinguem un finançament real i just, i, sobretot, adaptat a lo que és la necessitat del país, la necessitat que té Catalunya en l'àmbit de

la dependència. Nosaltres, per això, també demanem i defensem el finançament singular, perquè estem convençudes que, si Catalunya disposa d'aquest finançament, tots els recursos, els quals, evidentment, necessita el país, necessita aquest país de 8 milions, evidentment, seran molt millors.

Nosaltres podem entendre, consellera, la lleialtat institucional, i la lleialtat ha de ser, creiem, bidireccional. Quan l'Estat reforma una llei que impacta directament en els serveis que presten les comunitats, la lleialtat exigeix també la cogovernança real i el finançament corresponent. No és lleialtat demanar que Catalunya executi estàndards ampliats amb finançament reduït o incert. Recordem-ho –ho he dit abans–: el 2024, 72,9 per cent del finançament mitjà autonòmic; 77,4 a Catalunya, amb una contribució estatal del vint-i-set per cent. Això, al nostre entendre, no és una responsabilitat equilibrada.

I, per acabar, consellera, nosaltres creiem que no és que parlem per parlar, no és que discutim per discutir, sinó que el que acabem dient aquí és que, darrere de cada percentatge, hi ha una cuidadora o cuidador, però bàsicament cuidadores, que renuncien a hores de feina per poder estar amb el seu familiar o la persona dependent. O també hi ha al darrere una persona amb dependència que espera, des de fa mesos, rebre una plaça. O el que també és important i que sovint no ho posem en valor, que hi han ajuntaments que fan mans i mànigues per poder donar resposta real a la necessitat que té la població dependent del seu municipi.

I per això, consellera, creiem que aquesta reforma ha de ser una oportunitat i no ha de ser una oportunitat perduda, sinó que ha de ser una oportunitat perquè Catalunya, evidentment, guanyi més recursos i que també tingui veu pròpia a l'hora també de decidir quins són els recursos que hem de tenir com a país.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Diputada... Bé, seré breu. Jo crec que aquesta llei..., estic d'acord que és una llei amb un grau d'ambició molt considerable, i que els recursos, doncs, encara hi ha incertesa d'on estaran o, com bé apuntàveu, no hi ha aquesta memòria econòmica. Però, de vegades, els salts qualitatius que fa l'estat del benestar requereixen aquest grau d'ambició i de posar sobre la taula uns objectius ambiciosos, perquè després el finançament o les altres actuacions venen al darrere.

I la pròpia història de la llei de dependència també ho acredita. És una llei que també va néixer amb un punt d'ambició, un punt, doncs, d'avançar-se als recursos, però després va aconseguir mobilitzar-los. I confiem que aquest és el camí, que aquest serà el camí, i el propi ministre està també desitjant que això sigui una realitat.

Sobre la cogovernança d'aquesta llei, també s'ha estat intentant fer una interlocució, el més fluida possible, amb totes les comunitats autònomes. I jo mateixa he participat en diversos consells territorials. La predisposició és plena a escoltar les comunitats autònomes. I jo crec que, al marge d'aquest punt del finançament, on estem totes les comunitats autònomes d'acord que manca, i el propi ministre també reconeix que necessitem, doncs, fer més... Al marge d'això, que la llei va en la bona direcció, que flexibilitza, que fa compatibles prestacions i que ens ha de permetre abordar aquest nou model de cures, aquesta nova autonomia. També aterrant molts dels coneixements que s'han guanyat gràcies a tots els experiments i a tots els pilotatges que s'han fet amb fons Next Generation, canalitzat des del Ministerio de Drets Socials, i alguns d'ells també fets aquí, des de Catalunya.

Recull totes aquestes innovacions. És una llei ambiciosa, una llei pensant en el segle XXI; jo diria segle XXII. I creiem que va en la bona direcció. Necessita més re-

cursos, sens dubte. Però, de vegades, per fer el salt qualitatiu en l'estat del benestar, necessites, doncs, aquest punt d'ambició.

I totalment d'acord que darrere de percentatges i de xifres, i del que parlem quan parlem del nivell mínim, el nivell acordat, doncs, al final, hi ha realitats de persones, de cuidadors, de cuidadores, en gran mesura, que necessiten aquests suports de persones que necessiten serveis, que necessiten suports adaptats a la llar per tenir una bona qualitat de vida.

Nosaltres tenim tot el compromís d'abordar el repte de l'envelliment des del màxim rigor, vetllar pels drets de les persones grans, maximitzar el benestar d'aquestes persones impulsant un nou model de cures.

Creiem que la nova llei de discapacitat i dependència és una gran oportunitat. I, sens dubte, doncs, continuarem vetllant perquè tinguí un bon finançament i tinguem els recursos necessaris de totes les administracions públiques per poder donar la qualitat de vida que la gent gran del nostre país es mereix.

Moltes gràcies.

El president

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació de la indústria a Catalunya.

Interpel·lació al Govern sobre la situació de la indústria a Catalunya

300-00178/15

És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, president. Em sembla que el conseller volia posar aquí una mica de pressió, però, escolti'm, benvingut, conseller, tots els diputats. Miri, conseller, avui volem parlar del sector industrial a Catalunya. Segurament tots estarem d'acord que Catalunya es pot reindustrialitzar, s'ha de reindustrialitzar. El que no sé si tenim tots la mateixa idea és de quin model industrial volem.

Jo ara li poso sobre la taula quatre exemples, conseller. Miri, a Guissona, a la Segarra, una comarca que el seixanta per cent és industrial, però segurament els salaris no són els que ens agradarien per a aquest sector. A l'altre extrem, podríem situar les plantes de fabricació de vehicle elèctric a la Xina, que vostè ha visitat, i que diu: «Escolti'm, si allà no hi ha llum, perquè només hi treballen robots», no? Per tant, aquí estaríem a l'altre extrem, és a dir, molt valor afegit, segurament, però, en canvi, molt poca gent treballant.

Situats els dos extrems, jo diria que hi ha un altre model molt interessant d'una gran empresa catalana com és SEAT, que ha sabut transformar el seu model econòmic cap a Cupra, que, avui en dia, és una de les..., per no dir la millor marca o la més ben valorada, segons una revista alemanya, que ha sabut apujar-se el valor afegit, i, per tant, pot pagar millors salaris, i, a més a més, com que no està cent per cent automatitzada, té milers de persones treballant.

I, finalment, el quart model que jo li explico, que és el que em sembla més interessant, sobretot per a la mitjana empresa, són les campiones ocultes. Aquestes empreses catalanes –en anglès en diríem *hidden champions*– que són empreses potents, que són líders internacionals en els seus sectors, que poden tenir entre cinquanta i cinc-cents treballadors o, a vegades, més, i que, per tant, tenen un *know how*, un coneixement, molt important que els permet també cobrar salaris alts, però com que, a més a més, no tenen una mida que es pugui tot automatitzar, doncs, tenen plantilla treballant, i, per tant, plantilla amb bons salaris.

Aquests serien, d'alguna manera, la base. On estem nosaltres? On està Junts per Catalunya? Doncs, miri, per nosaltres, el model que li cal a Catalunya és una reindustrialització amb valor afegit i salaris europeus. Aquest és el model que ens toca, perquè Catalunya avui és l'anomalia.

Som un dels quatre motors europeus, però els altres motors europeus tenen salaris molt més alts que nosaltres. Per què? Per què hem de competir per preus baixos? Perquè, què ens està passant? Que els joves se'ns en van. Se'n van a altres motors europeus que tenen salaris més alts. I, a més a més, les pensions estan en risc, perquè, com que tenim salaris baixos, en general, doncs, no podem pagar les pensions. Per tant, el nostre model és aquest.

Home, és una mica diferent del que vostès, directament o indirectament, amb els Comuns i Esquerra i la CUP, pregonen. Mirin, quan vostès parlen –el president ho ha dit moltes vegades, eh?– de reduir la bretxa entre els rics i els pobres, sempre parlen d'abaixar els rics, és a dir, de «matxacar» les classes mitjanes amb més impostos per apropar-los als salaris baixos. Nosaltres diem: «No, ha de ser al revés.» Ja està bé que hi hagi gent que guanyi diners. Lo que hem de fer és que ningú guanyi menys d'un cert salari, que per nosaltres sap que, a Catalunya, avui, hauríem d'estar parlant de l'ordre de 1.400 euros.

Em sembla que no hi ha cap altre diputat en aquest hemicicle que hagi parlat més de salari mínim en aquesta legislatura i l'anterior. Per tant, aquest és el nostre model: salaris alts i anar cap a salaris europeus; per tant, valor afegit.

Quina és la segona pregunta que ens fem? A on hem de situar la indústria? Miri, a Catalunya, ara com ara, la radiografia és que el seixanta per cent del pes industrial està en cinc comarques: Barcelonès, Vallesos –vostè és d'allà, i jo també–, el Baix Llobregat i el Tarragonès. Hi han set comarques més que tenen un vint per cent més. Hi han trenta-una comarques que tenen l'altre vint per cent.

Això no ens agrada. Nosaltres volem una regió econòmica que tingui..., un país que tingui realment, doncs, molt ben distribuïda la indústria arreu del territori. Podem anar al Pirineu, no hi trobarem gaire indústria, però ens n'anem als Alps i trobem indústria pràcticament a tots els pobles mínimament importants.

Per tant, aquest és el model que nosaltres pregonem. No sé si vostè hi està d'acord. En tot cas, li demano que m'expliqui si està d'acord amb això o no. Ara, per aconseguir aquest model, què ens cal? Ens cal assumir una sèrie de reptes. Jo ara n'hi citaré un per un. Reptes que nosaltres hem fet sempre propostes en aquest hemicicle i que no han estat escoltats o no han estat executats.

Per exemple, el primer i més important que ens expliquen les empreses –i a vostè segur que també quan va a les empreses– és que falta personal qualificat. És el principal problema de totes les indústries. On està la clau? Doncs la clau no és només la formació professional, que sí. La clau és la col·laboració publicoprivada, perquè els gremis, perquè els clústers, perquè les patronals, perquè les cambres puguin formar la gent que necessiten a les fàbriques. La gent, les empreses volen formar personal, però no els ajudem a que això sigui una realitat.

Quin és el segon problema? Que no se n'està parlant, i jo ja fa dies que l'estic introduint. Escolti'm, no pot ser que a Catalunya es pugui viure sense treballar. Hi ha un estudi de CASME que diu que només amb l'ingrés mínim vital i algunes ajudes per a l'atur es pot viure per sobre del salari mínim a Catalunya.

Per tant, escolti'm, nosaltres no podem reforçar aquest model. Estem donant un missatge de que es pot viure sense treballar a Catalunya, i això no ho hauríem de poder fer, perquè, si no, la gent no vol treballar. Hi ha molta gent que no vol treballar.

I el SOC, amb el senyor Juanjo Torres, que, fins fa quatre dies, n'estava al capdavant, estava treballant en aquest tema, però no sabem què ha passat. Ara ja no hi és. Li vull preguntar si vostès estan treballant en aquesta àrea.

La segona cosa que ens demanen les empreses quan les visitem –i a vostè segur que també– és la simplificació administrativa, eh?, la burocràcia. I vostè té un man-

dat del president Illa per millorar la burocràcia a les empreses. No hem vist cap proposta, eh? M'agradaria saber si té preparada una bateria de propostes i ens les portarà aquí d'un dia per un altre, però no hi ha cap proposta. L'última vegada que s'ha fet un canvi radical o un canvi significatiu ha estat amb la consellera Chacón. Des d'aleshores, no s'ha fet cap més canvi en aquesta línia.

Tercera cosa molt important per a la competitivitat de les empreses: les infraestructures. No en parlaré gaire, perquè la setmana passada ja vam fer un ple monogràfic. Però, escolti'm, n'hi han tres que són claus per al món empresarial: l'AP-7, perquè la majoria de mercaderies encara, desgraciadament, avui, es mouen per camió, i afecta l'AP-7; les rodalies, perquè molts treballadors van a la feina amb rodalies i no arriben a l'hora, i la tercera, el Corredor Mediterrani, que tots sabem que s'està fent tard i, a més a més, malament amb un tercer fil, quan hauria de ser un desdoblament, no?

Clar, jo pregunto: vostè d'això n'és conscient, que les empreses no són competitives, sobretot per aquest tipus d'infraestructures? Ha anat a seure amb l'Óscar Puente, amb el ministre Óscar Puente? Li ha dit: «Escolta'm, no pot ser. No podem seguir així. T'ho has de fer com vulguis, però aquest és un tema clau per a Catalunya, que és la regió més industrial d'Espanya»? Per tant, això s'ha de solucionar i s'ha de solucionar ràpid.

El quart tema que ens diuen les empreses, o que tots diem: manca de productivitat. Però aquí el problema que tenim darrerament és l'absentisme, que s'ha multiplicat –vostè ho sap–, s'ha doblat en els darrers anys.

Per què s'ha doblat? Perquè tenim col·lapsada la sanitat –ja ho sap– i perquè tenim, sobretot, un tema de permisos que se'ns ha escapat de les mans. I d'això la diputada Nieto en va fer una proposta, una moció, no fa gaire. No veiem que, de moment, estiguin reaccionant a aquesta moció, però m'agradaria saber si pensen fer o no pensen fer això.

I encara ara lo que ens arriba és aquesta proposta, també d'aquesta banda d'aquí, de les trenta-set hores i mitja. Escolti'm, les trenta-set hores i mitja és una caiguda directa de la productivitat, com a mínim, del sis per cent.

A tots els diputats que vam estar a Noel fa unes setmanes, que vam ser uns quants, ens van dir, Noel, una planta que té dos mil i escaig persones en plantilla, que passar de quaranta a trenta-set hores i mitja eren dos-cents treballadors més. Però és que no n'hi han, de treballadors. No n'hi ha a la comarca. Vostè ho sap. No n'hi ha enlloc, però és que a la comarca dos-cents treballadors no es troben. Per tant, si els imposem les trenta-set hores i mitja, què han de fer? Tancar línies. No n'hi ha altra. O automatitzar molt més, però això tampoc és fàcil; vostè ho deu saber.

Quin altre problema tenen les empreses? Falta de sòl industrial. Si volem atraure grans inversions estrangeres –vostè ho sap molt bé–, ens falta sòl industrial, pastilles grans, que en diem, però no només. En això no estem veient que s'estiguin fent grans canvis. Però és que, a més a més, tenim els polígons que no sé si n'és conscient, però més de la meitat dels polígons són de l'època franquista, és a dir, són preconstitucionals. Tenen més de quaranta-cinc anys, més de la meitat dels polígons. Estan caient a trossos. Nosaltres vam fer una proposta per fer un pla de polígons, per fer una llei de polígons. El més calent, a l'aiguiera. Tampoc s'ha fet res.

Vaig acabant. La següent cosa que ens demanen les empreses o que tots sabem que ens fa falta a les empreses? Millorar la innovació; la recerca, el desenvolupament i la innovació. Home, aquí l'he de felicitar, o no, però l'he de felicitar, perquè aquesta setmana passada ha sortit un informe del Regional Innovation Scoreboard que diu que nosaltres hem passat, Catalunya ha passat a ser *strong innovator*. Està bé, eh? És a dir, de les quatre categories, estem a la segona més alta –a la segona. Però, clar, quan et mires l'informe i veus el perquè, bàsicament hi han dues coses. Una, perquè és un país que té fibra per tot arreu, i això ve del conseller Puigneró, que vostè em sembla que el coneix molt bé. I l'altra cosa que diu és que s'ha incrementat el percentatge de persones que treballen a les TIC –a les tecnologies, a les TIC– en un divuit i

escaig per cent. Que això també ve de l'època del senyor Puigneró, de les polítiques digitals, i que ara com ara està amagat, comparat amb el que hi havia.

Quina última cosa ens demanen les empreses? Fiscalitat. És a dir, la fiscalitat afecta també la renda disponible de les persones. Si volem que la gent pugui treballar amb segons quins salaris, si els apugem la fiscalitat, òbviament se'ns en van. Ara, si abaixem la fiscalitat de l'IRPF, si deflactem, això ajuda a poder pagar uns salaris més dignes. Si millorem l'impost de societats a la petita i mitjana empresa, com hem fet nosaltres a Madrid amb els set diputats, que hem abaixat del vint-i-cinc al vint per cent, o al disset en depèn de quins casos, ajuda a reinvertir a les pimes. I si ara aconseguim abaixar l'IAE, que és una proposta que hem portat al Senat i que quan vagi al Congrés espero que el PSOE se la faci seva, també podrem millorar les petites empreses.

Ja acabo. L'última cosa que li volia dir és: una oportunitat que tenim, que són les grans inversions, bàsicament el tema d'una planta de vehicle elèctric a Catalunya, com ho tenim? I el tema de la planta de semiconductors, com ho tenim? I després continuaré amb el pacte nacional per a la indústria.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Bé; gràcies, president. Diputades, diputats que ens acompanyeu... Li agraeixo la seva intervenció, l'hi dic francament, perquè de les coses que ha dit amb moltes podem estar d'acord.

Efectivament, quan parlem d'indústria a Catalunya hem de parlar de reindustrialitzar, no pas d'industrialitzar, que seria si Catalunya fos una terra erma, que no ho és, a nivell industrial. I, per tant, hem de parlar de readaptar la indústria que ja tenim. Per tant, defensar la nostra indústria, perquè hi viuen 500.000 persones, aproximadament.

Defensar la nostra indústria vol dir intentar que sigui més competitiva, que sigui més eficaç, que sigui més productiva. Per fer-la més productiva, per exemple, hem de ser capaços també de veure com certes incongruències que hi han i que arriben a la indústria catalana es poden, d'alguna manera, mitigar. I aquesta setmana, diputat, hem tingut l'oportunitat a Madrid de poder ajudar la indústria catalana. Aquesta setmana es tramitava el Reial decret llei 7/2025, conegut com el decret energètic o de l'energia. En termes generals, podia suposar entre un vuitanta i un vuitanta-cinc per cent d'estalvi durant tot l'any, durant tot un exercici, per a aquelles empreses que siguin electrointensives.

Miri, jo he fet dues trucades. Una trucada a CELSA, que m'ha dit que això li ha costat 6,5 milions d'euros; una trucada a Repsol, que m'ha dit que a tota la Península li'n pot costar entre 13 i 14, i que a Tarragona l'import seria d'aproximadament uns 4,5 milions d'euros. Però hi ha un Excel en el qual hi han totes les empreses que són d'activitat electrointensiva i que són 121 plantes. Estem parlant d'indústria química, metallúrgica, cimentera, paperera, siderúrgica. Estem parlant de Dow Chemical, d'Ercros, de CELSA, de Molins, d'LC Paper, de La Farga, per exemple. N'hi he dit només dues, que sumen 11 milions de pèrdues.

Vostès aquesta setmana van tenir l'oportunitat de fer més competitives les empreses catalanes, i hi van votar en contra, juntament amb el Partit Popular, amb VOX i amb Podemos. I això també és fer un favor a la indústria catalana. Vostès hi van votar en contra aquesta setmana. Estem parlant de 67 empreses a Barcelona, de 31 a Tarragona, de 21 a Girona i de 9 a Lleida.

Bé, dit això, és evident que nosaltres volem més indústria, que volem millor indústria. I el motiu és claríssim: 500.000 persones que en viuen, com li deia abans.

Volem que en siguin més encara. La indústria –i vostè ho ha dit moltes vegades en aquest hemicicle– genera unes millors condicions laborals quant a atur, quant a temporalitat, quant a salaris. Més indústria és sinònim de més cohesió social; també ho diu vostè en els seus discursos, encara que sigui amb unes altres paraules. I la crisi de l'any 2009 va evidenciar que no tenir un país industrialitzat té uns efectes molt perversos i molt negatius en forma de deslocalitzacions i de tancaments.

La darrera dècada jo crec que ha sigut dinàmica, malgrat que és veritat que en aquestes dades econòmiques que estem dient des de fa setmanes, inclús diria que algun mes, en el Parlament, d'aquest creixement, és veritat que en aquest creixement hi ha hagut una importància rellevant dels serveis, de forma molt especial del turisme. Però crec que és important que diguem que, efectivament, a la darrera dècada –per tant, no estic dient que l'autoria dels números sigui conseqüència d'aquest Govern, sinó de la darrera dècada– hi ha hagut un augment d'aquest dinamisme que jo li comentava. Però necessitem, doncs, que tinguem aquests components econòmics, socials, estratègics i d'autonomia, actualment, que són imprescindibles.

I passo a parlar de qüestions que també li preocupen molt a vostè i a mi i, a més, ho hem parlat en més d'una ocasió. Li vull parlar dels semiconductors, per exemple. Vostè sap que vam estar fa quinze dies a Brusselles en ocasió de que es produïa una reunió d'una aliança estratègica que hi ha a nivell europeu que es diu ESRA. Una aliança que va començar l'any 23 amb dinou regions europees, de la qual Catalunya va ser una de les formadores, i que actualment ja en té trenta-sis. Com vostè sap, nosaltres, a partir del mes de novembre, presidirem aquesta aliança de semiconductors, i això ens dona una oportunitat molt important.

Nosaltres tenim, com vostè sap perfectament i com sap la cambra, una tradició quant a semiconductors molt bona en tot allò que hi ha fins a la fabricació. I vostè i jo hem parlat moltes vegades de que hem de fer un salt cap a la fabricació. Però, en el que és tot el procés previ de prototipatge, de, en definitiva, fer els dissenys dels semiconductors, Catalunya pot dir a dia d'avui que és puntera. I, efectivament, volem aprofitar aquest moment que ens arribarà aquest mes de novembre d'aquesta capitalitat de l'ESRA per fer aquest salt. Un salt que, a més, ha de venir acompanyat d'una modificació de la normativa que existeix, la Chips Act, i que no ha donat el resultat que es volia. Una llei de l'any 23, com vostè sap, que pretenia que Europa fos capaç de construir el vint per cent de tots els semiconductors o xips de tot el món. No s'ha aconseguit. Per tant, aquest text normatiu s'ha de modificar. Hi ha consens en fer-ho, i es farà precisament quan nosaltres presidim aquesta aliança.

Això ha de ser un moment fonamental per al que vostè sempre ens reivindica en privat, i també en públic en més d'una ocasió, de que hem de fer aquest salt de la pre-fabricació a ja la fabricació. Doncs l'hi comento: s'hi està treballant, i molt, i esperem que al més aviat possible es puguin fer públiques certes inversions a Catalunya que van en aquesta línia.

I tot això en el marc també de la presidència fins al primer trimestre de l'any que ve de l'aliança dels Quatre Motors –una regió alemanya, Baden-Württemberg; una regió italiana, la Llombardia; una de francesa, Alvèrnia-Roine-Alps, i Catalunya–, on nosaltres també, a dia d'avui, som els presidents. Per tant, amb una possibilitat d'interactuar amb aquestes regions, però també amb la resta d'Europa, perquè en sectors que considerem que són estratègics, com és la indústria espacial, l'alta tecnologia, molt lligada amb el que li comentava abans dels semiconductors, i també l'àmbit de la seguretat, Catalunya pugui ser pionera.

Europa acaba de llançar la política pública del Rearm. Europa ha llançat també la nova estratègia d'intel·ligència artificial. Podríem parlar de l'aposta que s'ha fet dirigida des d'aquí a Madrid sobre l'opció de tenir una gigafactoria a Móra la Nova. I Europa també està fent uns plans sobre l'autonomia energètica que han de marcar una miqueta el camí de la nova indústria, no només catalana, sinó europea.

Escolti'm, nosaltres estarem en aquestes línies de modernitat d'aquesta nova indústria que se'ns planteja i en la qual hem d'aprofitar que precisament nosaltres som pioners en temes com, per exemple, la ciberseguretat o el NewSpace. També hi ha –no ho podem oblidar– que el Banc Europeu d'Inversions acaba de fer un pla important i rigorós sobre la seguretat i la defensa per a Catalunya. En aquest sentit –vostè ho sap perfectament–, nosaltres ja en el pla «Catalunya lidera» hem destinat unes quantitats no gens menors, que van en la línia d'una transformació digital, d'una innovació tecnològica important, de la modernització de la nostra indústria i, en definitiva, fer que també les energies alternatives puguin ser ja l'autèntic motor no només de la indústria, sinó de la nostra vida en termes generals.

Per tant, diputat Canadell, nosaltres hi creiem. Hi creiem molt, en la indústria. I hi creiem perquè s'ha demostrat històricament que és el sector més resilient a qualsevol tipus de crisi. M'ha escoltat dir-ho per activa i per passiva. Sabem perfectament que la indústria genera els millors llocs de treball. Sabem que genera la millor de les cohesions territorials. I per això precisament estem fent... I després en parlar, en la següent interpellació, del diputat Jordi Albert, d'Esquerra Republicana, sobre aquest pacte nacional per a la indústria, que ha de venir senzillament a posar precisament el que li deia abans: aquestes noves línies industrials que ens marca l'estat polític, social, geopolític del món en termes generals i que ens marca, com li deia, Europa, i en la qual entenem i tenim molt clar que Catalunya ha de ser senzillament pionera. I pionera per una raó que no em canso d'explicar, senyor Canadell, que és que el talent que hem sigut capaços de dur endavant, de fer-lo talentós i brillant al nostre país en els darrers anys, a dia d'avui el que hem de fer senzillament és posar-lo al servei de les nostres empreses, posar-lo al servei de la nostra indústria i, en definitiva, ser capaços de generar uns elements per crear riquesa cada vegada més forts, més resistents a les crisis que vindran, malgrat el moment actual.

I en el següent torn li contestaré més coses de les deu que m'ha preguntat, d'acord?

El president

Gràcies, conseller. Per fer la rèplica té la paraula l'excel·lentíssim senyor Joan Canadell i Bruguera. *(Veus de fons.)*

Joan Canadell i Bruguera

Em sembla que pregunten: «Excel·lentíssim?» El president de la cambra és excel·lentíssim. Vull dir que encara em deu tocar. *(Rialles.)* Bé, conseller, escolti'm, primer, la interpellació la fem nosaltres cap al conseller, però, ja que vostè m'interpella a mi, li contestaré.

Miri, al Decret 7/2025 no hi va votar a favor Junts per lo de sempre, perquè Junts ja ha deixat molt clar al senyor Sánchez que, si vol els nostres vots, els ha de negociar i ha de complir amb els acords. Això és el que ahir no va passar. Per tant, vam votar que no. *(Alguns aplaudiments.)* Per tant, li demano que agafi el telèfon, aquesta gent a qui va trucar ahir i els diu: «Escolti, no, és que la culpa és del senyor Sánchez, que no ha fet lo que havia de fer.»

Però, bé, dit això... Escolti'm, de l'altra cosa que m'ha dit dels semiconductors, ho celebro. Celebro –també l'hi he de dir– el canvi de registre del seu antecessor, el senyor Torrent, que d'aquest tema no en volia saber re, a vostè, que sí que veig que en vol saber, i m'agrada. Ara, també li dic que hi ha una certa preocupació amb la planta de pilotatge. Sembla que no va a la velocitat que es preveia. Aquest tema li demanaria que se'l mirés.

Bé, dit tot això, escolti'm, en resum, del que jo li he explicat –que això no m'ho ha contestat–, vostè està a favor d'una reindustrialització amb valor afegit i a tot el territori? Jo crec que, si ens posem d'acord amb això, avançarem molt, perquè després ens vindrà el pacte nacional, i és important que anem a l'una.

Jo li he explicat que tenim molts reptes per poder complir això i que nosaltres hem fet moltes propostes. Me n'he deixat una per falta de temps, que és una que vam fer en el seu moment per intentar que les empreses catalanes exportessin més del setanta per cent del que produeixen –quan jo parlo d'exportació, òbviament, a la resta d'Espanya també és exportació. Estem al seixanta i escaig. Això vostès no ho van voler aprovar, però és un tema que hem de fer: potenciar encara més la internacionalització.

Dit això, no ens sembla que tots aquests reptes que jo li he explicat s'estiguin abordant. I, clar, venim de tancar –o tancarem ara– un pacte nacional per a la indústria 2022-2025 on, realment, aquests temes que jo li he explicat o no hi eren, o estaven difuminats, o no s'han fet accions clares per solucionar-los. I, com que no hem fet aquests deures, com que no hem resolt aquests reptes –la manca de personal, simplificació, tal–, com que no hem fet això, no s'ha complert el pacte nacional, els objectius estratègics del pacte nacional.

El pacte nacional tenia quinze objectius estratègics, començant per incrementar el pes de la indústria del dinou al vint-i-dos per cent. Estem al nivell que estàvem, al dinou; seguim al dinou. Zero, zero s'ha complert. Però qui diu això..., tots els altres no s'han complert, excepte dos: un, el de la innovació –i ja li he dit que crec que aquí nosaltres hi tenim alguna cosa a veure–, i el segon, el de l'exportació, perquè la senyora Mas, que ja l'hi vam dir, va posar un objectiu tan baix que és que el primer any ja l'havíem complert. Per tant, són els dos únics que s'han complert; tots els altres no s'han complert.

Per tant, escolti'm, estem en un moment que s'ha de crear un nou pacte nacional per a la indústria, i nosaltres li diem: no podem tornar a fer el que hem fet fa quatre anys, perquè hem perdut quatre anys. Ara ve l'hora de la veritat, ve l'hora de transformar Catalunya a nivell industrial. Per tant, o ens hi posem tots i anem tots a l'una, o no anem bé. Llavors, vostè ha dit: «Ens posarem d'acord amb els grups parlamentaris per parlar del pacte.» De moment no ho ha fet. Però també li dic que la senyora Mas, quan era directora industrial, ens va portar el pacte ja fet, i va dir: «Si voleu, us hi adhiereu.» Així no van les coses. Jo espero que vostè no ho faci així. És a dir, que primer parlem, abordem totes aquestes qüestions que són clau per reindustrialitzar el país, i ho puguem fer conjuntament.

Ara, també l'hi dic: la sindicatura de greuges, en el darrer informe que va presentar el mes d'abril..., la primera frase de la sindicatura de l'informe és: «L'Administració pública catalana ha de millorar l'eficàcia.» Sembla que estigui fet expressament per al pacte nacional, perquè hem gastat 3.200 milions d'euros amb aquest pacte, que això sí que s'ha complert en el noranta i escaig per cent; en canvi, les accions, l'últim informe que tenim és d'un compliment del seixanta per cent, però qualitatiu; però, en canvi, els objectius, dos de quinze. Ens gastem 3.200 milions d'euros i només complim dos objectius de quinze? Així no podem anar. Això, en qualsevol empresa, haurien fotut fora tot Déu. Per tant, no podem anar així. (*Alguns aplaudiments.*) Llavors, jo li dic: parlem-ne, fixem aquests objectius estratègics per transformar la indústria a Catalunya i fixem les accions per aconseguir que això sigui una realitat.

I l'última pregunta que li faig és: amb quins diners farem el pacte nacional per a la indústria? Esquerra li ha dit que no li prorrogarà els pressupostos. Nosaltres, com que no ens han vingut a veure mai per als pressupostos, sempre els hi diem: «Escoltin, portin-los.» No els porten. Però ja li dic què vam fer nosaltres en els passats pressupostos, del 24, quan es van negociar: vam aportar mesures en la línia del que avui parlo: la millora de fiscalitat, la formació publicoprivada, el pla de polígons, l'impuls de les polítiques digitals, la captació d'inversions en semiconductors, la recerca en desenvolupament al 2,2 per cent i el pla de simplificació administrativa. Aquestes eren les nostres condicions per aprovar els pressupostos d'Esquerra. No, no van voler saber-ne re. Seran les mateixes, pràcticament, que li posarem si volen

aprovar els pressupostos. Òbviament, no només aquestes; n'hi han moltes altres, eh? Però, en el camp industrial, seran aquestes. Per tant, si volen aprovar pressupostos, parlem d'aquests temes, perquè el país depèn d'això.

Llavors, li demanem un canvi de rumb respecte al que havia tingut la senyora Mas quan era directora general. Esperem que, en aquest sentit, vostè faci aquest canvi de rumb i que ens puguem posar d'acord i aconseguir els objectius, que és reindustrialitzar el país amb valor afegit, salaris europeus i a tot el territori.

Moltes gràcies.

El president

I, per fer la rèplica, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, president. Miri, aquí no es tracta, senyor Canadell, il·lustríssim senyor Canadell... És veritat que qualsevol expresident del consell de cambres o de la cambra...

El president

Excel·lentíssim, excel·lentíssim.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Excel·lentíssim, perdó. Vostè perdoni, senyor president. No crec que reinterpretar el que ha succeït aquesta setmana sigui una qüestió excessivament subjectiva. Jo crec que el que ha passat aquesta setmana, senzillament, és que 128 empreses catalanes han perdut l'oportunitat d'estalviar-se un vuitanta-cinc per cent en el tema de l'impost o del peatge elèctric. Cent vint-i-vuit empreses; consultades dues, 11 milions d'euros. Això és un axioma, és una realitat, i tant hi fa que s'interpreti des d'un partit o d'un altre. Ha passat, ha succeït. No passa res, és una realitat, i jo l'hi dic perquè així és com ha passat.

Miri, vostè m'ha parlat de coses que..., ho reitero, una cosa és quan vostè surt aquí i surto jo, i una cosa és quan parlem, que hi estic molt d'acord. És a dir, hi ha un tema que vostè de forma recurrent explica aquí que a mi em preocupa, i l'hi dic francament, que és que entre l'atur que tenim, la taxa d'atur que tenim, i aquell atur estructural que tothom, doncs, situa entre el quatre, el cinc per cent i que és la gent, senzillament, que no pot treballar perquè està malalta, perquè ha de cuidar un pare molt malalt o molt gran o els que no volen treballar..., entre aquesta taxa estructural i la real encara hi ha un quatre per cent. I això topa frontalment amb que, efectivament, quan et veus amb empresaris et diuen: «No tinc mà d'obra.» Per tant, alguna cosa... Hem de ser conscients, no només des del Govern, sinó des del propi Parlament també, d'assumir-ho com un problema. Tenim un problema. És del tot incomprendible que un empresari pugui dir «no trobo treballadors», quan hi ha una bossa, com a mínim, del quatre per cent que no està en predisposició de dir que no pot treballar, eh? Per tant, això és un problema que s'ha de resoldre.

Ara bé, per la mateixa raó que jo li dic a vostè *sempre* que les bones dades actuals no són autoria d'aquest Govern –seria, des del meu punt de vista, un acte molt poc humil–, el que sí que és veritat és que aquesta situació que jo li he descrit ara de que hi ha un quatre o un cinc per cent de persones que podrien treballar i que no ho fan tampoc és culpa d'aquest Govern. És a dir, és una tendència creada des de fa molts anys a Catalunya, molts anys a l'Estat espanyol, i que ha generat que persones no tinguin incentius per anar a treballar. I aquesta és una realitat, però no és culpa d'aquest Govern. Això és una qüestió que s'ha anat, doncs, diguem-ne, solidificant, petrificant en els darrers deu, quinze anys. I, com s'ha dit avui per aquí..., que cada palo aguante su vela. És a dir, aquesta és la realitat. I, sense dir noms, em penso que s'està entenent absolutament tot el que dic, eh?

I aquestes qüestions no depenen, com vostè apuntava, només del SOC, sinó que depenen de drets socials que depenen de moltes coses. I, evidentment, aquest canvi que vostè reclama per incorporar aquest tres, dos, quatre per cent de persones que

poden treballar al mercat laboral, que estic convençut –estic convençut– que acabarà passant més d'hora que tard, doncs, és una qüestió transversal que requereix un punt de paciència. Fa molts anys que hi ha aquesta tendència; revertir-la no serà fàcil. Podria sortir aquí dient una mentida. Penso que és millor que assumim que tenim un problema que s'ha d'intentar millorar i resoldre.

Miri, vostè ha parlat de la simplificació administrativa. Hi ha una comissió transversal d'aquest Govern dirigida pel conseller Dalmau que hi treballa. Nosaltres hem impulsat una reforma en els darrers dos mesos, si no em falla la memòria, d'impuls de la FUE, de la finestra única empresarial. Escolti, també li dic el mateix: que l'Administració actual vagi a la velocitat que va és una qüestió que s'ha petrificat des de fa molts anys i que tenim molt clar que s'ha de modificar, que s'ha de canviar, que s'ha de millorar. És una xacra actual de l'Administració que a determinats permisos es pugui trigar el doble que a altres comunitats autònomes, i això passa, i és una realitat. I li vull fer arribar que és una de les qüestions que més ens preocupen. No pot ser que no tinguem mà d'obra, d'una banda; no pot ser, d'altra, que no tinguem la possibilitat de permetre créixer projectes empresarials que, per tant, generaran ocupació el més aviat possible. I no hauríem de permetre que determinats projectes se'n vagin fora de Catalunya precisament per aquesta dificultat en fer-ho de forma més ràpida i amb més celeritat.

El temps no em permet que li digui més coses, però vostè sap perfectament que quan vulgui podem parlar-ho, i segur que podrem arribar a encontres.

Moltes gràcies.

El president

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el pacte nacional per a la indústria.

Interpel·lació al Govern sobre el pacte nacional per a la indústria

300-00181/15

És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Consellera, conseller, treballadors i treballadores de la casa, diputats i diputades, públic assistent... Conseller, m'ha anat bé que abans de la nostra intervenció intervingués el diputat Canadell, perquè així ja, més o menys, hem pogut anar calibrant. De fet, m'encantaria poder interpellar el diputat Canadell ara mateix. De fet, alguna part de la meua intervenció crec que anirà en interpellació directa al diputat Canadell, com, per exemple, quan diu que el Roger Torrent, el conseller Roger Torrent, no es va preocupar pels semiconductors, quan al desembre del 2023 va impulsar l'estratègia catalana pel semiconductors i quan al maig del 2024 va anar a Dresden a treballar amb l'Aliança Europea de Semiconductors per tal d'impulsar precisament la cadena de valor d'aquests xips. *(Alguns aplaudiments.)*

Però, d'altra banda, també m'agradaria recordar al senyor Canadell que té amnèsia. Té amnèsia perquè potser no deu recordar que durant els treballs del pacte nacional per a la indústria 2022-2025 jo, que era portaveu de la Comissió d'Empresa i Treball, formava part de diverses taules de treball, en les quals també hi era el portaveu Canadell. Com a mínim vam fer tres sessions, i no eren tres sessions amb documents tancats, eren tres sessions propositives, on els grups parlamentaris podíem aportar propostes i podíem negociar-les.

Lògicament, la metodologia del treball va ser grups de treball específics amb agents socials i econòmics i amb d'altres entitats del país, i després una taula on s'incorporaven els grups parlamentaris, amb la qual cosa fèiem aportacions, podíem

incidir sobre el document. De fet, recordo llargues converses amb la consellera Mas en aquell moment parlant precisament de les propostes de Junts i les propostes del senyor Canadell, les quals ja li puc compartir que amb algunes d'elles no hi estàvem d'acord, i d'aquí les llargues converses, perquè, lògicament, si Junts guanyava la partida, Esquerra, segurament, acabaria saltant de l'acord, i no era qüestió que un govern d'Esquerra fes saltar el Grup Parlamentari d'Esquerra d'aquest acord.

Per tant, confon una mala negociació, que és la que va fer el senyor Canadell en el seu moment en el pacte nacional per a la indústria, amb la no participació en la negociació, perquè hi va participar...

El president

Senyor diputat...

Jordi Albert i Caballero

...però no se'n va sortir.

El president

...si m'ho permet, torni una altra vegada a l'objecte de la interpellació, perquè el senyor Canadell no li pot respondre, ara no li pot respondre.

Jordi Albert i Caballero

Però crec que és... Però és rellevant.

El president

Per tant, torni-hi. Li he donat marge perquè el senyor Canadell ha citat el senyor Torrent, etcètera, etcètera. Però li prego que torni a l'objecte de la interpellació, que és al conseller Sàmper.

Jordi Albert i Caballero

Estic d'acord, eh?, president, que estem parlant del pacte nacional per a la indústria, i tot el que he dit és sobre el pacte nacional per a la indústria, absolutament tot.

A partir d'aquí, per què li exposo tot això? L'hi exposo perquè la primera pregunta que avui li volia dirigir és: vostè pensa construir aquest pacte nacional per a la indústria a esquenes d'aquest Parlament? I per això justificava la intervenció anterior, perquè no tenim notícies del nou pacte nacional per a la indústria, i l'actual finalitza enguany. Per tant, del 2026 al 2030 hem de tenir un nou document, hem de tenir una nova estratègia, hem de tenir un nou pacte nacional. A aquest grup parlamentari ningú l'ha trucat per compartir absolutament cap informació i poder participar en absolut en cap taula de treball. Ho he contrastat amb la resta de companys i companyes de l'hemicicle, i estem en la mateixa situació.

Aquest pacte –cert– no s'ha d'aprovar en el Parlament de Catalunya, però el pacte té actuacions que són determinants i seran objectius a assolir que han de passar necessàriament pel Parlament de Catalunya: des de l'aprovació d'uns pressupostos fins a canvis normatius. En l'anterior, per exemple, hi havia vint-i-dos canvis normatius de 152 actuacions. Un pacte nacional, l'anterior, amb 3.270 milions d'inversió; un pacte nacional, l'anterior, que, amb dades del propi Departament d'Empresa i Treball, el seu departament actualment, va tenir un compliment l'any 2024 del 102,9 per cent a nivell pressupostari; un pacte que l'any 2023 va aconseguir fer créixer la indústria d'aquest país en un 3,5 per cent; un pacte que l'any 2024 va aconseguir fer créixer la indústria d'aquest país en un quatre per cent; un pacte que va aconseguir atraure inversió estrangera en aquest país per més de 1.000 milions d'euros, creant 8.299 llocs de treball –nous, de nova creació.

Tot això va ser gràcies al pacte nacional per a la indústria que va liderar el Govern d'Esquerra Republicana, van liderar la consellera Mas en el seu àmbit com a directora general d'Indústria i el conseller Torrent com a conseller d'Empresa i Treball.

Són bons resultats. Són suficients? Encara no. Li donaré dades. Hem d'abordar el model productiu. L'altre dia ho parlàvem en el debat sobre infraestructures. No

sembla gaire assenyat ampliar l'aeroport quan tenim Barcelona massificada i sobreexplotada a nivell turístic. No sembla gaire assenyat invertir en infraestructures com l'aeroport i la seva ampliació quan tenim dèficit en la xarxa ferroviària del país. Perquè un dels problemes principals que tenim en aquest país és precisament el transport tant de mercaderies com de persones –treballadors i treballadores que han d'accedir al seu lloc de treball. No sembla gaire assenyat, i el seu Govern ho està impulsant.

No sembla gaire assenyat, precisament, impulsar aquesta ampliació de l'aeroport quan necessitem un canvi de model productiu i invertir molt més en política industrial i desequilibrar la balança, que actualment està molt favorable al sector serveis. Sector serveis: tenim 2.936.800 persones treballant, segons dades de l'Idescat del primer trimestre del 2025. En el sector industrial tenim sis-centes, sis mil... Perdó. Ara m'estic embolicant amb les dades perquè són... Li he parlat de milions. Són 639.300 llocs de treball. El desequilibri és gran. El percentatge més gran el tenim aquí. Veiem com el sector serveis està incrementant el seu percentatge de creació d'ocupació. Veiem com el sector industrial, en el primer trimestre d'aquest 2025, malauradament, ha perdut percentatge de capacitat d'ocupació.

Veiem com indústries com RDM Group, per exemple, estan tancant per canviar activitat industrial per activitat logística. O veiem com al Consorci de la Zona Franca, per exemple, hi ha parcel·les absolutament buides, perquè el Consorci de la Zona Franca ha decidit apostar per una estratègia de logística i d'implementació de logística, en lloc d'implementació d'indústria. Veiem, per exemple, com aquest canvi de model productiu ha d'anar acompanyat de la transició energètica. I aquesta transició energètica ha de rebre un impuls també a partir d'un nou concepte, que és l'economia circular i, per tant, el màxim reaprofitament per també generar el menor volum de residus.

Tot això ha d'estar incorporat en el pacte nacional per a la indústria. Però alhora també cal enfocar-se en els sectors estratègics del nostre país. Què passarà amb el sector de l'automoció i la seva inversió respecte al vehicle elèctric? Té futur el vehicle elèctric? No té futur? Quin serà l'impacte que tindrà en el nostre país? Tenim un sector molt potent al nostre país, que és el sector de l'automoció, que estratègicament està vivint moments claus, perquè l'aposta d'inversió que es faci actualment serà la que marcarà també el desenvolupament econòmic i el progrés econòmic del nostre país. Això haurà d'estar reflectit en el pacte nacional per a la indústria.

I la formació i les acreditacions. Necessitem noves formacions per tenir noves acreditacions per a la nova demanda del mercat de treball. Necessitem adaptar aquestes formacions. Des d'Esquerra Republicana es va fer un impuls molt clar a partir de l'Agència de Formació Professional. Amb l'Agència de Formació Professional i, per tant, amb la participació activa dels agents socials i econòmics, dels agents socials del país. Amb la participació activa en el disseny, però també en la territorialització d'aquest disseny, l'adaptació de l'oferta a la demanda de cada un dels territoris del nostre país.

Quan parlem d'indústria es focalitza sempre en les grans àrees industrials del país. I, en efecte, la meva comarca, el Baix Llobregat, n'és una de les més rellevants. També ho són els Vallesos, però també hi han àrees industrials potents tant a Girona com a Tarragona. Però necessitem un mecanisme –un mecanisme– de diversificació territorial. Necessitem incorporar en el pacte nacional suports per tal de que la indústria no estigui on ha estat sempre, sinó que la indústria arribi a tot arreu. I, per tant, en els més de 1.400 polígons industrials que tenim al llarg del país, cal que hi hagi una inversió. I, en efecte, sí, cal una llei de polígons industrials.

Saben on està el problema? Qui posa els diners damunt de la taula. Aquest és el problema –aquest és el problema–: qui posa els diners damunt de la taula, qui finança la inversió als polígons industrials. Perquè hi ha un altre problema en el nostre país: que bona part –bona part– de les naus industrials o dels equipaments indus-

trials privats que hi ha al país –bona part– tenen un propietari que no és el que desenvolupa l'activitat industrial. Amb la qual cosa, si jo ja tinc la nau llogada, per què haig de fer una inversió addicional quan ja tinc la nau llogada?

Doncs aquests són els reptes que li plantegem, conseller. I en la rèplica continuarem parlant, que crec que aquest és un debat apassionant.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara és el torn de resposta del conseller, i té la paraula l'honorable Miquel Sàmpel Rodríguez.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpel Rodríguez)

Gràcies, vicepresidenta. President –entrant al Parlament–, consellera, diputades, diputats... Bé, en primer lloc i tant pel que fa referència a aquesta interpellació com a la interpellació anterior, posar de manifest, per a qui no ho sàpiga, que a instància d'un servidor, pròpia, vaig demanar de comparèixer per explicar el PNI en la sessió d'Empresa i Treball. I crec que, a més, ja s'ha dit que això serà el dia 25 de setembre. Per tant, que no quedi en cap cas per aquí alguna percepció d'intentar amagar informació, percepció de no intentar compartir el que ha de ser el pla. Perquè un servidor, hi insisteixo, a iniciativa pròpia, ha demanat de comparèixer.

Diputat, gràcies per la seva interpellació. Crec que Catalunya ha fet els deures en termes de política industrial aquests darrers anys, i el pla nacional de l'any 2022 al 25 així ho posa de manifest, des del meu punt de vista. Va ser un pacte que es va construir justament amb la participació dels agents socials, econòmics, patronals, sindicats. Però no només aquests, sinó també, com vostè sap, dels col·legis professionals, de les universitats, els centres tecnològics, les cambres de comerç, cooperatives, entitats municipalistes i grups parlamentaris. Per tant –i ho dic per afirmacions que s'han fet en el decurs d'aquesta tarda–, home, participació en aquest darrer pla nacional d'indústria n'hi havia, i n'hi havia bastanta.

Els resultats –i parlo una mica de l'antic pla– avalen aquest sistema. Durant l'any 24 s'han executat més de 672 milions d'euros, que representen, com ha dit el diputat Albert, un 102,9 per cent del pressupost previst. Dins d'aquest total, 381,5 corresponen a actuacions competència directa del nostre departament, d'Empresa i Treball, amb una execució, aquesta, del cent dinou per cent. I aquest sobrecompliment reflecteix tres coses: una primera, una capacitat d'absorció per part del teixit industrial, la bona coordinació entre els departaments i la voluntat del Govern d'accelerar la doble transició, verda i digital, quant a l'oportunitat que és al nostre abast.

Per tant, en conjunt, el pacte ha mobilitzat més de 3.270 milions d'euros al llarg d'aquest període, i ha desplegat 152 actuacions estructurades en cinc àmbits estratègics que li explico, els hi explico, resumidament. Un primer, la sostenibilitat, l'energia i l'economia circular, amb més de 131 milions d'euros executats. S'ha impulsat, per exemple, una indústria més eficient energèticament, menys dependent i alineada amb l'emergència climàtica. Volem destacar el pla d'impuls d'energies renovables, el suport a la biomassa, els ajuts a la competitivitat de la indústria agroalimentària i el desplegament de la Vall de l'Hidrogen de Catalunya, que posiciona el nostre país ni més ni menys que amb una cadena tecnològica més que emergent.

Un segon àmbit, la digitalització, amb la indústria 4.0, la innovació i la internacionalització, amb més de 196 milions d'euros executats. Aquí és on es reforça la competitivitat tecnològica i global. Hem finançat programes per a la renovació de maquinària, equipament avançat. Hem impulsat internacionalització, més de 1.374 connexions d'Acció entre l'oferta catalana i la demanda internacional, molt per sobre dels objectius inicials. I hem destinat 31 milions d'euros al pla d'atracció de nous elements de la cadena de valor de les empreses, donant 106 projectes estratègics.

El tercer àmbit, l'ocupació de qualitat, les condicions de treball i formació: 232 milions d'euros executats. No hi ha una indústria forta sense que hi hagi un talent for-

mat ni sense feina digna. El SOC ha impulsat la formació professional ocupacional dual en l'àmbit industrial –12,7 milions d'euros, 574 participants. I hem avançat en un sistema de formació contínua superior per a la nostra indústria. També destaquem les actuacions molt importants i rellevants vinculades a una transició justa amb càrrec al Fons de Transició Nuclear, perquè la transformació energètica també és una transformació social.

Un quart àmbit: infraestructures i sòl industrial, més de 88 milions d'euros executats. És l'àmbit de més recorregut i alhora un dels més decisius per al futur. Catalunya disposa de milers d'hectàrees de sòl –vostè n'ha parlat ara– classificat per a activitats econòmiques i més de 1.400 polígons vells industrials, repartits arreu del territori. Però sabem que cal ordenar, connectar, digitalitzar i dotar de serveis aquests espais i pensar en parcel·les grans per a projectes tractors.

Un cinquè àmbit: el finançament i la dimensió empresarial, 24 milions d'euros executats, amb un objectiu: fer créixer les nostres empreses pimes perquè puguin competir en mercats globals, i fer-ho a través d'un finançament a projectes d'innovació tecnològica, a escala empresarial i a noves oportunitats de negoci. Instruments com Avançsa, per exemple, que han destinat 6,5 milions d'euros, més del triple d'allò previst inicialment, a projectes orientats a sostenibilitat, transició energètica o, per exemple, d'altres relacionats amb el tema de la descarbonització que tant ens preocupa. I això, lligat al PNI 2022-2025, vol dir ni més ni menys que execució, impacte i concertació.

I amb aquest balanç a la mà, la pregunta inevitable quina és? «Ara què?» Ja l'hi deia: compareixença demanada per un servidor, a títol personal, per comparèixer davant de vostès a la Comissió d'Empresa i Treball. Tenim data, el dia 25 de setembre, amb un objectiu: començar a explicar el pla nacional de la indústria 26-30. I ho fem amb la voluntat d'assegurar continuïtat, coherència, ambició i participació. El PNI 26-30 figura al pla de govern com a objectiu central de la legislatura, a diferència d'etapes anteriors, en què hi va haver interrupcions. Recordem que entre el pacte 17-20 i el 22-25 hi ha dos anys que no va haver-hi pla. Aquest cop farem la transició de la forma més immediata possible i sense pausa.

El procés ja fa dies que camina, i l'hi passo a explicar, perquè hi treballem de forma intensiva des del departament. Al desembre passat –vagi prenent-ne nota, diputat Albert– la Comissió Executiva Permanent del Consell Català de l'Empresa va acordar iniciar els treballs del nou pacte. Al gener hi va haver una reunió extraordinària per definir orientacions i metodologia. El 24 d'abril del 25, al Palau de Pedralbes, es va fer una jornada amb cent vint alts càrrecs i directius de la Generalitat per activar el procés intern. I des de llavors, fins al mes de juny, hem fet més de cinquanta reunions amb unitats afectades de deu departaments per recollir propostes i definir les mesures que proposarem –no que elevarem, que proposarem.

El resultat d'aquesta primera fase és un primer esborrany amb més de cent cinquanta mesures i que ara obrim a la concertació externa, on, evidentment, només faltaria, estaré a aquest Parlament. Per això, durant les primeres setmanes de setembre presentarem l'esborrany a la Comissió Executiva Permanent del Consell Català de l'Empresa. I jo mateix, com saben, vaig demanar aquesta compareixença a la comissió, que, com li deia, ja té data per al dia 25 de setembre.

A partir d'aquí, està previst que pels volts del mes d'octubre hi hagi el debat del plenari del Consell Català de l'Empresa, cosa que donarà pas a la constitució de cinc grups de treball temàtics, un per cada àmbit del pacte, amb prop de cent trenta participants: Generalitat, patronals, sindicats, cambres, experts del món acadèmic. I un cop recollides, les aportacions on aniran? Al Parlament. I aquí, evidentment, és on s'hauran de decidir si són correctes, si no són correctes; si són suficients o si són insuficients. I, per tant, d'aquí sortirà realment el pla nacional d'indústria.

L'objectiu és que al febrer de l'any 2026 el pacte estigui acordat i llest per desplegar-se. I ho farem amb un procés rigorós i sobretot –ho recalco– participatiu. Per fer

un nou pacte nacional més sòlid davant de les investides que estem patint a nivell econòmic, a nivell geopolític, a nivell social, és molt important que siguem capaços de fer més robusta la nostra economia en un context com el que li deia, l'actual.

I treballem, per tant, perquè aquesta estructura del nou PNI giri entorn de tres missions estratègiques. Una primera, millorar la productivitat i la competitivitat industrial catalanes. Una productivitat com a palanca del creixement compartit i innovació, clústers, transferència de tecnologia i talent.

Un segon, impulsar la descarbonització i una producció més sostenible, d'acord amb els principis de l'economia circular. Una descarbonització competitiva, transició energètica basada en tecnologia, electrificació, eficiència, captures de CO₂ i economia circular.

I, en tercer lloc, assegurar les cadenes de valor, reduir les dependències externes, simplificar els tràmits i reforçar sectors estratègics, és a dir, tenir una més gran resiliència industrial.

Com que se m'acaba el temps, seguim d'aquí cinc minuts.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Conseller, de la seva exposició, ens ha... Bé, moltes de les dades que ha donat ja les havia donat jo. No hi ha gaire novetat en la qüestió, les sabem, però és bo que també fem una bona anàlisi, lògicament, i una bona avaluació del compliment del pacte nacional 22-25, perquè d'aquesta manera ja tindrem aquesta base per tal d'abordar el 2026-2030.

Escolti'm, per l'experiència viscuda en l'anterior pacte, crec que anem una mica bastant malament de temps, perquè si el mes d'octubre és... Ara tenim, pel que ha dit, aquestes cent cinquanta mesures damunt de la taula. Després d'aquestes cent cinquanta mesures, la construcció dels grups de treball. En aquests grups de treball no hi són els grups parlamentaris ni les organitzacions polítiques.

Jo crec que no ho resoldrem, això, amb una compareixença a la Comissió d'Empresa i Treball, la del 25 de setembre, que, en efecte, ja la tenim incorporada a l'ordre del dia. Jo crec que no anem gaire bé de temps per tenir un pacte nacional per a la indústria operatiu l'1 de gener de 2026. Ho veig impossible. Perquè, a més, ha deixat en el darrer estadi la participació, precisament, del Parlament, la participació dels grups parlamentaris.

Vostè deia: «Fem tota aquesta feina, i, al final, aquestes mesures les haurà d'aprovar el Parlament.» Aquestes mesures..., el Parlament aprovarà les mesures que emanin del pacte nacional i que s'hagin de passar perquè siguin decrets lleis, perquè sigui un marc normatiu que haurem d'aprovar amb projectes de lleis o proposicions de lleis, etcètera, etcètera. Però no són mesures que el departament aprovi. Un pacte nacional no s'aprova al Parlament, perquè un pacte nacional és d'ampli espectre, i, per tant, implica... Nosaltres som una peça més, com a grups parlamentaris, però no som la peça essencial.

Nosaltres no som els que hem d'aprovar el pacte nacional. El pacte nacional l'han d'aprovar tots els agents que hi han participat i que tenen la responsabilitat també i el compromís d'executar aquestes mesures, perquè també els comprometen. Perquè, quan parlem de la política laboral i de les condicions salarials i laborals, la patronal s'ha de comprometre a complir-les, i en el pacte nacional se'n parlarà.

Perquè, quan parlem de la inversió pública, el Govern haurà de complir. Perquè, quan parlem del seguiment dels acords per part dels sindicats, els sindicats hauran de complir. Perquè, quan parlem de la formació, el Departament d'Educació haurà de complir.

Per tant, ja ho deia en Rodrik, que un pacte nacional o tota política industrial o és compartida per tots els departaments d'un govern o és impossible que funcioni.

Veig a la consellera de Salut. La conselleria de Salut també és determinant en el pacte nacional per a la indústria, perquè, precisament, bona part de les polítiques que voldrem desplegar amb aquest pacte impacten directament sobre la salut de les persones del país.

Per tant, jo crec que, ara mateix, aquest Govern i el seu departament no tenen gaire ben enfocats els terminis de compliment per aconseguir tenir aquest pacte nacional 26-30 sobre la taula i en funcionament l'1 de gener. No ho té. No ho té, conseller. I sap que fa moltes setmanes que li estic demanant, que li estem demanant per on passem, on estem. Si aquests grups parlamentaris són els darrers en participar, tampoc anem bé, perquè hem de formar part de la construcció d'aquest pacte, perquè som signants del futur pacte, perquè ho volem ser.

Abans he fet una referència, precisament, a Junts i Esquerra que no ens posaríem d'acord, perquè les polítiques de Junts i les d'Esquerra, en el model productiu, són molt diferenciades, etcètera, etcètera. Però els dos vam signar el pacte nacional per a la indústria del 22-25, perquè els dos vam saber que això és una política estructural de país.

Quan parlem de la internacionalització, quan tenim ara mateix un senyor als Estats Units que es diu Donald Trump, que està amenaçant dia sí dia també amb imposar una política aranzelària sobre els productes europeus, això és urgent. Ho hem de resoldre de forma immediata. I el pacte nacional per a la indústria ha d'assentar les bases per fer-ho, una política de caràcter estructural.

Jo el que li pregunto, conseller, és fins on arriba la seva ambició. La seva ambició és liderar l'Estat espanyol? O la seva ambició és el marc europeu i el món, i, per tant, ser líders a Europa i al món? Quina és la seva ambició? Perquè l'ambició d'Esquerra Republicana és que Catalunya lideri a nivell econòmic a Europa i al món. Per tant, li demano i li exigeixo la mateixa ambició, conseller.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fer la rèplica, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpel Rodríguez)

Gràcies, president. Miri, diputat Albert, la meva ambició és que el pla es dugui a terme. Vostè ara ha intentat posar sobre la taula un element de dubte sobre el temps d'execució, si anem bé o anem malament.

Ha dit que és un pla transversal, i jo li dic que és que ja ha passat per tots els departaments, però és que crec que ho he explicat abans. Ja ha passat per tots els departaments, i ja s'han fet les aportacions corresponents per part dels departaments, i jo els hi explicaré a vostès el dia 25. I vostès podran dir, òbviament, doncs, que hi estan d'acord o que no hi estan d'acord, només faltaria, no? Però nosaltres vindrem amb un document.

Quant a la mecànica, miri, hi han moltes maneres de portar un document perquè sigui la base del pla nacional d'indústria, en aquest cas. El podem fer des d'aquí i després portar-lo als agents, i després que passi pels departaments. Ho podem passar pels departaments, que és l'Administració, i després passar-ho als agents i després portar-ho al Parlament. N'hi han moltes que, segurament, sempre trobaríem crítiques per arribar a la conclusió de quina és la millor. Jo li dic que no la meva ambició, sinó la meva, diguem-ne, voluntat és totalment clara i diàfana de que es dugui a terme, de que vostès, de que tots nosaltres puguem aportar les nostres, doncs, inquietuds i que hi siguin, a dintre del pla.

I el que també li comento és que no es pot venir sense res al Parlament, perquè seria bastant complicat arribar a una conclusió d'un document base sobre el que treballar. Nosaltres li portarem, el dia 25, aquest document base per explicar, per treballar i per consensuar, prèviament pactat amb els agents. Pactat..., mig acordat, unes

bases. Com vostè ha dit, un pla nacional abasta tot el país, i és veritat. I, evidentment, amb les inquietuds de cadascun dels departaments que hi estan involucrats.

Però sobre la possibilitat de que no sigui participatiu, aquí sí que l'hi dic: la meua ambició és que ho sigui totalment. Per tant, no tingui por amb això. El meu compromís –i ho dic aquí obertament avui– és que la participació de tots vostès sigui la màxima possible. Només faltaria; si no, no seria un pla nacional d'indústria del qual un servidor es pogués sentir orgullós.

Escolti'm, és necessari aquest pla? Doncs clar que és necessari; és imprescindible. És imprescindible que siguem capaços de trobar uns punts mínims, un comú denominador entre tots nosaltres. Tots nosaltres vol dir els 135 diputats i totes les parts que estan dintre de la concertació social, tant sindicats com patronals, com cambres, com col·legis, com centres tecnològics, com centres de recerca, perquè el moment que tenim actualment ens obliga a fer-ho bé.

Els hi he dit diverses vegades en aquest hemicicle. És a dir, la situació que vivim actualment és positiva, però alhora és una gran responsabilitat. Que tinguem el creixement que hem tingut ens obliga a intentar entre tots fer el possible perquè sempre sigui així o, si més no, que sempre estiguem per damunt de la resta de regions de la Comunitat Europea.

I vostè em diu: «Vol que això arribi a Europa i al món?» Per descomptat que sí. Ho he explicat abans al diputat Canadell, quan hem parlat, per exemple, dels semiconductors. I he explicat ben clar que tenim l'oportunitat de ser referents l'any que ve en dues qüestions. En fer un salt ja cap a la fabricació, per exemple, dels semiconductors, d'una banda, i en ser líders en l'elaboració d'una nova llei que ens permeti realment –aquesta vegada sí– arribar a aconseguir que Europa, doncs, sigui capaç de fabricar el vint per cent dels semiconductors o dels xips, tal com preveia en el primer text normatiu.

Per tant, nosaltres volem ser líders absolutament en tot allò que puguem ser-ho. I parlava dels semiconductors amb el diputat Canadell, i li puc parlar de moltes més qüestions a nivell tecnològic. Per què? Doncs perquè, probablement, sense haver-hi plans nacionals d'indústria, però sí plans nacionals de país no escrits ni signats, aquí es va aconseguir –i ho he dit abans també–, doncs, tenir un talent que a dia d'avui hem de ser capaços, entre tots, d'aprofitar.

Permeti'm que li digui una última cosa, diputat Albert. Aquest talent del que faig menció i que penso que és un dels actius més importants que té Catalunya, a dia d'avui, penso que ja, ara, ha arribat el moment de que sigui capaç d'arribar, precisament, a la indústria, precisament, a l'empresa, eh? És a dir, tot el que hem sigut capaços de generar en el món del talent amb la universitat, que arribi ja d'una vegada a l'empresa, que siguem capaços de fer créixer les nostres indústries i les nostres empreses. I, per fer-ho possible, és imprescindible que hi hagi un mínim context d'acord entre tots nosaltres per fer créixer el país, com segur que tots volem. Segur que tindríem camins diferents per fer créixer el país, uns i altres, però hem de trobar el camí pel qual tots puguem caminar tranquil·lament. I aquest camí serà el nou pacte nacional de la indústria.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Govern sobre el millorament continu de l'atenció a les dones durant l'etapa perinatal

300-00175/15

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el millorament continu de l'atenció a les dones durant l'etapa perinatal. És presentada pel Grup Par-

lamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Sara Jaurrieta Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Gràcies, president. Molt bona tarda, consellera, diputades, diputats. Vull començar la meva intervenció parlant de la salut mental, que aquest àmbit no va entrar en la configuració inicial del sistema sanitari amb la força que hagués requerit. I, a poc a poc, s'ha anat construint aquest sistema de salut mental i ha anat creixent amb el pas del temps, però encara queda molt camí per recórrer.

Hi ha encara retards en l'accés, i això fa, entre altres coses, que hagi passat a ser una prioritat en aquesta legislatura. La poca visualització de persones que pateixen problemes de salut mental fa que encara avui s'hagi de lluitar contra l'estigma que sovint l'acompanya.

I recordem que la salut mental té una correlació amb les desigualtats socials. Les desigualtats contribueixen a empitjorar els nivells de salut mental, i viceversa. Com més igualitàries són unes societats, amb millor redistribució dels ingressos, millor estat i millor benestar col·lectiu. Hi han menys problemes socials, hi ha menys violència, menys consum de drogues i millor salut mental. I no ho dic jo; ho diu qualsevol epidemiòleg de rigor. Invertir en salut mental millora el benestar de les societats.

El segon tema que volia abordar també en aquesta interpellació i volia posar sobre la taula és la importància de la perspectiva de gènere en salut, i que tants anys ha estat invisibilitzada. La salut no és neutra, i el gènere travessa de manera total com són tractats els malalts i malaltes, com som diagnosticades, com accedim als serveis sanitaris, com som cuidades. I això, no obstant, durant massa temps, el sistema de salut ho ha ignorat.

Aquesta dimensió ha anat perpetuant les desigualtats estructurals, que impacten directament, doncs, en la qualitat de vida de les dones. I la perspectiva de gènere, en salut, no és una opció; és una necessitat, és una eina imprescindible per garantir el dret a la salut de tota la ciutadania, sense exclusions i sense discriminacions.

Sabem, per exemple, que les dones pateixen malalties més cròniques –dolor persistent o fatiga–, però que aquestes malalties són més..., i acostumen a ser minimitzades. I també existeixen biaixos en la recerca. Això ho hem parlat moltes vegades. La majoria d'estudis s'han fet només en base als homes, i després els resultats s'han generalitzat a tota la població, també a les dones. I precisament en un acte amb la consellera de Salut i la consellera d'Igualtat es parlava de com medicaments donats també a les dones temps enrere del cor no tenien els mateixos efectes que en els homes. I, de fet, no generaven cap bé, tot al contrari. I fins que no s'han fet estudis separant els efectes en les dones i en els homes, no es va certificar aquest fet.

I també un altre aspecte sobre el biaix de gènere, i és que la salut mental femenina es patologitza amb més freqüència, i moltes vegades responen a determinants socials que hi han, com la violència de gènere, la precarietat laboral o la sobrecàrrega de les cures. I és per tot això que és important incorporar aquesta visió de gènere en salut, dissenyant polítiques de salut sensibles al gènere, amb dades desagregades i indicadors específics, formar el personal sanitari en igualtat, diversitat i detecció de violències i garantir l'accés als serveis en salut sexual i reproductiva sense barreres ni estigmes.

I precisament aquest passat dia 8 de març, Dia Internacional de la Dona, des del Departament de Salut es van dedicar a conscienciar de la importància d'integrar aquesta perspectiva de gènere en la prevenció de les malalties i en la promoció de la salut, donat que les desigualtats de gènere influeixen no només en els estils de vida, sinó també en l'accés, en l'impacte, en les intervencions en salut pública. I parlem de l'activitat física, l'alimentació, el consum de tabac i d'alcohol... Hi han diferències entre dones i homes, condicionades sovint per estereotips de gènere i de càrregues de cura. I visibilitzar aquestes desigualtats i actuar-hi és clau per millorar la

salut de totes les persones. En definitiva, apostar per una sanitat pública feminista és apostar per una societat més justa, perquè no pot haver-hi salut sense equitat i no pot haver-hi equitat sense justícia de gènere.

I per què parlem de salut mental i perspectiva de gènere en salut? Doncs perquè, si aprofundim una mica en les malalties mentals, també trobem espais històricament desatesos, com és el de la salut mental perinatal. I aquí encaro el tercer bloc de la meua intervenció. La salut mental perinatal és la que es centra en el benestar emocional, psicològic i social de les dones durant l'embaràs i fins després d'un any després del part. I parlem de malalties com la depressió greu, recurrent o el trastorn bipolar, entre d'altres. I és un malestar emocional que massa sovint es viu de forma amagada o vergonyant, i un malestar que està infradiagnosticat, que no es detecta com s'hauria de fer. I, sense estar ben diagnosticat, el servei sanitari no pot ni fer l'atenció que requereix ni el tractament adequat.

I, a més, és un moment clau tant per a la dona com per al nounat. Els primers mesos de vida són molt importants també per a la criatura. És l'inici de la connexió amb l'entorn, de conèixer l'afecte, de rebre les estimulacions corresponents a l'edat inicial... I en aquesta etapa la bona salut de la mare és important per a ella i també per al nadó.

Donar una atenció a les dones en aquest període vital és importantíssim i, en canvi, ha passat desapercebut durant masses anys. I per això avui, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, hem volgut interpellar la consellera de Salut sobre el pla de salut mental perinatal de Catalunya, anunciat la setmana passada pel Govern. Una iniciativa molt molt rellevant per fer una detecció precoç, un seguiment i un acompanyament a les dones per atendre decisions compartides en salut mental perinatal, aportant escolta, respecte, motivació pel tractament escollit.

Li vull traslladar l'enhorabona per posar el focus en aquest moment vital, consellera, que amb professionals dirigits pel senyor Ramón Escuriet, director del pla de salut afectiva, sexual i reproductiva, ens situa, a Catalunya, com a pionera en posar a disposició de les dones una eina tan útil com específica. A Espanya no existeix un abordatge igual, i a Europa i a la resta del món trobem poques iniciatives com aquesta.

Dit això, voldríem conèixer, consellera, amb més detall el contingut d'aquesta iniciativa, quins aspectes vol abordar i com es preveu desplegar.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Olga Pané i Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Doncs bona tarda a tothom. Moltes gràcies, senyora diputada. Perquè, efectivament, coincidim que aquest programa que ha endegat el Departament de Salut integra dos elements molt importants: la perspectiva de gènere, però també les decisions compartides, que crec que és un tema de gran importància per centrar-nos en els pacients en el sistema sanitari.

Ja sap que hem presentat diverses iniciatives de salut mental. Creiem que la salut mental és un dels àmbits prioritaris d'actuació per enfortir el sistema de salut –ana-vam a dir «posar», però no, «mantenir»– i mantenir Catalunya a l'avantguarda d'Europa amb aquestes estratègies, amb aquestes prestacions. En aquesta línia, també, com vostès saben, el passat mes de desembre vàrem aprovar el pacte nacional de salut mental, un acord de país que ha comptat amb la participació del món local, de les entitats, del teixit associatiu, amb l'objectiu de garantir una resposta estructural i transversal als drets i necessitats dels pacients en salut mental.

L'objectiu del pla de salut mental perinatal de Catalunya és millorar la detecció i l'atenció en l'àmbit perinatal –tot allò que envolta l'embaràs, la decisió de la ma-

ternitat i el postpart. Es tracta de prioritzar les intervencions en els casos de risc detectats en el cribatge de salut mental durant l'embaràs i el postpart, i la detecció de factors de risc relacionats amb la salut mental de la mare.

Dades. Ja sap que jo soc una pesada amb això de les dades, eh? Segons les xifres del 2024, a Catalunya la incidència i prevalença de la depressió en dones gairebé dobra la dels homes: 12,4 contra 6,2 per cada mil habitants en incidència. Una de cada trenta dones embarassades desenvolupa un trastorn depressiu. Una de cada trenta-cinc experimentarà algun tipus de trastorn d'estrès posttraumàtic. I els trastorns d'ansietat apareixen en una de cada setze dones durant l'etapa perinatal.

La prevalença de trastorns mentals greus durant l'embaràs és del 7,4 per cent. L'impacte a la salut mental és més gran en dones joves –menys de vint-i-cinc anys– i amb contextos de vulnerabilitat econòmica i social. Sempre va per barris, això. El risc d'abús de substàncies durant el període perinatal és també elevat. La taxa és del 33,6 per mil, però atenció: es multiplica per vint, aquesta taxa, en dones de renda molt baixa respecte de les de renda alta, i per 2,8 en dones de renda baixa respecte a les d'alta. També s'observa un patró clar d'edat: sempre menors de vint-i-cinc anys en el cas també de l'abús de substàncies. És, per tant, la salut perinatal, la salut mental perinatal, central en el desenvolupament i la protecció de la salut mental de les dones. Els problemes de la salut mental perinatal deixen petjada per a la resta de la vida de les dones.

Els principals factors de risc tenen clarament un factor estructural: l'escàs suport social, la violència masclista, les situacions d'estrès crònic, desigualtats, la manca de sistema de protecció i factors biològics. L'edat materna, la predisposició genètica, les malalties cròniques i les complicacions obstètriques també tenen un paper molt rellevant. No podem ignorar l'impacte que aquests trastorns tenen no només en la salut i qualitat de vida de les dones; també en els nens i també en les famílies.

Per tant, hem apostat per protegir la salut mental perinatal d'una forma decidida. Hi han, efectivament, alguns països que ens van al davant –molt pocs–: França, Austràlia i Anglaterra. I hem anat a veure aquestes experiències i a aprendre d'ells. A mi m'agrada molt copiar quan algú ho fa bé. Tres idees bàsiques d'aquestes experiències. La detecció precoç; fonamental. Equips especialitzats i pluridisciplinaris; importantíssim. I entendre que no estem fent una despesa, estem fent una inversió. Invertir en això és evitar molts problemes futurs i moltes despeses futures.

Vaig una miqueta ja cap al pla. En què ens hem centrat? Nosaltres no volem tractar aquests trastorns quan ja s'hagin manifestat, sinó que lo primer és ajudar les dones perquè puguin adquirir recursos de salut emocional i fomentar més la resiliència en una etapa vital com és l'embaràs i el postpart. Dotar-les d'eines perquè no medicalitzin sempre aquestes situacions i es facin addictes del propi sistema sanitari o addictes farmacològiques per protegir-se. Haurem de recórrer a aquests recursos quan són necessaris, però hem de donar eines per protegir-nos abans de que es produeixi aquesta necessitat.

No totes les maternitats són iguals. I, per tant, hem de ser capaços de diferenciar els diferents entorns i les diferents complexitats que això té. S'ha d'anar afinant, si volem protegir adequadament.

Quin és l'abordatge, els principals abordatges que fem? Un, sobre la interrupció voluntària de l'embaràs, perquè sovint s'acompanya de sentiments de culpa i estigma. El dol perinatal: la pèrdua d'un nadó durant l'embaràs, el part o poc després és una ferida que moltes vegades no se supera. Dones i parelles durant processos de reproducció assistida: són processos complicats, amb un gran impacte emocional, i moltes vegades la frustració es viu d'una manera molt traumàtica. Consum de substàncies, com hem assenyalat abans: val a dir que el consum de drogues ja genera de per si un estigma, i moltes vegades la gent que en són consumidors ja no busquen ajuda. Hem d'estar al cas i anar-los a buscar nosaltres. L'estigma i els drets sexuals i reproductius: moltes dones eviten demanar ajuda perquè tenen por de ser catalo-

gades de males mares. «Com et pot fer por la maternitat a tu, que estàs feta per a això?» Això moltes vegades fa que no demanem ajuda quan estem davant d'aquests problemes. I els altres col·lectius vulnerables: el col·lectiu LGTBI quan s'enfronta a situacions de maternitat, mares adolescents, violència masclista o dones amb discapacitat, que no sempre tenen un accés equitatiu als serveis.

El pla impulsa programes de formació específica amb grups interdisciplinaris, de manera que actuïn conjuntament sobre les dones que requereixin ajuda. I els hem dotat d'eines clíniques i protocols unificats que facin més fàcil aquesta detecció precoç i la derivació.

Voldria parlar de les decisions informades, i és que en l'àmbit de salut perinatal moltes dones es troben soles davant de decisions complexes. Situacions com ara continuar o no una gestació amb medicació psiquiàtrica, iniciar un tractament farmacològic durant l'embaràs, afrontar una interrupció voluntària de l'embaràs amb problemes de salut mental actius o bé preparar-se realment per a la maternitat.

En aquest context, són necessàries eines de decisions compartides, que era el que jo li assenyalava al principi, per facilitar processos informats i respectuosos i basats en l'evidència, que els hi proporcionem la millor evidència possible i fugim dels negacionismes aquests que ara estan tan de moda. Aquestes eines reforcen l'autonomia, redueixen l'ansietat i milloren l'adherència als tractaments i, sobretot, situen la dona com a protagonista del seu procés reproductiu i de salut mental.

Hem reforçat aquest programa amb una eina digital que dona informació sobre el diagnòstic, els tractaments farmacològics i no farmacològics disponibles, així com anàlisis dels riscos i beneficis específics en situació d'embaràs i lactància. Els permet entendre millor com són els trastorns d'ànim, a les persones que no són professionals sanitàries, identificar-ne els símptomes més freqüents perquè puguin demanar ajuda en etapes més precoces i conèixer les opcions terapèutiques que des del sistema podem oferir.

Bé, continuem desplegant actuacions concretes per donar resposta precisament a aquests biaixos de gènere i igualar les oportunitats de tothom, que és una de les funcions centrals del sistema sanitari.

Moltes gràcies.

El president

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre els equipaments educatius.

Interpel·lació al Govern sobre els equipaments educatius

300-00176/15

És presentada pel Grup Parlamentari Comuns i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Conselleres, diputats i diputades, imaginin-se que un dia de Ple, que ens passem aquí..., bé, avui hem començat a les nou del matí i acabarem a les vuit del vespre; que durant tot aquest dia no haguéssim tingut climatització al saló de plens. Avui potser no seria tan greu, perquè just estem en un moment en què han baixat una mica les temperatures, però imaginin-se això al Ple que vam fer el 16 de juny o al que vam fer la primera setmana de juliol. I aquí 135 diputats i diputades, amb els membres del Govern, que no són diputats ni diputades, a una temperatura que potser a l'hemicicle hagués agafat uns..., trenta graus, potser?

Doncs imaginin-se que aquesta és la situació que viuen molts dies milers de nens i nenes al nostre país, milers de joves que han d'anar a classe el mes de juny, en plena onada de calor. Hem tingut el mes de juny amb les temperatures més altes des

que hi han dades, amb onades de calor, que vam tenir més de quinze dies seguits de nits tropicals, amb setmanes en què encara hi havia classe, perquè, efectivament, hi ha classe fins al 21 de juny. Per molt que es faci la jornada compactada per evitar les hores de més calor, doncs, és evident que a les dotze del migdia, a les onze del migdia, moltes classes ja estan a més de trenta graus. I allà estan milers de nens i nenes, els docents que els hi fan classe i totes les persones que treballen en els centres educatius d'aquest país.

Què farem? Aquí hauríem mantingut la sessió plenària si no haguéssim tingut la climatització? A l'Ajuntament de Sabadell van decidir que, com que no els hi funcionava l'aire condicionat, no feien la sessió plenària, perquè hi havia una temperatura on es feia molt difícil poder exercir les seves funcions amb unes condicions de climatització adequades. Doncs això és el que passen milers de nens i nenes, milers de professors i de professores en aquest país durant bona part del mes de juny, bona part del mes de setembre i ara ja també bona part del mes de maig. De fet, a l'hivern n'hi han molts que ho passen al contrari, i també ens passaria aquí. Aquí seria més difícil, segurament, que baixessin tant les temperatures, però si no tinguéssim climatització el mes de gener i estiguéssim aquí a quinze, setze graus, què farem? Què decidiria la Mesa o què decidirien els grups parlamentaris? Potser hauríem de suspendre també la sessió plenària. Ens ho plantejaríem?

Doncs a les escoles de Catalunya no hi ha aquesta opció, i d'això va aquesta interpellació, consellera. Aquesta interpellació va de que no és sostenible que tinguem edificis públics, com són les escoles i els instituts i els centres de formació professional, que no estiguin correctament climatitzats, que no puguin garantir a nens i nenes unes condicions mínimes de temperatura perquè puguin atendre a les classes en condicions. Perquè després parlem molt dels resultats acadèmics i de la baixada dels resultats, però potser –potser– una mica també hi té a veure que durant bona part d'aquestes setmanes lectives que tenen a l'any no hi han les condicions per poder atendre a classe amb una mínima concentració. I d'això va, perquè això ja fa molt de temps que ho veiem, fa molt de temps que nosaltres ho posem sobre la taula. Ja amb l'anterior Govern vam arribar a un acord per a un pla de climatització dels centres.

I la pregunta, consellera, és: com està aquest pla de climatització? O sigui, quin és el diagnòstic dels centres educatius a Catalunya? En quina situació de climatització estan? I què és el que s'ha fet des de llavors i què és el que es pensa fer? Perquè torna a ser una situació d'emergència, torna a ser una situació en la que anem tard, torna a ser una situació en la que els hi direm una vegada i una altra: és absurd que amb aquestes temperatures i sense ser capaços de garantir una bona climatització i temperatures adequades a les escoles i instituts seguim parlant d'ampliar l'aeroport i de més emissions i que hagi de ser la consellera de Salut mateixa qui els hi digui que no és una bona idea, per l'emergència climàtica i per les temperatures que tenim, que s'ampliï l'aeroport.

Per tant, consellera, la pregunta és..., ja n'hi he fet diverses; una altra és: per què han de ser les escoles i instituts els únics, o pràcticament els únics, equipaments públics que hi ha de la Generalitat de Catalunya que poden no estar climatitzats? Perquè podríem fer la mateixa pregunta –i jo els hi he fet en aquest hemicle– dels CAPs, o sigui, els centres d'atenció primària, que tampoc estiguessin climatitzats i tinguéssim allà la gent tot el temps que han d'esperar sense una correcta climatització. O a les urgències dels hospitals. De fet, vam tenir l'hospital..., crec que va ser l'Arnau de Vilanova, que va tenir un problema amb la climatització, i ràpidament es va haver d'actuar perquè, evidentment, no podies tenir les persones que estaven allà ingressades patint unes temperatures excessivament altes.

Al final, la pregunta que ens hem de plantejar tots –el seu Govern, però crec que tots nosaltres– és si aquí no hi ha un cert adultocentrisme, una lògica d'«és que els nens ho aguanten tot», és igual. I ja no obviem completament els docents i el personal docent, que també aguanta aquestes condicions. Els nens ho aguanten tot. I, si

no, mira, que l'AFA compri un ventilador, que és el que s'està fent en molts llocs. Compren uns ventiladors, els posem aquí en una cantonada, a veure si aconseguim que circuli l'aire. O que siguin les mateixes AFAs també qui han de fer la cobertura dels patis, perquè també els enviem a jugar al pati, a la pista, amb tot el sol, a les onze del migdia, i esperem que, a més a més, facin activitat física durant l'hora del pati, perquè després de tantes hores asseguts és un moment de moure's.

Consellera, la pregunta és què pensa fer el seu departament; què ha fet fins ara i què és el que pensa fer el seu departament sobre aquest tema, que considerem que és un tema de benestar que afecta milers de nens, nenes, joves i el personal docent, que també en són milers, com hem pogut també comprovar en aquestes... O sigui, al final, una pensarà que un dels criteris que potser els docents que han vist ballar la seva assignació..., serà tindre o no tindre climatització al centre on vagi. Ves a saber si també hi ha un component de dir... Segurament no, perquè la majoria no en tenen. Però és una qüestió a tenir en compte, per exemple.

És que no és només això. També hi ha els barracons, consellera. O sigui, ja n'hem parlat moltes vegades i hem fet moltíssimes propostes de resolució de quina és la situació que tenim de totes aquestes escoles que estan encara en barracons i que han d'anar a edificis permanents, a estructures dignes i permanents, que fa molt de temps també que estan planificades en llocs on ja hi ha ajuntaments que han cedit els solars, i aquestes escoles no s'acaben de construir, aquests instituts no s'acaben de construir.

Hem tingut queixes claríssimes de centres sense climatització adequada –en faig una llista petita–, com l'Institut Carles Rahola i Llorens a Girona, mancances als centres del Prat, Escola Damià Mateu de Llinars, Institut de Sant Pere de Ribes, escoles de Vilafranca, Escola Els Minairons a Ribera d'Urgellet... És a dir, en podríem fer una llista llarguíssima. I l'altre dia vam tenir una proposta de resolució sobre les escoles de Mataró que encara estan en situació de barracó.

Consellera, al final no sabem si tant de temps parlant-ne sense que el Departament d'Educació s'hagi pres això com una emergència..., no sabem com entendre-ho. I el que li preguntarem ara és: si és evident que fins ara no s'ha pres com una emergència aquesta intervenció, què pensa fer el seu departament? Se la pensa prendre com una emergència? Pensen d'una vegada per totes fer els patis adequats perquè puguin ser, els patis, també refugis climàtics, perquè puguin tenir ombra, perquè puguin tenir fonts que estiguin obertes, perquè els nens i nenes puguin gaudir dels patis escolars sense tenir por de tenir un cop de calor? Pensa el seu departament fer un estudi clar de quines són les temperatures mitjanes que hi han en aquestes aules, quines són les temperatures que aguanten aquests estudiants?

Potser també caldria investigar quines són les afectacions en la capacitat d'aprenentatge i concentració que tenen els estudiants i com aquestes temperatures potser afecten el seu rendiment. Evidentment, també podríem comprovar i creuar la variable de, a les zones més vulnerables, on hi han els centres educatius amb una població més vulnerable, si potser també hi han unes pitjors condicions climàtiques als centres, i potser també estan en una situació de pitjor infraestructura. Potser també podríem creuar la variable de, exactament, les capacitats que tenen les AFAs de donar suport a les escoles per cobrir això.

Evidentment –i suposo que està sobreentès–, nosaltres estem parlant de la xarxa d'escoles públiques, perquè entenem que en aquest tema, un cop més, i com en qualsevol altre més, ha de ser una prioritat enfortir les condicions de les escoles i instituts públics.

Consellera, després li entregaré algunes de les qüestions que tenim pendents d'altres acords, però sí que m'interessaria que concreti la resposta a moltes de les qüestions que li hem plantejat, que creiem que són de bastanta transcendència per al benestar de tots aquests nens i nenes que li deia.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Esther Niubó i Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Molt bé; gràcies, president. Bona tarda, diputada. Moltes gràcies per aquesta interpellació, perquè ens permet, doncs, abordar una qüestió que també és essencial per garantir el dret a l'educació en condicions de qualitat, que és millorar aquest estat dels equipaments educatius a Catalunya. Perquè és un repte majúscul que afecta directament la qualitat d'aprenentatge, afecta la igualtat d'oportunitats, afecta la dignitat de l'espai educatiu; indirectament, també –i vostè en parlava– afecta la salut i el rendiment de l'alumnat. Un repte que, com argumentaré, requereix un canvi en la manera com planifiquem, com prioritzem i com invertim.

Les escoles i els instituts no són només llocs on s'imparteixen coneixements; són equipaments educatius que són cívics, són socials, són culturals, d'un ús intensiu. I per això hem de garantir que tinguin una vida útil llarga i en unes condicions, doncs, adequades per sostenir el dret a l'educació per a tothom arreu del territori. I, no obstant, la realitat és que una part significativa del parc d'equipaments educatius actual no sempre presenta un estat idoni, com a resultat de mancances en el seu manteniment i de molts anys de desinversió.

Si mirem els últims vint anys, abans del 2010 el pressupost d'inversions en infraestructures educatives superava amb escreix els 200 milions d'euros anuals, amb pics de més de 300 milions els anys 2005 i 2006. Però, a partir del 2011, es va produir una caiguda abrupta de la inversió, que va tocar fons l'any 2014, amb un total invertit inferior als 50 milions –ho dic per quan algú ens dona a vegades lliçons. I, de fet, la inversió de la Generalitat en el parc d'equipaments educatius no tornaria a superar la barrera dels 100 milions fins al pressupost de l'any 23. I tot plegat en un context on els costos de construcció també s'han doblat en aquestes dues dècades, fet que encara agreuja més el dèficit acumulat.

I donaré algunes dades que penso que són prou il·lustratives. Si parlem de centres de titularitat del departament, evidentment, prop del cinquanta per cent d'aquests centres van ser construïts abans del 1960. El setanta per cent són anteriors a la normativa sobre instal·lacions tèrmiques dels edificis, del 2007, que regula aspectes tan bàsics com la qualitat de l'aire interior. I, a més, avui encara tenim setanta-nou centres que funcionen completament en mòduls provisionals i més de tres-cents centres que en tenen parcialment.

I en aquest context, doncs, ens trobem amb patologies estructurals, amb materials obsolets, amb cobertes envellides, amb tancaments inefficients i amb espais poc adequats a les necessitats pedagògiques actuals. I un dels efectes més immediats i visibles d'aquesta situació de deteriorament és, com vostè deia, el dèficit de confort climàtic. I, com és sabut, aquestes condicions ambientals –el fred, la calor, el soroll, la llum també o la qualitat de l'aire– afecten directament l'aprenentatge, la concentració, el benestar de l'alumnat i també del personal docent. I això sempre ha estat així, però és veritat que avui, en aquest context de canvi climàtic accelerat, aquesta realitat es fa més present i, per tant, garantir el confort climàtic als centres s'acaba convertint també en una qüestió de primer ordre.

Si mirem el Servei Meteorològic de Catalunya, veiem que el ritme d'escalfament al nostre país és superior a la mitjana: mentre que a l'escala planetària la temperatura mitjana ha pujat més d'1,1 graus Celsius respecte a l'era preindustrial, a casa nostra ja estem per sobre, amb un impacte especialment intens en els mesos d'estiu. I aquest escalfament, doncs, s'acompanya d'un increment de fenòmens extrems relacionats amb la calor: amb onades de calor més freqüents, més intenses i més llargues o episodis també de pluja més intensos que abans. I tot plegat afegeix pressió

sobre uns centres educatius, especialment aquells amb infraestructures envellides, ventilació insuficient o sistemes tèrmics obsolets.

I, davant d'aquesta realitat, el Departament d'Educació i Formació Professional ha posat en marxa tot aquest any un procés rigorós, estructurat, de diagnosi, planificació estratègica, amb l'objectiu d'impulsar la renovació, l'actualització, la posada al dia i modernització del conjunt de parcs d'equipaments educatius. Un procés que respon a objectius clau, que són, primer, conèixer bé l'estat actual dels centres educatius –i penso que abans li he fet molt breument aquesta diagnosi–, identificar els dèficits estructurals, funcionals i ambientals que acumulem i fixar també –i potser és molt rellevant– els criteris de prioritització objectiva per orientar les inversions. Parlem de criteris com la temperatura, la tipologia del centre, l'orientació de les aules o també la distribució dels espais. I aquesta anàlisi era la base necessària per establir una planificació realista, ambiciosa, eficient a mitjà i llarg termini, que ens permeti garantir, doncs, la dignitat, la seguretat, el confort a tots els centres del país, amb l'objectiu d'avançar cap a una xarxa pública moderna, més inclusiva i sostenible.

I, amb les primeres dades a la mà, què identifiquem? Identifiquem, entre d'altres, l'obsolescència d'elements constructius –incloent-hi més de 350 cobertes–, l'existència de patologies estructurals, edificis amb presència de fibrociment, també envolupants i tancaments que requereixen millora o que requereixen substitucions, la necessitat d'adequar el conjunt del parc a les noves normatives d'accessibilitat. I aquestes necessitats, doncs, reflecteixen una sèrie d'objectius en els quals cal fer passos endavant. Parlo, per exemple, de la construcció de centres definitius per reduir –i a mitjà termini eliminar– el parc de mòduls provisionals i millorar també d'aquesta manera el manteniment dels centres –quan tenim centres amb mòduls que fa molts anys que hi són, el manteniment es va complicant–, de la necessitat de rehabilitació profunda d'edificis existents i millorar l'habitabilitat d'aquests edificis, i també de la incorporació d'elements d'eficiència energètica i foment també de l'autoproducció elèctrica.

I, per veure una mica d'on venim i cap a on anem, sí que veiem que durant la darrera legislatura, davant l'agreujament dels episodis de calor, el Departament d'Educació va posar en marxa un pla de xoc per les altes temperatures. L'estratègia del Govern anterior passava..., doncs, posava el focus en climatitzar progressivament alguns espais comuns dels centres, com menjadors, biblioteques, zones de treball de personal docent i administratiu, amb l'objectiu de crear àrees de refugi climàtic, començant amb un espai per centre i ampliant-ne progressivament el nombre. I aquest plantejament permetia intervenir de manera ràpida i simultània a molts centres. Però sí que és veritat que, fruit de l'avaluació que hem estat fent, pensem que tenim reptes de fons que segurament ara caldria enfocar d'una altra manera, perquè pensem que el benestar de la comunitat educativa o l'aprenentatge de l'alumnat no poden dependre d'un únic espai condicionat dins de cada centre o dins d'algun centre. I per això, doncs, hem decidit replantejar aquest model i orientar-lo cap a una estratègia una mica diferent.

I, per tant, el que proposem és un desplegament progressiu de mesures que actuïn sobre el conjunt del parc públic, amb una mirada més estructural, més sostenible i una nova orientació que es concreta en quatre grans eixos. Primer, la incorporació d'un sistema integral de fred i calor adaptat a cada centre per assolir la sensació de confort tèrmic en totes les èpoques de l'any. Vostè parlava que no només, diguem-ne, hem de patir maig, juny, setembre en episodis d'altres temperatures, sinó que durant tot l'any podem tenir diferents situacions, fruit d'aquesta situació, d'aquest estat de molts centres molt envellits. També la retirada de sistemes de calefacció que són avui dia poc eficients o fins i tot poden arribar a ser obsolets. La instal·lació de sistemes de renovació d'aire en equipaments construïts abans de l'entrada en vigor del reglament d'instal·lacions tèrmiques dels edificis, o la incorporació de plaques solars com a font energètica més sostenible.

I aquest plantejament, una mica pensat amb una doble mirada, que és adaptar els centres a les noves realitats climàtiques i alhora fer una aposta també ambiciosa per mitigar el canvi climàtic. Ara bé, és evident que aquesta ambició també comporta dificultats, i és que materialitzar solucions integrals de manera ràpida i simultània a tots els centres, evidentment, no se li escapa a ningú que no és viable en el curt termini.

I, per tant, d'una banda, hem mantingut mesures palliatives a curt termini. Vostè parlava de la distribució de ventiladors, parlava d'AFAs. No parlo d'AFAs; parlo del departament, de distribuir. Entre el 23 i 24 se'n van distribuir més de vuit mil. Aquest 25 n'hem lliurat més de 4.500 més. I sabem que els ventiladors no refreden l'aire, però, en tot cas, sí que milloren aquesta sensació tèrmica, poden alleujar els efectes de la calor més immediata. Es tracta, per tant, d'una mesura limitada, que és útil mentre no siguem capaços d'avançar en solucions estructurals.

I, d'altra banda, evidentment, treballem per accelerar les inversions, desplegar una transformació estructural que posi fi a dècades de desinversió en infraestructures educatives. El mateix pla de govern, doncs, recull aquest compromís. Però hem de ser conscients de les circumstàncies: aquesta ambició, doncs, s'està desplegant en un context de pròrroga pressupostària que ens condiciona profundament. I, en aquest sentit, sí que vull reconèixer que, fruit de la feina de diàleg i acord també amb el seu grup, s'han fet alguns passos positius. L'acord del tercer suplement de crèdit va permetre mesures per reforçar la inversió en alguns equipaments, i el departament està treballant per dur-ho a terme.

I és un pas en la bona direcció, però hem de ser clars: davant de la dimensió del repte, necessitem molt més. I per això, doncs, esperem comptar amb la col·laboració no només del seu grup; necessitem la col·laboració de forces parlamentàries per continuar endavant. Garantir unes infraestructures educatives dignes i sostenibles no és només un objectiu d'un govern; ha de ser una responsabilitat compartida i una qüestió de país. I això inclou la capacitat d'acordar uns nous pressupostos que permetin afrontar aquest repte amb els recursos que mereixen.

I, a més a més, aquí també s'ha de dir que el decret llei, doncs, que hem aprovat..., bé, s'ha convalidat per part del Parlament aquest matí, també ens permetrà l'oportunitat d'establir una col·laboració més àgil amb els ajuntaments, que en alguns casos ens pot ajudar a finançar directament obres d'adequació o millora dels centres educatius.

Com que veig que se m'acaba el temps, si li sembla, deixarem per a la rèplica altres qüestions.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera. I, per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, jo crec que tota la seva primera part de la intervenció al final és la descripció d'una foto que ja coneixem, que sabem quin és l'estat d'envelliment de molts centres educatius, com tenim un estat d'envelliment important de molts polígons d'habitatge que també estan en unes situacions molt precàries que necessiten una intervenció urgent. La qüestió és: ja tenim la foto, ja fa molt de temps que tenim aquesta foto i ja fa temps que estem tenint aquests episodis més freqüents d'onades de calor; per què fins ara, de moment, només s'està una altra vegada fent el diagnòstic? És que, clar... O sigui, una de les grans actuacions que hem explicat és que faran ara un diagnòstic per fer una planificació estratègica perquè llavors en algun moment pugui haver-hi una intervenció per a la climatització dels centres. Si ens creiem l'emergència climàtica, ens creiem que a aquesta situació se li ha de donar una resposta ràpida.

Llavors, la pregunta que em ve al cap és: mentre es fan aquest diagnòstic i aquesta planificació estratègica, què és el que s'està fent? A quants centres de Catalunya ara mateix, aquest estiu, s'està intervenint per donar resposta a l'emergència en climatització? Perquè, evidentment, l'estiu és el millor moment per intervenir també als centres educatius, quan s'han de fer determinades obres que són d'una intervenció important. A quants centres de Catalunya ara mateix el seu departament està fent les obres necessàries perquè al setembre nens i nenes s'incorporin ja amb unes condicions millors al seu centre?

Les mesures de xoc, no?, els ventiladors que en alguns llocs s'han posat. Els ventiladors... Si parla amb la comunitat educativa i sobretot també amb el professorat, li diran que molts d'aquests ventiladors s'estan posant en llocs que en realitat no garanteixen aquesta circulació d'aire i que, a més a més, fan soroll. I que una de les possibilitats són els ventiladors de sostre, que requereixen més intervenció que comprar un ventilador i endollar-lo, evidentment, però que són una alternativa que amb una intervenció molt més petita que la instal·lació d'un sistema de fred i calor i una climatització sí que podrien donar resposta, per exemple, als centres de major vulnerabilitat, que és on és més complicat donar aquestes respostes d'emergència.

Podríem parlar també, en aquesta planificació estratègica, de quins seran els criteris en els quals aplicarà aquests quatre eixos. Nosaltres podem compartir els quatre eixos, però que els centres educatius han de tenir plaques solars i han de ser pivots de comunitats energètiques fa molt de temps que es parla en aquest Parlament i fa molt de temps que s'han aprovat mesures. Al final, també és: quants centres hi han ara mateix que ja tenen aquestes plaques solars, a quants se n'estan posant aquest estiu i quin és el calendari perquè estigui a tot arreu.

Al final, tornem a la reflexió de: segueixen sent els únics edificis públics que no tenen climatització i que són els que requereixen una intervenció urgent. I això ara mateix no ho acabem de veure, que en el temps que vostè porta..., que entenem que és el temps que porta, però creiem que hi ha molta gent al departament que està més temps treballant-hi i deuen haver pogut fer ja aquest diagnòstic, o sigui, ens hauria de poder passar ja unes dades de quina és aquesta evolució de les temperatures, de quina és la temperatura que hi ha un dia 15 de juny el 2024, el 2025, el 2026, i un dia 15 de gener. Haurien de poder tenir ja aquestes dades.

L'altre gran plantejament... Amb tot això, el que estem dient: la priorització i la zonificació, entenem que no es podrà fer tot de cop. Quins criteris establiran per fer aquesta priorització? Quina zonificació es farà? Perquè nosaltres insistim que, evidentment, els llocs on les temperatures són més extremes s'han de prioritzar, i dintre d'aquests llocs han de ser les zones de major vulnerabilitat.

La següent qüestió que li volia plantejar és la contradicció que suposa que comparteixi l'emergència, les onades de calor i la situació en la que estem vivint últimament, però el seu Govern segueixi apostant per infraestructures com l'ampliació de l'aeroport de Barcelona, amb les emissions i l'augment de temperatura consegüent; com *ryder cups*, que es fan gastant molta aigua i posant en llocs on no hi ha una correcta atenció a molts nens i nenes, doncs, un espectacle esportiu que tindrà molt valor esportiu, però que reflecteix el que reflecteix. O que de tant en tant segueixen apareixent per aquí els jocs olímpics d'hivern, que de tant en tant algú té la idea de que encara tindrem neu d'aquí a uns anys, quan sembla evident que no és massa compatible amb el que estem parlant.

Consellera, a la moció, nosaltres també li parlarem d'algunes de les qüestions a què ens hem compromès entre el seu Govern i el meu grup a canvi de donar suport als suplements. Tenim un acord perquè hi hagi un conveni entre l'Ajuntament de Sitges i el Departament d'Educació per a la reforma de l'Escola Barrachina, que és una de les que encara està en una situació de molta precarietat. Tenim també un acord perquè hi hagin millores a l'Institut Pompeu Fabra, a l'Institut l'Arjau i la Ginesta i al Baix a Mar, de Vilanova i la Geltrú. A Tarragona, construir d'una vegada per

totes l'Institut Tarragona en uns solars municipals que ja estan qualificats com a equipaments, després que l'ajuntament els cedeixi, que entenem que també tindrà facilitats per entendre's segurament amb l'alcalde de Tarragona. Mollet del Vallès: la rehabilitació de les claraboies de les escoles Sant Vicenç, Sant Jordi i Montseny, que és el que s'ha fet ja. És una intervenció bastant concreta, bastant puntual. O, a Vilassar de Mar, realitzar obres d'arranjament de la coberta de l'Escola Pérez Sala.

I ja acabo. Consellera, són mesures que requereixen una intervenció immediata en pla de xoc i requereixen també aquesta planificació, priorització, calendari i pressupost clar. Si vol negociar uns nous pressupostos, necessitem aquesta priorització, aquest calendari i les necessitats d'inversió.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per fer la rèplica, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Gràcies, president. Diputada, em feia preguntes molt concretes. M'ha preguntat per les obres que es farien aquest estiu. Li puc confirmar que són cent tres que s'estan fent en aquests moments, efectivament, per climatitzar, doncs, diferents centres educatius.

I vostè parlava del diagnòstic com «bé, tornem a tenir un diagnòstic». Un diagnòstic no es fa d'un dia per l'altre, sobretot si no hi és. I, per tant, penso que el diagnòstic que abans li comentava..., no?, a veure quina estratègia estructural, amb inversions orientades a aquest confort climàtic, a l'eficiència energètica, a la dignitat dels espais, aquesta revisió d'aquests centres que estan íntegrament en mòduls, que això podria ser més senzill, però també d'aquells centres, que són moltíssims, que estan en aquesta situació de mòduls, no íntegrament, però hi són de manera important. I a partir d'aquí, les deficiències tant en matèria d'accessibilitat com en matèria de sostenibilitat, en matèria de confort, en matèria de mitigació climàtica. I, per tant, són molts, els reptes. Que, a més a més, hem de ser sincers: no els abordarem exclusivament només des del Govern; serà impossible. I, per tant, no només necessitem, diguem-ne, l'acord amb els diferents grups parlamentaris; necessitem la complicitat dels municipis, del món local, de la comunitat educativa i, com deia també, sobretot una estabilitat inversora en el temps. I això no se li escapa que en una situació de pròrroga és molt complicat.

Vostè parlava de l'acord de priorització. Vostè ho ha explicat molt bé. Jo tenia perfectament el cas de Sitges, el cas de Vilanova i la Geltrú..., diferents centres de Vilanova i la Geltrú, de Tarragona, de Mollet del Vallès, de Vilassar de Mar. I sap perfectament que, evidentment, quan arribem a acords els complirem, i en això estem treballant.

Però penso que és important que tinguem clar que aquest diagnòstic és important, poder mantenir aquestes mesures immediates. I, a partir d'aquí, jo li parlava de sistemes integrats de ventilació. No estem parlant de donar un ventilador; això és un element de reacció immediata mentre no arriba l'estructural. I, sobretot, de definir aquesta estratègia per encarar els reptes que tenim de manera més estructural. I és molt important subratllar això, que ni un govern ni un departament sol ni tampoc en una legislatura podem posar-nos al dia de la situació de desinversió que heretem, que és crònica i que realment ens ha d'ocupar i ens està ocupant, eh? I, per tant, estem treballant en un pla, que a mi, si m'ho permeten, doncs, m'agrada explicar les coses, no anunciar-les, sinó anunciar-les en tot cas quan les tenim finalitzades. Perquè hem de ser conscients que garantir el dret a l'educació en condicions de dignitat, equitat i sostenibilitat és també un deure institucional.

Vostè parlava del greuge que tenim als centres educatius respecte a altres equipaments públics. Això és cert. També és veritat que..., no?, l'històric: abans, doncs,

el fet que durant els mesos d'estiu les escoles no estiguessin en funcionament havia fet un plantejament molt diferent. Fins i tot les orientacions són a sud i, per tant, eren orientacions que buscaven aquesta llum, aquesta calor. Però, en tot cas, requereix un compromís ferm per part del Govern i de tots els grups parlamentaris. I en això estem la mà.

Som conscients que..., sabem perfectament quines són les seves prioritats i les podem compartir. Ara es tracta de posar fil a l'agulla i, sobretot, marcar un horitzó d'inversions que sigui estable, estructurat i en el qual puguem compartir les bases. Penso que les bases que li he comentat en la primera intervenció les podem compartir i, si no, doncs, tindrem més oportunitat de fer-ho també en aquesta cambra. I, a partir d'aquí, es tracta de posar-nos a treballar com més aviat millor en el proper pressupost del proper any.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpel·lació al Govern sobre l'estat precari i la restauració de l'escola catalana

300-00179/15

El quinèzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'estat precari i la restauració de l'escola catalana. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, president. Senyora consellera, senyors diputats, molt bona tarda. Bien, estamos finalizando el curso parlamentario y, si me permite el sarcasmo, señora *consellera*, estamos finalizando también el curso académico, otro más en el que el *model d'èxit de l'escola catalana* ha estado vigente. Ese *model d'èxit d'escola catalana* que tanto aplauden ustedes, señores del Partido Socialista, el Govern y todos los grupos parlamentarios separatistas. Un *model d'èxit, tant d'èxit* que ha convertido desgraciadamente la escuela en una especie de parque temático. Sin montañas rusas –eso es cierto–, pero con muchas emociones y con poquísimos conocimientos.

En Cataluña ya no se estudia; se vibra. Ya no se razona; se siente. Ya no se aprueba por saber, sino por participar. ¿Alguien suspende? No, hombre, para eso tenemos el comodín de la resiliencia emocional. Claro que es verdad..., usted pensará: «Hombre, está exagerando. El señor diputado está exagerando.» Es verdad. Estoy generalizando, mejor dicho. Porque hay excepciones honrosas que confirman la regla, la excepción que confirma la regla. Por ejemplo, Berta, Catalina, Raquel, que han obtenido las mejores notas de selectividad de toda Cataluña y que provienen del Institut Vilanova del Vallès, la primera, y las otras dos de la Escola Canigó y de la Escola La Vall. Estas últimas, estas dos últimas escuelas, precisamente, de educación diferenciada, esa que ustedes tanto denigran porque le achacan una supuesta segregación. Pues menuda segregación, que consigue dar estos frutos. (*Alguns aplaudiments.*)

Mientras los defensores del *model d'escola catalana* insisten en que el estudio de contenidos sólidos y la memorización son contraproducentes y mientras que piensan que las matemáticas, por ejemplo, son un espacio idóneo para la inclusión de la perspectiva de género y del enfoque ecosocial, a los alumnos catalanes cada vez les resulta más difícil distinguir, por ejemplo, una metáfora de una escoba. ¿Por qué? Porque tienen el peor nivel educativo –comprensión lectora, ciencias y matemáticas– de toda España. En consecuencia, los padres –sí, esos padres que son denominados

por algunos «retrógrados» porque aún creen que los hijos no son del Estado, como dijo aquella ministra socialista, la ministra Celaá, y que sus hijos van a la escuela a aprender algo— lógicamente tienen que acudir al mercado de las extraescolares para complementar el déficit del nefasto nivel educativo catalán.

Y en esto los que salen perjudicados, más perjudicados todavía, son los niños pobres, porque provienen de familias sin recursos que no se pueden permitir el lujo de pagar unas extraescolares ni de poder matricular a sus hijos en colegios privados que compensen este nefasto nivel de *l'escola catalana*. Menos mal que a algunos aún les queda la escuela concertada, pese a la persecución que sufre por parte del Govern de la Generalitat, del Partido Socialista, mediante la infrafinanciación, la zonificación y mediante el empuje al cierre de líneas concertadas, cosa que no sucede con la escuela pública, donde se rebajan las ratios necesarias para poder mantener abiertas las líneas, cosa que nos parece muy bien. Por lo tanto, si de ustedes dependiera, lo sabemos —del Departament d'Educació y del resto de grupos separatistas—, solo querrían una escuela monocolor, en blanco y negro, solamente querrían una escuela pública.

El *departament*, el Departament d'Educació, presume de luchar con toda fuerza y con toda determinación contra la segregación escolar. Bien, yo le voy a proponer un apunte que parece que desconozca el Departament d'Educació —a lo mejor usted sí que lo conoce. Y es lo que aparece en el último informe PISA, en la página 118, capítulo 3, concretamente, que explica cómo el impacto del estatus socioeconómico no determina los nefastos resultados que se cosechan en la escuela catalana. ¿Por qué? Porque ese nivel, digamos, sociocultural es muy similar al del resto de España y también del resto de Europa.

Por lo tanto, la segregación no explica el desastre académico de *l'escola catalana*. Lo que explica ese desastre del nivel de *l'escola catalana* es precisamente un conjunto de apriorismos pedagógicos que llevan funcionando desde hace muchísimas décadas en Cataluña y que abocan a unos resultados nefastos, como todos conocemos, y me parece que nadie puede evitar, a pesar de que sigan empecinados en decir que..., el model d'escola catalana és un model d'èxit. Y además esa preconización, digamos, esa dogmatización de estos elementos pedagógicos, esos apriorismos pedagógicos que han resultado ser un fiasco, son aplaudidos por ustedes, el Gobierno actual del Partido Socialista, pero también por todos sus predecesores.

Bien, pero es que a esto hay que añadir el caos administrativo, que es también crónico en el Departament d'Educació. Ese caos administrativo últimamente ha aflorado —la semana pasada— en el desastre del proceso de adjudicación de plazas de profesores. Todos conocemos la irregularidad tan terrible que ha supuesto, esa desazón para tantos profesores y que el Departament d'Educació haya tenido que retroceder, anular el proceso y volver a convocar o volver a adjudicar nuevamente estas asignaciones. Bien, las explicaciones que nos ha dado, señora *consellera*, es verdad que son explicaciones que han sido ágiles, han sido rápidas en sus formas, y se agradece. Pero —perdone que le diga— son insuficientes, incluso me atrevo a decir que son una vergüenza. Porque dice usted que asume la responsabilidad, pero a continuación lo que hace es cesar al chivo expiatorio de turno.

Según René Girard, un famoso antropólogo, filósofo e historiador francés que falleció hace pocos años, muchas religiones arcaicas nacen de este mecanismo del chivo expiatorio. Entonces, siguiendo la analogía, podríamos decir que el Partido Socialista es precisamente una especie de religión arcaica, primitiva, que no busca, que no ofrece la redención, sino que reparte las culpas y sacrifica a técnicos (*alguns aplaudiments*), mientras los sumos sacerdotes del desastre —en este caso usted, señora Niubó— siguen oficiando la liturgia del fracaso desde su escaño, impasibles ante la ruina educativa que han provocado. Por lo tanto, señora Niubó —lo tengo que decir con todo el respeto hacia usted—, en política, asumir las consecuencias, se dice o se resume de esta manera: señora Niubó, tiene que dimitir.

Y ¿qué decir...? Seguimos con un cúmulo de circunstancias que son muy negativas. ¿Qué decir del proceso de matriculación de la formación profesional? Bien, la formación profesional tiene cada vez más demanda, pero faltan plazas. Y esto lo sabe usted; nos lo ha comentado en muchas ocasiones. Y este año el Departament d'Educació ha improvisado un sistema de adjudicación *online*. Peligroso sistema de adjudicación o de plazas *online*, en donde aparecen fechas imposibles, confirmaciones en fin de semana, amenazas de pérdida de plaza si se superan las cuarenta y ocho horas, más solicitudes que plazas. En definitiva, significa que ustedes no han planificado bien, ustedes no han ampliado la oferta y no han informado bien. Con lo cual yo le auguro que nos vamos a encontrar con el mismo problema que tenemos cada año. Y es que en septiembre habrá un verdadero colapso en el tema de las plazas asignadas, las plazas de formación profesional.

Y finalmente... Hay más cosas que quería comentarle, pero –si me da tiempo– se lo comentaré después. Señora *consellera*, no se tome esto como algo personal, porque no lo es. Tómese lo como realmente debe tomárselo, como lo que es en realidad, que es una interpelación con espíritu crítico. Ese espíritu crítico que antaño –antaño–, hace unas décadas, era lo normal que se adquiría en el colegio después de un estudio pormenorizado de contenidos sólidos y valiosos, a través de un proceso de comprensión lectora adecuado. Y, teniendo ese conocimiento de causa, uno podía tener un espíritu crítico. Y tengo que decirle: eso era antes –eso era antes– de su *model d'èxit d'escola catalana*.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Ara és el torn de resposta per part de la consellera, i té la paraula l'honorable Esther Niubó i Cidoncha.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Gràcies, vicepresidenta. Diputat... Avui realment costa una mica començar amb l'agraïment de cortesia habitual. No perquè molesti la interpellació –que en absolut, perquè és legítima–, sinó perquè el seu plantejament, un cop més, és ofensiu i injust. No amb mi com a persona –i vostè ho deia–, però ho és amb el sistema educatiu i també amb els milers de professionals que el sostenen.

Vostès insisteixen en descriure una escola com una escola en decadència, desendregada, amb desgavell constant. De fet, fa unes setmanes va parlar d'una escola atrofiada. Però, miri, això no és cert. Aquest relat no ajuda i, efectivament, fa mal. Però fa mal al prestigi de l'educació del país, a la confiança que hi tenen les famílies, i fa mal a un país que ha fet de l'educació el seu motor de progrés i de justícia social i, a més a més, que vol continuar fent-ho.

El diagnòstic que vostès fan de l'estat de l'educació a Catalunya no és un diagnòstic pedagògic. És un diagnòstic ideològic, li diria polític o, fins i tot pitjor, que fomenta l'antipolítica. Vostès idealitzen un passat, concretament un passat que no va existir mai. Vostès senten nostàlgia d'un sistema educatiu que aparentment premiava l'esforç, però que en realitat era un sistema selectiu i un sistema excloent, un sistema que no garantia l'accés universal ni es preocupava per la inclusió, ni tampoc, encara menys, per la igualtat d'oportunitats.

I la realitat avui és una altra. Catalunya té un sistema educatiu que ha sabut resistir i evolucionar amb el temps; que ha universalitzat l'educació, amb el repte pendent encara de l'educació en la primera infància i de la postobligatòria, que aquest Govern impulsa amb força –ja hi arribarem–; que atén una diversitat de necessitats educatives creixent, i que fins i tot, en un context de més complexitat, manté uns resultats millorables però relativament estables i comparables als països del nostre entorn.

I vostès, en definitiva, enyoren una escola excloent. Una escola on els nens i nenes que no tenien prou suports arribaven als catorze anys mancats d'oportunitats per

progressar amb igualtat d'oportunitats. Un sistema educatiu on la qualitat dels diferents itineraris formatius, tant a l'obligatòria com a la postobligatòria, no era massa important. Perquè al final, per estudiar i aprendre, o servies o no servies, i això sovint tenia més a veure amb el codi postal o amb un cognom que no pas amb un esforç o una capacitat. O una escola que segregava els nens i nenes per raó de sexe i molt sovint també de classe.

I, evidentment, nosaltres defensem tot el contrari. Defensem un sistema públic amb tothom i per a tothom. I per això no coincidim amb matèria de política educativa, com tampoc coincidim amb molts altres àmbits. Els nostres diagnòstics de la realitat són realment molt oposats. I amb això no vull dir que el nostre sistema educatiu no hagi de millorar. Té reptes, evidentment que els té. I per això estem treballant des del primer dia per millorar els resultats i també per reduir desigualtats. Perquè una escola no és millor si només milloren uns quants. Ho és quan tots i totes poden aprendre i poden progressar. O, dit d'una altra manera, el nostre compromís sí que és amb l'excel·lència –ho és. Però no amb una excel·lència elitista, sinó amb aquella que es mesura pel progrés de tothom. No només per fins on arriben alguns, sinó perquè tots i cadascun dels alumnes puguin avançar, puguin aprendre i puguin créixer.

I, com que ha parlat també de l'escola diferenciada, vull ser clara. No tenim res a dir respecte a l'existència d'aquest projecte, de la llibertat de les famílies d'escollir-lo per als seus fills. Però en cap cas podem finançar aquests centres amb recursos públics, perquè –ho entendrà perfectament– no compleixen amb els objectius de servei públic ni estan emparats per la llei. No respecten la coeducació ni tampoc fan una escolarització mixta de l'alumnat. I aquí la llei diu clarament que el Servei d'Educació de Catalunya treballa pel foment de valors democràtics, per la inclusió escolar i la cohesió social, per la qualitat de l'educació i per la igualtat entre homes i dones, amb la coeducació com a pilar. I això ens torna a la idea central, que per garantir la llibertat d'elecció hem de facilitar que totes les famílies puguin escollir els projectes educatius dels seus fills, sí, però en condicions equitatives i que assegurin el dret a l'educació per a tothom i, evidentment, dins de la normativa.

I, a més a més, avui no n'ha dit re, però vostè defensa, per exemple, la política de xecs escolars. Una política que és mercantilista, que concep l'educació com un negoci, no com un dret. Perquè els xecs en cap cas s'entenen per pagar l'escola pública, sinó més aviat per pagar l'escola privada. I d'aquesta manera vostès el que defensen és convertir el servei públic en un instrument per privilegiar l'escola privada. I res més lluny del que defensa aquest Govern, que és l'obligació i la voluntat del departament que tinc l'honor de dirigir: és defensar i promoure una escola per a tothom i, a més a més, amb la màxima qualitat.

I sàpiga que, els hi agradi o no, no farem concessions a un model com el que vostès defensen, que segrega o que discrimina. A Catalunya tot l'alumnat i totes les famílies són benvingudes al sistema educatiu, perquè la nostra escola és de tothom. I voldria citar el molt honorable president Pasqual Maragall, que deia: «Cada país té l'escola pública de la seva ànima i de la voluntat de fer com a país. I aquesta escola ha de ser un vehicle de progrés moral, de progrés tècnic i de progrés de la gent.» I aquesta és l'aposta també del Govern de Catalunya i de tots els partits polítics avui presents en aquesta cambra, excepte els que, com vostès, promouen l'odi i la discriminació també als centres educatius.

I reprenent, doncs, el fil de l'acció de govern, ja sap que el balanç d'aquests onze mesos és important. He parlat moltes vegades del marc per a la millora de la llengua, de les matemàtiques. He parlat del reforçament que hem fet, doncs, de la inspecció educativa, que prioritzarà, a partir d'ara, el seguiment i acompanyament de les estratègies de millora dels diferents centres.

Hem publicat les concrecions curriculars de tots els nivells de l'etapa educativa obligatòria de matemàtiques i llengua. Hem creat la primera càtedra d'altres capaci-

tats, que permetrà generar coneixement especialitzat per fomentar aquest enriquiment curricular, impulsar la formació docent i també desenvolupar estratègies per a la inclusió i potenciació de l'alumnat amb altes capacitats.

Hem creat un programa de millora de les matemàtiques d'aquells centres que tenen més marge de millora, des de tercer de primària fins a quart de l'ESO, que complementa tant el Florence com el SIM. I, a més a més, hem desenvolupat el programa PCMAT, de pensament computacional, per també potenciar l'alumnat situat en una franja alta. O hem ampliat els programes de mentories per al desenvolupament de les competències digitals, el pensament computacional.

I en l'àmbit lingüístic, doncs, hem reforçat els centres que participen en la xarxa de comprensió lectora. I molts altres programes, per exemple, com el programa anglès Shine, per incorporar també cent cinquanta auxiliars de conversa. Per no parlar de l'acord amb l'OCDE de la reactivació de l'Agència d'Avaluació. No em vull estendre més de coses que he comentat a bastament.

Però no només ens hem centrat en la millora educativa, que és el principal repte del nostre sistema; també en la formació professional, que realment m'ha alegrat que vostè en parlés, perquè realment no n'hi havia sentit a parlar. I, realment, vostès, de propostes propostes, més enllà del PIN escolar en el seu dia, del xec, de la defensa de les escoles que segreguen, de fer repetir de curs molt o de retornar les competències al Govern central, com vostès defensen, la veritat, que no li sabria dir massa més què proposen, més enllà de fer aquest diagnòstic tan catastrofista. Potser tornar al passat, segurament.

Però, en tot cas, parlant de formació professional, li diré el que hem fet. Vostè ja ho sap. De fet, en aquest curs, doncs, hi haurà 305 grups més de formació professional pública respecte al 22-23, més de 7.500 places, més places públiques que mai amb fons propis de la Generalitat de Catalunya.

Hem millorat el procés d'assignació, sí, i, a partir d'aquí, és molt més senzill, perquè hi ha una assignació que no passa res que sigui el cap de setmana, si és que hi és, perquè és un simple clic. És un clic de la persona que ho ha de fer per evitar tots els problemes de burocràcia que hi havia en els centres. I, fins a finals de juliol, aquest procés està en marxa per deixar abans dels mesos més d'estiu, diguem-ne, la finalització de les assignacions realitzades.

Hem impulsat la formació professional dual en sectors estratègics, com el ferroviari, amb la creació de 250 places de formació professional dual, amb nous cursos en aquest sector, l'obertura de centres de formació professional integral, com l'Escola d'Hostaleria de Barcelona o la Sanitària a l'Hospital del Mar i al Sant Pau.

I, per exemple, s'està elaborant el cinquè pla general del sistema de formació i qualificació professionals, o hem posat el focus en els zero-tres, propiciant la creació de noves places públiques. Ja sabem que això vostès, doncs, no ho acaben de defensar, que segurament preferirien que els nens i nenes estiguessin a casa amb les seves mares o, en tot cas, que qui pugui pagar-ho se'n vagi a la privada. O ampliant el finançament de les bressols municipals per corregir el desequilibri actual amb el món local. I tot el que hem fet ho fem pensant en el futur del nostre país, no en el passat, com el que vostès defensen, en que només alguns –segurament, en alguns moments, només alguns, no algunes– es podien permetre estudiar.

Però, miri, siguem francs, vostès no volen millorar l'educació de Catalunya. Vostès el que voldrien és desfer els consensos que l'han fet possible. I nosaltres treballarem, precisament, perquè no se'n surtin, perquè l'escola comuna, l'escola de tothom, continuï sent un espai de llibertat, de respecte i d'igualtat, i perquè el que el país necessita no és restaurar el passat, ni molt menys el que vostès voldrien. El que ens cal és construir un futur millor, amb més equitat, amb més inclusió i més confiança en uns serveis públics que ens igualen i que ens fan lliures. Aquest és el cas del departament i el cas de l'educació.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bien; muchas gracias, presidente. Señora *consellera*, todos estos programas que me ha enumerado, empezando por el Florence y acabando por cualquiera de los de la retahíla de programas que me ha comentado, se han demostrado totalmente ineficaces, porque a las pruebas me remito. Porque usted dice que mi relato de escuela catalana –*de model d'èxit d'escola catalana*, para usted– es falso, es totalmente falso. Hombre, pues le tendré que recordar esos datos, datos objetivos.

A los nefastos resultados de las últimas pruebas PISA, PIRLS y TIMSS, que suponen la mayor caída en toda España en comprensión lectora, en ciencias y en matemáticas, hay que añadir los desastrosos resultados de las competencias básicas que se publicaron hace muy poquito.

En sexto de primaria, han empeorado respecto al año pasado en catalán, ciencia y matemáticas, asignatura, esta, por cierto, que ha obtenido los peores resultados desde toda la serie histórica, desde el año 2009. Y los resultados de cuarto de ESO bajan en castellano, en inglés y en ciencia, quedando las matemáticas en el nivel de suspenso por quinto año consecutivo.

Y, además, una pequeña reflexión. Son competencias básicas, señora *consellera*. Básicas significa, pues, muy primarias. Con lo cual ¿qué es eso de poner el tope del setenta para decir que está aprobado? Si son básicas, es el diez.

Y le recuerdo una experiencia que, pues, yo he utilizado frecuentemente en mis clases, cuando estaba en el aula. A mis alumnos de primero de ESO les pasaba las pruebas de competencias básicas de catalán y de castellano de cuarto de ESO. Le puedo asegurar que la mayoría de ellos obtenían el mejor resultado de esas pruebas, porque son pruebas de competencias básicas.

Bien, pero es que, además, si aún pone en duda el escenario que yo le he presentado aquí, le tengo que decir que acabamos de conocer los resultados de las pruebas de selectividad, y la nota media es un 6,4, que ha sido la más baja desde el año 2017.

En definitiva, los alumnos catalanes están por debajo, un curso por debajo, de alumnos de otras comunidades, de otras regiones, como puede ser Castilla y León, o como puede ser Andalucía o como puede ser Madrid. Es decir, un alumno de cuarto de ESO, aquí en Cataluña, tendría que estar cursando tercero de ESO en estas otras regiones. Pues, bueno, enhorabuena. No sé en qué realidad está viviendo usted.

Por cierto, usted ha hablado de la excelencia. La excelencia... Mire, la excelencia no tiene matiz, no tiene características, no tiene gradación. La excelencia o lo es o no lo es. Por lo tanto, no nos quiera achacar que hay unos centros que entienden la excelencia no sé de qué manera. La excelencia, igual que la honestidad, es para todos igual. (*Alguns aplaudiments.*) No se es un poco honesto o muy honesto. Se es honesto o no se es.

Y lo que queremos para los centros educativos, para el sistema educativo catalán, tanto los públicos... Porque, entre otras cosas..., no sé si esto le puede rasgar las vestiduras. Yo he estudiado también en un instituto público. Y tengo a gala decirlo. Pues yo creo también en la educación pública, igual que en la educación concertada y en el sistema privado. Por eso queremos el cheque escolar. Pero el cheque escolar no es discriminatorio. Hay que objetivar el coste de la plaza de alumno por año y dárselo a las familias. Y ellas, las familias, en virtud de lo que dice el sentido común y también refrenda la Constitución española en el artículo 27.3, decidirán qué sistema educativo quieren para sus hijos. Pero en igualdad de condiciones –en igualdad de condiciones. (*Alguns aplaudiments.*) Y eso se consigue con el cheque escolar.

Bueno, alguna cosa més para acabar. Yo le he pedido antes la dimisión. Y me sabe mal, porque usted es una persona educada, usted es una persona que tiene, pues, eso, unas formas elegantes de decir las cosas. Lejos, absolutamente en las antípodas, de predecesores como el infausto señor González Cambray, de Esquerra Republicana, o la pseudogurú de la pedagogía de todos los tiempos, la señora Simó, también de Esquerra Republicana. Pero no por eso tengo que reconocerle que su gestión a lo largo de este año es una gestión nefasta. Se ha corroborado... La gota que ha colmado el vaso ha sido precisamente el desastre absoluto, las irregularidades en el proceso de adjudicación de profesores. Y, por lo tanto, lo que debería hacer es asumir de verdad su responsabilidad y dimitir.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Per fer la rèplica té la paraula l'honorable Esther Niubó i Cidoncha.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Gràcies, vicepresidenta. Diputat... Bueno, todo mal..., però cap proposta. Segueixo sense veure cap proposta. Que dimiteixi també seria... Ho veurem a la ocasió.

Però, en tot cas, acabava el primer torn dient que vostès no volen millorar l'educació a Catalunya, que vostès el que voldrien és desfer tots els consensos que l'han feta possible. Hi ha una peça clau d'aquest consens educatiu que vostès, evidentment, no han tocat, ni avui ni mai, que qüestionen una vegada i una altra, i que és el model educatiu a Catalunya. I cal tornar-ho a dir: la nostra escola, aquesta escola de tothom, no tan sols es caracteritza per un règim lingüístic propi –vostè això no ho ha tocat–, o, si més no, així ho entenem des del Govern. És un projecte de cohesió social, és l'expressió d'un compromís profund amb la igualtat d'oportunitats i de la convivència. I ho és perquè no separa l'alumnat per motius lingüístics, com tampoc ho ha de fer per motius d'origen, de sexe, de condició o de capacitat.

I sabem que a Catalunya la segregació escolar és encara una realitat que ens ha d'ocupar. Ja sabem que a vostès tampoc això no els interessa, perquè el que defensen és un model elitista, i els seus votants també ho haurien de saber. Alguns segurament ja ho van tenint clar, però aquest Govern treballa per revertir-la. Perquè el model d'escola comuna no neix per dividir, neix per unir, i és un model d'integració tant o més necessari avui que als anys vuitanta. Un model que va néixer, de fet, per evitar aquesta doble xarxa escolar, com sí que van articular altres comunitats autònomes amb llengua pròpia. I ho va fer a partir de les reivindicacions de sectors de classe treballadora catalana castellanoparlant, que van reclamar una escola comuna de qualitat que no negués l'oportunitat dels seus fills per la llengua que parlaven a casa.

I des d'aquella aposta podríem dir que el model ha mantingut tres objectius clars. Un és l'objectiu d'aprenentatge, perquè tot l'alumnat domini plenament les llengües oficials de Catalunya: el català, el castellà i l'occità –aranès a l'Aran. Un objectiu de cohesió, perquè l'escola és on hem d'aprendre a viure junts, a compartir espais, a construir referents comuns. I per això és tan important que hi convisqui la diferència. I un objectiu de justícia social, perquè la llengua no pot ser mai una barrera d'accés a les oportunitats socials, culturals o professionals.

Aquest model ha estat clau per fer del català una llengua d'ús i de prestigi, una llengua que, tot i continuar minoritzada en massa àmbits, ha esdevingut, sí, un patrimoni compartit, en gran part també gràcies a l'escola. Però perquè això funcioni fan falta dues coses; dues coses que a vostès no els agraden, no els fan gens de gràcia. Una és que l'escola continuï fomentant tant el coneixement com l'ús del català. Vostè això no ho ha mencionat. Suposo que en això sí que deu anar bé. I que en aquesta escola s'hi segueixin trobant infants i joves de procedències i extractes socials diversos.

Per tant, el que farà aquest Govern és continuar prioritant el servei públic d'educació, treballant per reforçar-lo. Ja sabem que vostès allà on governen el que fan és fer patir la pública, per molt que vostè estudiés en un institut públic, que em sem-

bla molt bé. Vostès el que fan és fer patir l'escola pública, que s'ha de sacrificar per preservar els privilegis d'uns quants centres elitistes. Doncs bé, aquí ens trobaran davant, ens trobaran defensant l'educació, no l'antipolítica; defensant els consensos polítics, socials i culturals del nostre país, també la llengua, i defensant l'equitat, defensant la inclusió i la confiança en els serveis públics.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

S'aixeca la sessió, que es reprendrà demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i deu minuts.